

ПРОТОКОЛЫ

ЦІНА ДВА ДОЛАРИ!

ПРОТОКОЛИ

зі зборів

УЧЕНИХ СТАРШИН СІОНУ

Перебів з російського тексту

Віктор Е. Марсден,

бувший російський кореспондент часопису
Ді Морнінг Пост'

на українську мову перевів

Я. Н. К.

Заходом і накладом
Гуртка дослідників старини

ВИННИПЕГ, МАН. КАНАДА

1 9 5 9

“ФУНДАМЕНТАЛЬНО ЮДАІЗМ є ПРОТИ-
ХРИСТИАНСЬКИМ”

‘Джюіш Верлд’, 15. III. 1923.

“БАГАТО З ІСТНОВАННЯ САМОГО БОЛЬШЕВИЗ-
МУ, З ОБСТАВИНИ, ЩО ТАК МНОГО ЖИДІВ є
БОЛЬШЕВИКАМИ, ЛЕЖИТЬ В ТІМ ФАКТІ, ЩО
ІДЕІ БОЛЬШЕВИЗМУ У БАГАТЬОХ ТОЧ-
КАХ є ЗГІДНІ З НАЙКРАЩИМИ
ІДЕЯМИ ЖИДІВСТВА”

(“Джюіш Кронікл”, 4. IV. 1919.)

ВІД ПЕРЕКЛАДЦЯ

Як далеко сягає людська пам'ять, в тисячеліття людської історії вплітається вперто оден народ, для котрого сам Бог мав "наставляти" патріархів, а котрого відтак за безнастанний бунт против себе і за постійну зраду закона розпорошив по усім світі. Се жиди.

І дивно, що вимерли багато численніші народи, попадали могутні імперії, а жидівська раса, помимо остріх переслідувань у всіх майже державах, не перевелася. Зненавиджена, погорджена, поставлена по-за скобки закона (пр. в нинішній Німеччині) втискається в життя всіх держав і всіх народів, зідає їхні сили і заводить над ними панування свого жидівського духа.

Ми, Українці знаємо найкраще сю особливу жидівську постать. Справодив їх на наші землі ще 1340 року Казимир Великий, з цілею знищити наш богатий, купецький та ремісничий стан, що був поважною загрозою для польських окупантів. Жиди вповні оправдали наміри Казимира і його наслідників. Знищили не лише українське купецтво та промисл, але забравши горівчаний монополь у свої руки, розпіячили народ, пустили з торбами богато соток тисяч господарів, загорнули природні богацтва нашої землі, — доки вкінці при помочі большевизму не запанували на Великій Україні над життям і смертю міліонів наших громадян.

Понад цілим світом — зявилися демони; вони збираються повернути в болото людину — вже не російського громадянина, але усе людство, бо большевизм, то не потрясення, а загальна, світова катастрофа. Апостол сего большевизму Маркс

— жид, так як жиди і його творці. І як сказав Леон Блюм на конгресі Сіоністів в Цюриху у Швейцарії, що “Юдаїзм знайшов свій найвищий і остаточний вислів в большевизмі” — так нині кожному звісно, що мала горстка жидівських автократів панує в країні совітів над усіми чинниками держави і громадянства. З московського центра розсилають вони на весь світ затроєні стріли і вчинили всесвітну заграву, щоб на згарищах державних християнських організацій покласти підвалини жидівської світової імперії.

От і кличе їхній поет І. Голь:

“Дивися народе!

Слушна твоя хвиля тлє у заграві!...”

І здається та “слушна хвиля” надходить в дійсності. Немов великанський павук розтаборився Ізраїль понад цілим світом і нині добирається вже до шпіку і кости усіх народів. І дивно як се так, що ся невелика раса грає найбільшу роль в цілому світі? Звідки се, що сьогодні жидівське питання висувається на саме чоло світових проблем, що ним займається ославлена Ліга Народів, парламенти великих держав, преса усього буквально земного гльобу?

Відповідь найдемо в поміщених тут тайних протоколах. У жидів є свідоме своєї мети бажання опанувати світ і згідно намічений плян то бажання здійснити. Кожний знає з досвіду, що вже нині затяжіла світова імперія “вибраного народу” на земному просторі. Золото стало жидівським монополем. Так само кредит і торговля — отсі рішаючі чинники в життю нинішніх держав. Російський письменник Достоєвський ще 1880 року писав, що “усі Біスマрки, міністри і дипломати — се тільки тіни влади і сили. — Іх паном, як і паном усьої Європи є: жид і його банк”. І дійсно нині около 300 найбільших банків світа находяться в жидівських руках, так само світова біржа і другі фінансові інституції, а всі вони роблять в

порозумінню, після інструкції ~~маде~~ кому відомої укритої руки. Світ знає, яку участь беруть жиди в нинішній крізі!

Читаючи отсі тайні протоколи читач завважить багато річей, які діються на його таки очах, а на яких він ніколи або рідко коли спинявся. Зрозуміє, чому і як жиди захопили у свої руки світову пресу, великий звідомляючі агенції, театри, кіна та редіо, і чому на чолі всіх соціалістичних, робітничих організацій та партій у всіх краях стоять — жиди.

Правдоподібно в посіданню учених старшин Сіону протоколів багато. Тут поміщені ті, що якимто чудом попали в руки професора Сергія Нілюса. Однак і з них може читач побачити, на яких основах і якими шляхами має доспіти світова імперія Ізраїля.

Як точні і послідовні мають вони до того **плані**, показує між іншим ся замітна обставина: протоколи зі зборів учених старшин Сіону були перший раз видані проф. Нілюсом 1905 року, тоді, коли про комуністів не було ще й чутки. Тимчасом у їхніх протоколах з перед багато літ є вже точні поради, вказівки до найдрібнійших детайлів, як викликати все-світну революцію, як завести “диктатуру пролетаріату”, та як поширити комуністичну пропаганду по усім світі. І дійсно, коли в 1917 році почала хитатися царська Росія, жидівські провідники з усього світу були вже на своїх місцях. Жидівський демагог став коло громадського дзвона, жидівський політик імив у свої руки владу, жидівський “генеральний штаб” став на чолі армії — а за кілька місяців цілий державний апарат опинився в руках “вибраних”. Як лиш злощасний Версайський мир повалив структуру осередніх держав — ніхто інший лише жиди на чолі з Белою Куном викликали на Угорщині червону революцію, по котрій Мадяри не можуть очуянися по нинішній день; ніхто інший лише жиди Курт Айнер, брати Левіни, Лавданер, Зонтаймер і Тоблер

повели комуністичну революцію, яка обхопила була Баварію в 1918 році. Тай до нині на 545 найвищих урядовців Комуністичного Інтернаціоналу є 447 жидів*. На ці “підприємства” попали і фінанси від жидів усього світа. Ті, що бачили Леніна і Троцького в 1912 році в Закопані кажуть, що вже тоді мали сі “апостоли” до своєї диспозиції міліони і розкидали ними на всі сторони повними жменями. Оден лише Йо сиф Шіф, президент жидівської світової фірми Кун, Ляйб і Ска в Нью Йорку дав їм оден міліон долярів на поширення комунізму.

В самій лише Німеччині, аж до приходу Гітлера, удержували жидів шість сот тисяч платних агентів комунізму, у дві тисячі філіях, яких центр находився на Гренадір-штрассе, в самому осередку жидівської дільниці Берліна.

Ще одну важну рису зауважить читач протоколів, а саме інструкції, чому і як обнизити моральний стан і як дібратися до самих підвалин християнського суспільного ладу. Прочитавши їх уважно стане кожному ясно, чому автором такої книжки як “Проти релігійний Фронт” є саме жид Губельман, голова “Бюра Безбожницької Пропаганди”; чому ніхто інший лиш жид Фройд є апостолом культу полових розкошів і нагого тіла; чому автором книжки “Анти-Христ” є жид Ніцше, котрого його інтернаціональні країни славлять “деморалізатором християнства”, чому в церкві св. Петра у Римі кинув бомбу іспанський жид Соломон і безліч інших примірів.

Протоколи — це короткі витяги з промов, виголошених образованими людьми перед такими ж слухачами. Само-собою стиль їх високий і мова небуденна; тому щоби їх належито розуміти, мусить читач протоколи не читати, а пильно речення за реченням студіювати.

Як важний документ, протоколи переведено по можности дослівно, без ніяких заміток та пояснень. Тому уважний читач мусить сам порівнювати зміст протоколів, їхні предсказання та погрози з тим, що діється і до чого вони стосуються. А по прочитанню повинен вирішти, який на нім тяжить обов'язок супроти народа, котрий сам себе і свої діти прокляв кровю розпятого Бога, а котрий демонськими способами стремить до виборення для себе світової влади.

Я. Н. К.

---

*) Тепер з Комінтерном настали зміни і він ніби розв'язаний. Москвинахи по-декуди заступили місця жидів, бо не хотять ділитись з ними своїми вплива ~~жами~~ в арабському світі, який Москва хоче собі підкорити. Звідси ж сіоністи-сіонізм - не завжди йде впарі з московським імперіалізмом, для якого комунізм - це маска, а не ціль. Цілі ж сіонізму має реалізувати Ізраель, дії якого загострюються і суперничать інтересам московських комуністів! Із за цієї причини настали сповідні від хилення, бо навіть більшість жидів-комуністів і їх поплентачів - є прихильниками і патріотами Ізраїля.

Сіоністи ж розкладають 'Гой' ще гірше і послідовніше: охопивши пресу і радіо-теревізію та фінанси - вони де моралізують уряди підкупством, брехнею і шантажем та шпіонажем, намагаючись охопити все в свої руки, щоб на шиї 'Гоя' зав'язати шнурок.

ПЕРЕДМОВА.

(До англійського видання)

Віктор Е. Марсден.

Автор переводу славних Протоколів був сам жертвою революції. Жив він у Росії через багато років і оженився з Московкою. Між другими заняттями в Росії був він через ряд літ російським кореспондентом часопису “The Morning Post”, на котрій то позиції застала його революція; його живі описи подій в Росії пригадує собі єще багато читачів сего часопису. Зовсім природно, що за ненависть до Совітів його примкнули. Того самого дня, коли жиди замордували капітана Кромія, приарештовано і Віктора Марсдена та запроторено в Петро - Павловську тюрму. З дня на день очікувалося, що його ім'я викличуть до розстрілу. Однак йому вдалося се оминути і остаточно винищенному на здоровлю позволено вернутися до Англії. Завдяки старанному лікуванню і доглядови дружини та приятелів він подужав і першим ділом, до якого забрався, був отсей переклад Протоколів. До сеї праці добр. Марсден знаменито надавався. З одної сторони його докладне знання Росії, життя Росіян і російської мови, а з другої володіння чистим, літературним англійським стилем, поставило його на такій вишині, до якої мало хто може аспірувати. Вислідом того маємо в його перекладі знаменитий до читання твір, і хотяй зміст його дещо без форми, то науковий рис добр. Марсдена являється.неначе нитка, що так і тягнеться через усі двайцять чотири протоколи. На початку кожного умістив добр. Марсден свій власний короткий зміст,

при помочи котрого легко присвоїти собі докладний погляд на ціль дотичного протоколу.

Можна сміло сказати, що сю процю довершив добр. Марсден ціною власної крові. Він сам сказав авторови отсєї передмови, що працюючи над сим перекладом у Британському музею, не міг ніяк видергати довше як годину денно, позаяк чортівський дух предмету, що його піднявся перекласти на англійську мову, робив його рішучо хорим.

По своїм повороті до Англії добр. Марсден не перервав своїх зносин з “The Morning Post” ічувся доволі здоровим, щоби прийняти місце спеціального кореспондента того часопису у свиті Його Величества Князя Валії, під час його подорожі по імперії. З князем повернув він в далеко лучшому здоровлю, але в пару днів по повороті захорів нагло, та по короткій недузі вмер.

Нехай ся праця буде вінцем його слави! Нею віддав він англійському світови величезну услугу і нема сумніву, що вона займе перше місце серед англійських переводів “Протоколів учених старшин Сіону”.

ВСТУП

(1922)

Говорити у вступі про самі протоколи нема потреби. Книжку, де вони подані, видав Сергій Нілюс в Росії ще 1905 року, а оден її примірник нахідиться у Британському музею під датою одержання 10-го серпня 1906 р. Всі прочі примірники, про які було звісно, що находяться в Росії, знищено за режімом Керенського, а нині, за його наслідників в країні Співтів, посідання Протоколів кимнебудь уважається за злочин, котрий запевнює посадчеви смерть через доразний розстріл. Сам той факт є вистарчаючим доказом правдивості протоколів. Розуміється ж, дівські часописі кажуть, що вони пофальшовані, даючи тим до зрозуміння, що професор Нілюс, котрий помістив їх у своїй праці, повидумував протоколи для своїх власних цілей.

Добр. Генрі Форд в інтерв'ю, поміщенім у *New York World* 17-го лютого 1921 р. висказався ясно і переконуючо про справу проф. Нілюса так:

Одинока заява, яку я можу зробити дотично протоколів є та, що вони стосуються до того, що діється. Ім вже шіснадцять літ, а вони стосуються до світового становища аж до сего часу. Вони стосуються і тепер.

Слово “протокол” означає короткий зміст, винятки з документу або нотатки з процедури. В сім случаю “протокол” означає винятки з переведених мітінгів учених старшин Сіону. Сі протоколи пода-

ють головний зміст з промов, виголошених перед найбільш тайним кружком володарів Сіону. Вони відслонюють згідно вироблений плян акції жидівського народу, котрий протягом віків розвинули і до нинішнього часу видавали учені старшини Сіону. Протягом віків частини і зміст пляну були час до часу друковані, в міру того, як проникали в світ тайни старшин. Скарба Жидів, що протоколи пофалшовані, є сама в собі признанням їх правдивости; жиди бо ніколи не стараються відповісти на факти, ідучі в парі з погрозами, що їх містять протоколи. Що більше відношення між предсказанням а сповненням є за яскраве, щоб його опрокинути, або затемнити. Жиди се знають добре і тому зручно виминають.

Є дуже сильне припущення, що протоколи були видані або поновлені на Першім Сіоністичнім Конгресі, відбутім в Базилеї року 1897 під предсідництвом батька модерного Сіонізму, небіщика Теодора Герцля.

Недавно вийшов з друку том “Дневника” Герцля, котрого деякі уступи появилися перевідом в (“Джюш Қронік”, з дня 14-го липня 1922 р. Герцель дає там між іншим звіт зі своєї першої поїздки до Англії 1895 року і свою розмову з Кольонелом Голдсмітом, жидом вихованим у християнстві, офіцером англійської армії, але по всяк час жидівським націоналістом. Голдсміт піддав Герцлеви гадку, що най-лучшим шляхом до вивлащення англійської аристократії, а тим самим до знищення її сили захищати народ Англії перед жидівським пануванням, буде наложить на землю надмірні податки. Герцель признає, що се знаменита ідея і її можна знайти тепер втілену точно в протоколі VI!

Повищий витяг з “Дневника” Герцля є знаменитим свідоцтвом, що доказує істновання жидівського світового заговору і автентичність протоколів, але

і всякий образований читач з власного знання новішої історії та зі свого власного досвіду зможе півердити правдивість кожної їхньої стрічки; і саме для висвітлення отсих живих коментарів належить, щоб всі читачі перестудіювали Добр. Марсдена перевідклад цього страшно нелюдського документу.

А ось інша дуже значуча обставина. Теперішній наслідник Герцля, як провідник Сіоністичного руху, Др. Вайсман навів одно з тих речень на пращальнім бенкеті, данім в честь, найвищого рабіна Герца, 6-го жовтня 1920 р. Найвищий рабін вибирався саме в подорож по своїй імперії — свого рода жидівському наслідування подорожі по імперії Його Величества Князя Валії. — Др. Вайсман навів отсю "сентенцію" Мудрців: "Добродійна опіка, яку Бог оказав в життю жида є то, що розсіяв його по всьому світі" ("Джюш Guardian, Oct. 8th. 1920).

Тепер порівнайте се з послідним розділом одного лише протоколу XI: —

"Бог уділив нам, вибраному Його народові, дар розпорощення і саме з того, що для всіх очей являється слабістю, походить уся наша сила, котра привела нас на поріг володіння усім світом".

Особливша згідність між тими двома уступами доказує багато речей. Доказує, що Учені Старшини існують. Доказує, що Др. Вайсман знає про них все. Доказує, що "бажання" вітчини в Палестині — то лише камуфляж і найдрібнійша частина дійсної жидівської цілі. Се доказує, що жиди світа не мають найменшого наміру поселятися в Палестині, або в якійнебудь осібній державі і що їхня кождорічна молитва, щоб усі вони здибалися "Слідуючого року в Єрусалимі" — се просто штука їхнього характеристичного вдавання. Се доказує рівноож, що жиди є тепер світовою загрозою і що арийські раси мусять примістити їх на стало поза межами Європи.

Хто се такий старшини?

Се секрет, якого не виявлено. Вони є Укрита Рука. То не "Рада Депутатів" (жидівський парламент в Англії), ані "Всесвітний Жидівський Союз", котрий резидує в Парижу.. Але Волтер Ратенав з Альгемайнера Електрісітет Гезельшафт кинув дещо світла на той предмет і без сумніву мусів мати їхні імена, будучи сам правдоподібно одним з чільних лідерів.

Пишучи у *Wiener Freie Presse* 24-го грудня 1912 року, Ратенав, каже:

Три сотки людей, з котрих кождий знає всіх інших, керують долею європейського континенту і вибирають своїх наслідників зі свого оточення.

ПРОТОКОЛ ПЯТНАДЦЯТОГО СТОЛІТТЯ

Засади і моральність тих новійших протоколів є так старі як жидівське племя. Тут є один з пятнадцятого століття, який жидам годі назвати фальшом, позаяк він взятий із часопису Ротшильда. *Revue des Etudes Juives*, фінансований Яковом де Ротшильдом, оголосив 1889 року два документи, які доказують як правдиві є протоколи кажучи, що учени старшини Сіону переводили свої пляни цілими століттями. Січня 13-го 1489 року Хемор, жидівський рабін з Arles в Провансії, писав до Головного Синедріону, який мав свій осідок в Царгороді, за порадою, позаяк мешканці Arles загрожували синагогам. Що мають жиди робити? Відповідь була слідуюча:

"Любі братя в Мойсею! Ми одержали ваш лист, в котрім доносите нам про журбу і нещастя, які терпите. Вістка ся прошила нас таким самим великим болем, як і ваш:"

"Порада Головних Сатрапів і рабінів є слідуюча:

"1. Що до сего, як ви говорите, що король Франції примушує Вас ставати християнами: ставайте, бо

нічого іншого не годні вдіяти, але держіть закон
Мойсєя у ваших серцях.

“Що до розказу, як ви кажете, позбавити вас
вашого добра (був закон, що по наверненню жиди
мусіли віддати свої посіlosti): робіть своїх синів
купцями, щоби вони мало — помало позбавили хри-
стіян їхніх дібр.

“3. Що до сего, як ви кажете, що вони напада-
ють на ваше життя: поробіть своїх синів лікарами
і аптекарами, щоб вони могли відбирати життя хри-
стіянам.

“4. А то, як ви кажете, що вони нищать ваші си-
нагоги: поробіть своїх синів священниками і клери-
ками, щоби вони нищили їхні церкви.

“5. Що до богато других дратувань, на які скар-
житеся: урядіться так, щоб ваши сини ставали адво-
катами і дорадниками та пильнуйте, щоб вони зав-
сігди мішалися у справи державні, щоб підчинивши
христіян під своє ярмо, ви запанували над світом і
пімстилися на них.

“6. Не збочуйте від сих наказів, які ми даємо
вам, а пізнаете з досвіду, що будучи пониженими так
як ви є, осягнете дійсну силу.

“Підписано V. S. S. F., князь жидів
21 листопада 1489.

Року 1844, в навечеріє жидівського повстання в
1848 році, Венямин Дісраелі, котрого дійсне ім'я бу-
ло Ізраель, а котрий був “збитий з тропу” — себто
вихрестився, видав свою новелю *Coningsby*, де на-
ходиться отсесловіце місце:

**“Світом правлять зовсім відмінні особи як сі, що
їх уявляють собі ті, які не стоять за сценами”.**

І продовжує, показуючи, що ті особи — всьо
жиди.

Тепер, коли Провидіння винесло на світло деннє
ті тайні протоколи, люди можуть побачити ясно ті
особи, вказані Дізраелем, при роботі “поза сценами”

всіх правителств. То відкриття накладає на всіх більших людей поважну відвічальність з'екзамінувати і поправити їх відношення супроти раси і нації, котра чваниться, що пережила всі імперії.

ЗАМІТКИ

I. “Агентура” і “політичний”

Є два незвичайні слова в сім переводі; слово “агентура” і слово “політичний”, ужите як прикметник. Слово агентура мабуть приняте з оригіналу і означає весь збір агентів і агенцій, яких уживали старшини чи то з членів племени чи з поміж “поган” як свого знаряддя.

Під словом “політичний” розуміє добр. Марсден не “політичне тіло”, а радше усю політичну машину.

II. Символічний вуж Юдаїзму.

Початок протоколу III. відноситься до символічного вужа Юдаїзму. В своїм закінченню до видання Протоколів з 1905 року професор Нілюс дає слідуєче інтересне вияснення цього символу: —

Після рекордів тайного жидівського Сіонізму Соломон і другі учні жидівські мужі вже в 929 році перед Христом видумали теоретичний проект на мирне підбиття усього світа через Сіон.

З розвитком історії сей проект обробили в деталях і викінчили люди, котрі послідовно були втамнічені в сю справу. Учені ті рішили підбити світ для Сіону мирними способами при помочі хитрощів символічного вужа, котрого голова означала тих, що були втамнічені у пляни жидівської адміністрації, тулов же вужа означав жидівський народ, — адміністрація завжди була держана в тайні навіть перед самим жидівським народом. Якже той вуж вповзувався у серця націй, котрі подибав, нівечив і поже-

рав усю не-жидівську силу тих в с і х держав. Предсказано, що той вуж має ще докінчувати свою роботу, тримаючися точно намічених плянів, доки направлям, по котрім він має біchi, не буде замкнений поверненням голови до Сіону і доки, розуміється через се вуж не скінчить свого бігу і не окружить Європи, та доки силою закутої в ланцухи Європи не окружить усього світа. Сего мається доконати при ужиттю всяких старань, поконуючи кожну державу економічним підбйом.

Зворот голови вужа до Сіону може бути зроблений лише тоді, коли зломиться силу всіх пануючих Європи; себто коли при помочі економічних кріз і гуртовної деструкції, доконаної повсюди, спричиниться духову деморалізацію і моральну корупцію, головно при допомозі жидівських жінок, маскуючихся як Францужанки, Італянки і т. п. Вони є найпевнішими ширителями зіпсуття між провідними мужами, що стоять на чолі націй.

Мапа дороги символічного вужа виглядає ось так: —Перша його стація в Європі була в році 429 перед Христом в Греції, в часах Перікля, коли то вуж зачав найперше відатися в силу тої держави. Друга була в Римі в часах Августа, около 69 року по Христі. Третя в Мадріті за часів Кароля V в році 1552. Четверта в Парижі, около 1770, в часах Людовика XVI. Пята в Лондоні почавши від 1814 року (по упадку Наполеона). Шоста в Берліні в 1871 році, по французько - пруській війні. Сема стація в Ст. Петербурзі, над яким намальована голова вужа під датою 1881. У всіх тих державах, якими переповз вуж, були захитані підстави їхніх конституцій, не виключаючи з того правила навіть Німеччини з її очевидною могутчістю. Вправді ощаджено економічне становище Англії і Німеччини, але лише на так довго, доки вуж не докінчить підбиття Росії, на котрій сконцентру-

вав від 1905 року усі свої старання. Дальшої дороги для вужа не начеркнено на мапі, лише стрілки вказують його слідуючий рух на Москву, Київ і Одесу.

Нам тепер добре відомо, до яких розмірів згаді міста становлять осередки воюючої жидівської раси. Константинопіль назначений як послідня стація в бігу вужа передтим, заки допаде Єрусалиму. (Мапа ся була нарисована богато літ перед появою “молодо-турків” т. є перед жидівською революцією в Туреччині).

III. Вираз “ГОІМ”, що означає невірних, себто всіх не-жидів, уживаний у всіх протоколах, добр. Марсден задержав і у своїм перекладі.

ПРОТОКОЛИ

ЗІ ЗБОРІВ УЧЕНИХ СТАРШИН СІОНУ

ПРОТОКОЛ ч. 1.

Право лежить в силі. Воля — се лише ідея. Лібералізм. Золото. Віра. Народне правительство. Деспотизм капіталу. Внутрішній ворог. Товпа. Аналіхія. Політика супроти моралі. Право сильнішого. Непоконанне жидівсько - масонського авторитету. Ціль освячує средства. Товпа — сліпець. Політична азбука. Партийна незгода. Найбільш задоволяюча форма правління — деспотизм. Алькоголь. Клясовість. Корупція. Підстави і правила жидівсько - масонського правительства. Терор. "Свобода, рівність, братерство". Принципи династичного володіння. Скасовання привілеїв Гоїв-аристократів (зн. не-жидів). Нова аристократія. Психологічний обрахунок. Абстрактність "свободи". Сила на усунення заступників народу.

..... Відложивши на бік гарні фрази, ми повинні говорити про значіння кожної думки зосібна; порівняннями і висновками ми повинні кинути світло на окружаючі факти.

Що я хочу пояснити—то наш систем, і то з двох точок погляду: — з точки погляду нашого і Гоїв (не-жидів).

Треба завважити, що людей зі злими інстинктами є багато більше, чим з добрими, тому найкращі

результати для володіння ними одержується насильством і терором, а не ученими дискусіями. Кожна людина стремить до сили, до влади, кожний любивби зістати диктатором, колиб лиш міг і дуже рідко находитися люди, котрі не хотіли би посвятити добробуту всіх, щоб лиш забезпечити собі поводження.

Що здержувало від наживи хижих звірів, що звуться люди?

Що було правилом для них?

В початках будовання суспільності були вони підчинені брутальній і темній силі; відтак законови, котрий є тою самою силою, лише замаскованою. І я приходжу до висновку, що після закону природи право лежить в силі.

Політична свобода лежить в ідеї, а не в дійсності. Потреба лише знати, як пристосувати ту ідею, коли зайде конечність при помочі ідейної примани потягнути маси народу до одної партії, щоб розбити другу, яка є при кермі. Сеї цілі можна лекше діпняти, коли противник заражений ідеєю свободи, так званим лібералізмом і коли ради ідеї хоче уступити в дечім зі своєї влади. І тут іменно лежить тріумф нашої теорії. Попущені в'їжки правительства належить законом життя сейчас хопити і зібрати в нові руки, позаяк сліпа сила нації не може існувати ні одного дня без проводу, а новий авторитет вже готовий на місце старого, ослабленого через лібералізм.

В наших часах сила, яка заступила владу ліберальних володарів, лежить в силі золота. Був час коли панувала Віра. Ідеї свободи не можна здійснити, тому, що ніхто не знає уживати її з поміркованням. Вистарчить підчинити народ на якийсь довший час народному правителству, щоби вчинити з того народа здезоргнізовану товпу. Від сеї хвилі дістанемо внутрішню боротьбу, що скоро розвивається у боротьбу клас, серед' котрої загаряють держави а їхнє значіння зводиться до того, що купи попелу.

Чи держава вичерпається у своїх власних конвульсіях, чи внутрішні незгоди доведуть її під панування зовнішнього ворога, на всякий випадок таку державу можна без застережень уважати за пропащу: **вона у нашій владі.** Деспотизм капіталу, який весь находитися в наших руках, подає такій державі стебло, за яке вона хотія-нехотія мусить хопитися: **если не хопиться — піде на дно.**

Може хто о ліберальних поглядах скаже, що по-вищі рефлексії є неморальні, такому я поставлю питання: **если кожна держава має двох ворогів і єсли зглядом зовнішнього ворога допускається і не уважається неморальним уживати всяких способів воєнної штуки, приміром закривати перед ворогом пляни нападу і оборони, атакувати його серед ночі або більшим числом війська — в такім разі яким чином можна ті самі средства уважати неморальними і недозволеними зглядом внутрішнього ворога гіршого, бо руйника суспільної будівлі та добробуту?**

Чи може який небудь здорово думаючий чоловік надіятися керувати успішно товпою при помочі розумних порад та аргументів, коли можна зробити перший ліпший закид чи заперечення, які би вони безглуздні і не були, і коли такі закиди можуть найти більше прихильності між народом, котрого сили розумовання є дуже поверховні? Товпа і провідники з товпи, ведені виключно низькими інстинктами, помотаними думками, звичаями, традиціями і сентиментальними теоріями, падають жертвою партійної незгоди, яка здержує всяке порозуміння навіть на зasadі повністю розумного аргументу. Кожна резолюція товпи залежить від випадку або масової більшості, котра у своїй несвідомості політичних секретів переводить яку небудь смішну резолюцію, що кидає відтак в адміністрацію зерно анархії. Політика не має нічого спільногого з моралею.

Володар, що послугується моралею належить до дуже незручних політиків і тому не є дуже сталий на своїм троні. Той, що хоче правити мусить посісти два засоби: а се хитрости і вдавання. Високі національні прикмети як щирість або чесність належать в політиці до прогріхів, котрі скидають володарів з їхніх тронів певнішне і більше ефектовно, чим найсильніший ворог. Такими прикметами можуть бути націковані королівства Гоїв однак ми не сміємо в ніякий спосіб руководитися ними.

Наше право лежить в силі. Слово "право" — то лише абстрактна і нічим недоказана думка. Се слово не значить нічого більше як: дай мені то, чого я хочу, щоб я міг тим доказати, що я сильніший від тебе.

Де зачинається право? Де воно кінчиться?

В якійнебудь державі, де є слаба організація авторітету, неособистість законів і пануючих, котрі втратили свою повагу в безчисленнім множестві прав, випливаючих постійно з лібералізму, я нахожу нове право: — правом сильнішого атакувати і пустити з вітрами всі істнуючі органи ладу і порядку, відбудувати всі інституції і зробитися самовладним паном тих, котрі лишили нам права своєї сили, зложивши їх добровільно в своїм лібералізмі.

В нинішнім часі, коли почали колибатися усі форми влади, наша сила буде більш непобідима чим коли, позаяк вона остане укрита і невидима аж доки вже так не укріпиться, що її не буде могла знівичити ніяка хитрість.

З тимчасового зла, яке ми примушені тепер повновювати, зявиться добро незахитаної влади, котра відновить правильний хід машинерії національного життя, зведений лібералізмом до нічого. Результат осрічує средства. Однак в наших плянах ми мусимо звертати увагу не так на се, що є добре, і мо-

ральне як радше нато, що для нас конечне і хосенне.

Маємо перед собою плян, в якім поведена стратегічна лінія, щідівіткої ми не можемо збочити хиба що хочемо побачити, як зводиться до нічого праця багатьох століть.

Щоб випрацювати вдоволяючі форми акції, потрібна конечно мати згляд на лотовства, повільність і несталість товпи, її неспособність розуміти та респектувати умовини свого власного життя і свого власного добробуту. Треба розуміти що сила товпи є сліпа, що та нерозсудна і безкритична сила є завсігди на ласці і сугестії з якогонебудь боку. Сліпий не може вести сліпого, щоб оба не впали в пропаст; для того осібняки з товпи, парвенії з народу, навіть хочби вони були геніями мудрості, не маючи розуміння політичної структури, не можуть виступати як лідери товпи не наражуючи цілої нації на руйну.

Лиш той, якого від дитинства приучували до незалежного панування, потрафить розуміти слова, які можна зложити з політичної азбуки.

Народ, лишений самому собі, себто людям, що вибилися на фронт як лідери, жене сам себе у пропаст через партійні сварки, спричинені погонею за властю та почестями, і через випливаючі з того безпорядки. Чи-ж можуть народні маси холоднокровно і без дрібної зависті формувати свій осуд дотично ведення державних справ, яких ніяк не можна мішати з особистими інтересами? Чи можуть ті маси боронитися перед зоннішим ворогом? Се прямо немислимое, позаяк плян поділений на тільки частий, кілько в юрбі є голов, тратить свою суцільність та стає незрозумілий і неможливий до виконання.

Лише під деспотичним володінням пляни можуть бути випрацювані широко, ясно і в такий спосіб, щоб розділити належно цілість між ріжні часті дер-

жавної машини; з цого слідує неухильне заключення, що найбільш вдоволяюча форма правительства для якоїнебудь держави є та, котра спочиває в руках одної відвічальної особи. Без абсолютного деспотизму не може існувати цивілізація, так як її носіями є не маси, а їхні провідники, без огляду на то, якіб то особи не були. Товпа — то **дич**, що своє дикунство оказує при кожній нагоді. І в хвилі, коли товпа дістане у свої руки волю, повертає ту ю скоро в анархію, яка сама в собі є найвищим степенем дикунства.

Глядіть на задурманені алькоголем звірята, сплюгавлені напоями, право до неуміркованого вжитку яких набувають разом зі свободою. Се не є дорога для нас, ані для наших. Гої задурманяються напоями; їхня молодіж виростає в глупоті і вчасній неморальності, в котру втягнули її наші спеціальні агенти: інструктори, льокаї, бони, говернантки в домах богачів, урядники та другі, як рівно ж наше жиноцтво в домах розпусти, куди учащають Гої. До числа послідних зачислимо також наші так звані **“дами з вищого товариства”**, що з власної охоти пускаються як і тамті на корупцію і розкоші.

Наш девіз є — сила і удавання. В політичних справах побіджає одна лише сила, головно, коли вона спочиває в талахах, істотних для дипломатів. Для правителств, котрі не хочуть зложити своєї корони у стіп агентів другої влади, — насильство мусить бути принципом а хітрість і удавання правилом. Се зло є єдиним і одиноким способом до осягнення цілі, себто добра. Тому ми не можемо залишити перекупства, підступу і зради, коли вони провадять до осягнення нашої цілі. В політиці належить знати як захопити без вагання власність другого, наколи тим ми забезпечимо для себе підданство і верховну владу.

Наша держава ступаючи по шляху спокійного підбою, має право заступати страхіття війни менше замітними а більш вдоволяючими смертними присудами, конечними до вдергання терору, що ним закріпляється сліpe підданство. Найбільшим фактором державної потуги не є нічо іншого як немилосердне насильство: і тому ми, не лише ради зиску, але та-кож в ім'я обовязку, ради побіди, мусимо держатися програми гвалту і удавання. Доктрина чесних порахунків є якраз так за сильна, як способи, якими во-на покористовується. І тому станеться се не так че-рез самі способи, як радше через доктрину насиль-ства, що ми віднесемо побіду і заженемо всі прави-тельства в підданство нашої Над-Влади. Для них вис-тарчить знати, що за оказання непослуху ми неми-лосердні.

Давно тому, ще в старинних часах, ми були пер-ші, що кинули в маси народа слова: "свобода, рів-ність, братерство", слова повторювані від тоді бага-то разів глупими виборчими папугами, котрі зліта-лися з усіх усюдів на ту приману і з нею уносили до-бробут світа, правдиву особисту свободу, передтим так добре хоронену проти натиску з боку товпи. Ні-би—учені Гої, люди інтелекту, не годні були нічого виснувати з кинених нами слів, через їх абстракт-ність, не завважили противенства між їх значінням а відношенням; не побачили, що у природі нема рів-ності, не може бути свободи. Сама Природа уста-новила нерівність умів, характерів і спосібностей так само незмінно, як незмінно установила підпоряд-ковання всього під свої закони. Вони ніколи не по-думали, що товпа — то сліпа річ, що парвенії, ви-брані з поміж неї до правління є дотично політики такі самі сліпаки, як сама товпа; що обзнакомлений зі справами, хочби і дурак, а ще може рядити, під-час коли не-обзнакомлений, хочби і геній не розуміє в політиці нічого — на всі ті ріchi Гої не звертають

жадної уваги. А преці через всі часи на тих іменно річах спочивало панування династії: батько перека-зував синови знання політичного курсу в такий спо-сіб, що про се могли знати лише члени династії і ро-зуміється ніхто не міг зрадити сего перед піддани-ми. З бігом часу значіння тих династичних перека-зів про дійсний стан політичних справ розгублено і ся обставина причинилася до нашого поводження.

Слова “свобода, ріvnість і братерство” завдяки нашим агентам, зігнали в наші ряди зі всіх сторін світа цілі легіони, котрі несуть наш прапор з ентузі-язом. Слова ті через цілий час були черваками, що точили добробут Гоїв, що кінчили спокій, тишу, со-лідарність і нищили всі основи гоївських держав. Як побачите пізніше, се помогло нам до нашого тріум-фу; се дало нам між іншим можливість дістати в свої руки найлучші карти — себто знищити приві-леї, або інакше дійсну екзистенцію аристократії Гоїв, клясу, котра була одиноким заборолом народів і кра-їв перед нашим наступом. На руїнах природної і ро-дової аристократії Гоїв ми поставили аристократію нашої образованої кляси, на чолі з аристократією гроша. Кваліфікацію для тієї нашої кляси ми по-клали в богацтві, котре від нас залежить, і на знанню, для якого наші учені старшини постачають порушу-ючу силу.

Наш тріумф ми завдячуємо ще й тій обставині, що в своїм відношенню до людей, яких нам треба, ми завсіди грали на найтончих струнах людських душ, на готівці, на жадобі і ненаситності матеріаль-них потреб людини. Кожна з тих людських слабостей вистарчає, щоб спаралізувати ініціативу, бо підчи-няє волю людей до диспозиції того, котрий купив їх-ні чинності.

Абстрактність слова “свобода” уможливила нам впійти в товпу усіх країв, що їхні правительства нічо-

іншого лиш слуги народа, котрий сам є паном країни, і що тих слуг можна змінити так як зношенну рукавичку.

Та можливість змінювати представників народа так і дала нам їх до нашої диспозиції та ще вийшло, що дала нам рівночасно і силу їх назначувати.

ПРОТОКОЛ ч. 2.

Економічні війни—підстава жидівської переваги. Голова þравительства і “тайні радники”. Успіх деструктивної доктрини. Достроєння в політиці. Роля преси. Вартість золота і ціна жидівської посвяти.

Для наших цілей є дуже пожаданим, щоб війна о скілько можливо, не кінчилася територіальними здобутками; в той спосіб поставиться справу війни на економічній підставі, щоб народи в помочи, яку ми їм дамо, спостерегли силу нашої переваги; такий стан речей здасть обі сторони на ласку нашої міжнародної агентури, котра має міліони очей для нагляду і котру взагалі не спиняють жадні обмеження. Тоді наші міжнародні права затрутуть права національні, у властивому значенню того слова, і будуть управляти націями так акуратно, як цивільні закони держав правлять відносинами їхніх горожан.

Правителями, яких ми мусимо вибирати з публіки, звертаючи при тім строгу увагу на їх здатність до сліпого послуху, не можуть бути особи вишколені в хитрощах правління; вони мусять бути фантом у нашій грі, мусять попасті в руки наших учених і геніальних людей, котрі будуть їх дорадниками, спеціалістами, а котрі є уроджені і виховані від ранньої молодості до ведення справ цілого світу. Вам добре

відомо, що сі наші спеціялісти, щоб бути здатними до правління, черпають потрібні інформації з наших політичних плянів, з науки історії й зі спостережень, пороблених на випадках кожного минулого моменту. Гоями, же не руководить практичний ужиток неупередженої історичної обсервації, лише теоретична рутина без найменшого критичного взгляду на результати. Тому нам не потрібно звертати на Гоїв уваги. Нехай вони бавляться теоріями дальше, доки не віде наша година; нехай дальше жують надіями на нові форми замірених розривок або споминами на минулі радощі. Нехай у них грає найважнішу роль се, що ми вмовили в них признати за наукову правду. З уваги на сю ціль ми при помочі нашої преси мусимо постійно ширити між ними сліпє довіря до тих теорій. Іхнє знання вбє учених Гоїв в гордість і вони не дослухуючи жадних льогічних доказів пустять в рух всі інформації, які лише можна витягнути з науки, которую спеціялісти наших агентур хитро поштукували в ціли вишколення Гоївських умів в потрібнім для нас напрямі.

Не припускайте ані на хвилю, що ті справи, то пусті слова; думайте уважно про успіхи, які ми приготовили теоріями Дарвіна, Маркса, Ніцшого. Ми жди повинні ясно бачити, яку розкладаючу силу мали ті директиви на уми Гоїв.

Ми мусимо коєчно брати на увагу думки, характери і склонності націй, щоби уникнути помилок в політиці і у веденню адміністративних справ. Тріумф нашої системи, якої складові часті машинерії мусять бути ріжно примінені, відповідно до усposоблення народу стріченого на нашім шляху, той тріумф не вдасться, якщо практичного застосування тієї системи не поставимо на зсумованню лекцій ми-нувшини в світлі теперішності.

В руках ниніших держав находитися велика

сила, котра порушує уми народа — а се преса. Роля, яку відграє преса є: виказувати домагання, які здаються бути конечними для народа, містити скарги громадян, висказувати і спричиняти невдоволення. Се преса, де тріумф свободи слова находить своє втілення. Але держави Гоїв не знають, як користати їз сеї сили; тому дісталася вона у наші руки. Через пресу ми зискали силу впливів, хоч самі остали в тіни; завдяки пресі ми зібрали в свої руки **золото**, помимо того, що нам приходилося витягати його з моря сліз і крові. І хоч ми пожертвували багато своїх людей, однак то нам поплатилося. Кожна жертва з нашого боку є варта перед Богом тисячу Гоїв.

ПРОТОКОЛ ч. 3.

Символічний вуж і його значіння. Несталість конституційної ваги. Терор в палацах. Сила і амбіція. Парляментарні “балачки”. Памфлети. Надужиття сили. Економічне невільництво. “Народні права”. Систем монополю і аристократія. Армія жидів - масонів. Убуток Гоїв. Голод і права капіталу. Товпа і коронація “Найвищого Пана усього світа”. Фундаментальний припис в поступі будучих масонських народних шкіл. Тайна науки дотично будови суспільства. Всесвітна економічна кріза. Безпеченство “наших” (с. е. нашого народа, жидів). Деспотизм масонства — царство розуму. Утрата дорожковазу. Масонство і велика французька революція. Король—Деспот з крові Сіону. Причини непобідимості масонів. Роля, яку відграють тайні масонські агенти. Воля.

Нині я можу сміло сказати, що ми лише

кілька кроків від нашої ціли. Лишається єще перейти малий простір і біг символічного вужа, яким ми символізуємо жидівський народ, готовий тепер замкнути весь довгий шлях, який ми перейшли.

Коли той круг замкнеться, всі держави Європи будуть сциплені звоями вужа немов могутнimi кліщами.

Конституційні вагадла ниніших днів в короткім часі попадають, позаяк ми їх так наставили, щоб їм чогось недоставало до балансування. В сей спосіб вони безупинно хитаються, аж доки не зужиється штифт на якім вагадла осаджені. Гої думають, що вони споїли їх досить сильно і весь час пильно слідять, сподіючись, що вагадла прийдуть до рівноваги. Але штифти — королі на тронах — перешкодженні послами, котрі лише малпують, мусіли поділити свою безконтрольну і невідвічальну владу. Сю власть вони завдячували теророви, який впроваджено до палат. Не маючи однак змоги дістатися між нарід в самий його осередок, королі на тронах не можуть бути з ним в добрих відносинах і не можуть скріпити своєї сили проти тих, що настають на їх власть. Ми отже вчинили пропасть між далекосяглою владою монарха, а сліпою силою народу, так, що обі сторони втратили всяке розуміння речей; подібно як сліпий чоловік і його палиця є безсильні віддільно.

Щоб побудити шукаючих влади до її надуживання, ми запрягли всі сили, щоб викликати остріу опозицію одних проти других, зломивши їхні ліберальні стремління до незалежності. Ми зробили всю що лиж можливе для цеї цілі; ми озброїли всі партії, ми поклали авторитет як точку нападу з боку всіх амбіцій. З держав вчинили ми глядяторську арену, де змагається цілий рій помішаних питань... Ще трохи, а непорядки і банкроцтво будуть універзальні. . . .

Невичерпані балакуни перемінили засідання парламентів і екзекутивних рад в контест вимови. Смілі журналісти і нескрупульятні автори дешевих памфлетів щоденно нападають екзекутивних урядовців. Надужиття сили зробить послідний відрух до повалення всіх інституцій тоді, коли то озвіріла товпа висадить всю під хмари.

Убожество і нужда прикували нині всіх людей до тяжкої праці сильніше чим вони були приковані невільництвом і панциною; від сего можуть вони увільнитися тим або іншим способом, сей стан можна поправити, однак вони ніколи не можуть втіchi від потреб. В конституцію маємо вставлені такі права, які для мас являються лише уроєними, а не дійсними правами. Всі так звані "права народу" можуть існувати лише в ідеї, якої ніколи не можна здійснити в практичному життю. Бо що се значить для пролетара, зігненого в двоє над своєю тяжкою працею, винищеною житевими зліднями, що балакун дістане право балакати, що журналіст дістане право виписувати якінебудь дурниці поруч з добрым матеріалом, коли той пролетар не має жадного іншого хісна з конституції, крім тих кілька окружин, які ми кидаємо йому з нашого стола в заміну за то, що голосує після нашого диктату, на людей, яких ми йому підставимо, на слуг наших агентур.... Републиканські права являються для бідного чоловіка нічим іншим, як гіркою іронією, позаяк життєва конечність, яка заставляє його працювати тяжко цілий день, не дає йому тепер зможи уживати тих прав; що більше, рабує його зі всіх гарантій сталого і певного заробітку, поставивши його в залежність страйкуючих товаришів або лакавтів з боку хлібодавців.

Під нашим проводом нарід знівечив аристократію, котра була для него єдиним і одиноким заборонлом і вихователем зі згляду на свою власну користь,

що є злучена нероздільно з добробутом народа. Нині, по знищенню аристократії, народ впав в кіхті брутальних грошеробів, котрі поклали на шиї робітників своє жорстоке і немилосердне ярмо.

От ми і виступили на сцену як мнимі спасителі робітника від тієї опресії, і предложили йому вступити в ряди наших боєвих сил — соціялістів, анархістів, комуністів — котрим ми завсігди даємо поміч згідно з мнимими братерськими правилами (солідарності усього людства) нашого соціального ма-соんства. Аристократія, яка користала з праці робітника на підставі законів, звертала увагу, щоб той робітник був добре відживлюваний, здоровий й сильний. Ми заінтересовані якраз противним — за-никанням і вигубленням Гоїв. Наша сила лежить в хронічній недостачі поживи і у фізичній слабости робітників, позаяк лише в сей спосіб можна зробити їх невільниками нашої волі; їх знова влада не здобудеться на стілько сили та енергії, щоб проти тієї нашої волі станути. Голод дає капіталові певніше право панувати над робітником, як воно було дане аристократії королівськими законами.

Недостатками і через них спричиненою заздрістю та ненавистю ми порушимо товпу і її власними руками зметемо всіх, що стоять нам на перешкоді.

А коли вибє година коронації нашого монарха усього світа — се будуть ті самі руки, котрі усунуть всео, що стануло б йому на дорозі!

Гої затратили ціху думання, хиба що зневолені до сего нашими спеціялістами. Тому вони не дібачують наглої конечности, котру ми — як скоро прийде наше царство — сейчас впровадимо в життя, а іменно: завести в народних школах одну дуже просту а правдиву галузь науки (підставу усього знання) — науки про будівництво людського життя і

соціального істновання, яке вимагає поділу праці, а послідовно за тим поділу людей на кляси і стани. Бо кожний мусить знати, що в наслідок ріжниці людських чинностей не може бути рівності. Той, що своїм якимнебудь вчинком компромітує усю свою клясу, не може бути відвічальним перед правом на рівні з таким, що його вчинок не шкодить ні кому, хиба його власній чести. Правдиве знання суспільного будівництва, до секретів якого ми Гойв не допускаємо, покаже всім людям, що становище і праця мусять бути обняті певним заокругленням, щоб не стали жерелом людського терпіння, яке повстає з образовання, що не відповідає роботі, до якої поодинокі люди покликані. По докладнім перестудіюванню цієї науки, народи підчиняться добровільно під авторитет і будуть приймати охотно такі позиції і таку роботу, яку призначить їм держава. Так як справа знання стоїть тепер і по'вказівкам, які ми дали до його розвитку, нарід вірючи сліпо в друковане слово, завдяки несвідомості, живить сліпіу ненависть до всіх станів, які уважає вищими від свого, бо не має розуміння ні про кляси, ні про стани.

Ся ненависть побільшить єще наслідки скономічної крізи, котра здержить бізнес на біржах і спинить індустрію. І ми мусимо всіми тайними підземними методами, відкритими лише для нас, при помочі золота, яке находитися зовсім в наших руках, спричинити всесвітну економічну крізу, якою викинемо на вулиці цілі купи робітників рівночасно у всіх краях Європи. Ся товпа кинеться з розкощею проляти кров тих, яких у простоті своєї несвідомості ненавидить від колиски, і яких майно буде мòгла таким чином загарбати для себе.

“Нашого” вони не ткнуть, позаяк ми будемо знати про хвилю нападу і приймемо міри, щоб себе охоронити.

Ми доказали, що поступ підчинить всіх Гоїв під панування розуму. Наш деспотизм буде точно такий: позаяк буде знати в який спосіб розумними жорстокостями пацифікувати всякий неспокій, викуриТЬ лібералізм зі всіх інституцій.

Коли населення побачило, що йому дано ріжні уступки і полекші в ім'я свободи, почало уявляти себе господарем краю і пробивати собі дорогу до сили. Зовсім природно, що так як кожний сліпий чоловік натрапило на купу ріжних колод і кинулося шукати провідника. Воно не мало ніколи думки вертати до попередного стану і тому зложило свою уповажніюЧУ силу у наших стіп. Пригадайте собі французьку Революцію — то були ми, що додали їй імя “Велика”: тайни, як її приготовано, відомі нам добре, бо то була робота наших рук.

Від тої пори ми завсігди провадили народи від одного розчаровання до другого так, що при кінці вони повинні і від нас відвернутися в користь того Короля-Деспота з крові Сіону, якого ми готовимо для світа.

В ниніших часах ми, як інтернаціональна сила, є непобідимі, бо коли нас атакують одні, то попирають другі держави. Є се бездонне лотовство Гоїв, що до примусу і сили повзають на черевах, але для слабших є немилосердні, на провини безпощадні, але на злочини поблажливі; противенства свободіної соціальної системи зносять нерадо, але в жорстокостях твердого деспотизму терпеливі як мученики — сі їхні прикмети якраз помагають нам до незалежності. Від ниніших прем'єрів — диктаторів Гої зносять такі надужиття, що колись за одно найменше з них моглиби були обезголовити двайцять королів.

Якже можна пояснити собі той феномен, таку різку неконсеквентність народних мас в їхнім постулованню зглядом ріжних випадків, між якими преці нема найменшої ріжниці?

Се поясняє факт, що премієри-диктатори нашептують людям через своїх агентів, що через ті надужиття вони наносять кривду державам ради найвищої цілі іменно: — забезпечити добробут народу, міжнародне братерство, солідарність і рівність прав. Розуміється вони не кажуть людям, що сю одностайність мусить довершити аж панування нашого монарха.

Сим робом народ осуджує справедливого, а винного виправдує, намовлений в ряди годи, що він може робити всьо, що захоче. Завдяки такому станови річей народ руйнує всякого рода спокій і спричиняє на кождім кроці непорядки.

Слово “свобода” вивело громадянство до боротьби проти всякого рода насильства, проти всякого рода авторитету, навіть проти Бога і законів природи. Для того ми, як скоро прийдемо до влади, мусимо вимазати то слово з житевого словаря як таке, що містить в собі підставу до брутального насильства, котре повертає товпу в кровожадних звірів.

Правда, що ті звірі засипляють кожного разу, як лиш напються до сита крові і в тім часі дуже легко закути їх в ланцюхи. Однак коли не дати їм до сита крові, вони не будуть спати лише боротися.

ПРОТОКОЛ ч. 4.

Степені республіки. Поганське масонство. Свобода і Віра. Міжнародня індустріальна компетиція.

Кожда республика переходить кілька степенів. Перший степень обіймає початки шаленого рознуздання сліпої товпи, котра кидається на всі сторони.

в ліво і право; другий степень — демагогія, з якої вироджується анархія, що веде нехибно до деспотизму — не явного і легального і через се відвічального, але до деспотизму невидимого і тайно скритого, однак болючо діймаючого. Сей деспотизм находититься в руках тої або іншої організації, котрої робота тим більше нескрупультна, чим лучше скована за парван, себто за плечі всякого рода агентів, зміна котрих не лише що не шкодить справі, але ще більше посилює ту тайну силу, хоронячи її, завдяки частим змінам, перед конечністю утрати средств на нагороди за довгу службу.

Хто і як є в стані повалити невидиму силу? А така іменно є наша сила. Масонство **невірних** на сліпо служить за парван нам і нашим цілям, так як плян акції нашої сили, а навіть місце осідку остає для народу незвісною тайною.

Однак і свобода може бути нешкідлива і може найти місце в державі без шкоди для добробуту народу, коли спочиває на фундаменті віри в Бога, і на вселюдськім братерстві, не злученім з поняттям рівності; бо рівність негують підставові права сотворення, що установили залежність. З такою вірою як ся, народом можуть управляти настоятелі парохій. Він буде йти покірно й охотно під опікунчою рукою свого духовного прوبідника, підчиняючися Божому порядкови на землі.

Тут лежить причина, чому ми мусимо підкупувати всяку віру, чому ми мусимо видерти з гойських умів підставові принципи Божества і душі, а поставити на їх місце математичні міркування та матеріальні потреби.

Щоб Гоям не дати часу до думання і завваг, належить спрямувати їх мисли до промислу і торговлі. В сей спосіб всі нації будуть погружені в погоні за зиском і серед тих перегонів не зауважать свого

спільногого ворога. Щоб знова та свобода могла колись раз на все поділити і зруйнувати суспільності Гоїв, ми мусимо поставити промисл на спекулятивну базу; результатом того буде, що всякі зиски, які індустрія витягає з землі, виховзнуться із рук і перейдуть до спекуляції, то значить до наших кляс.

Скріплена боротьба о перевагу і потрясення, спричинені в економічному життю, створять — ні — вже створили розчаровані, холодні і без серця суспільства. Такий загал буде плакати відразу до вищої політики і релігії. Його одиноким провідником буде зиск, себто золото, яке піднесуть до правдивого культу задля тих матеріальних розкошів, які золото може дати. Тоді вибіг година, що не ради добра, ані навіть не задля здобуття маєтку, а просто з ненависті до упривілейованих кляс, низші кляси підуть за нашим проводом проти наших суперників о владу, се є проти інтелігенції Гоїв.

ПРОТОКОЛ ч. 5.

Творення могучої централізації правління. Методи загарбання влади масонами. Причини, чому неможлива згода між державами. Жидівська держава “предвічного назначення”. Золото—льокомотива державної машинерії. Значіння критики. Інституції “представлення”. Вичерпання з балакунства. Як захопити публичну опінію. Значіння особистої ініціативи. Над—влада.

Яку адміністративну форму правління можна дати суспільностям, у яких всюди запанувала корупція; суспільностям, в яких багацтва осягнено лише через зручну тактику ошуканчих підступів; в котрих розпаношилася розпуста; де моральність підтри-

мується карами і острими законами, замість добровільно принятими засадами; де чувства взглядом віри і вітчини знищенні космополітичними переконаннями? Яку форму правління дати тим суспільностям, які не той деспотизм, який я вам опишу пізніше? Ми мусимо створити могучу централізацію правління, щоби захопити у свої руки всі сили загалу. Ми мусимо механічно регулювати новими законами всі чинності політичного життя наших підвладних. Ті закони усунуть одні по других всі улекшення і свободи, що на них були дозволили Гої і наше королівство буде визначатися деспотизмом таких величавих розмірів, що буде могло кожного часу і на кожнім місці знищити якогонебудь Гоя, котрий противився нам словом або ділом.

Нам закинуть, що деспотизм, про який я говорю не годиться з нинішим поступом, але я докажу вам, що так.

В часах, коли народи гляділи на своїх королів на тронах як на обявлення Божої волі, вочі підчинялися під деспотичну владу королів без шемрання; однак від часу, як ми підсунули їм зрозуміння їх власних прав, вони почалиуважати сидячих на тронах як звичайних смертельників. В очах людей злізло з коронованих голов святе намашення Божих Помазанників, а коли ми притім підкопали у них і віру в Бога, силу влади кинено навулиці, в місце публичного ужитку і ми її захопили у свої руки.

Крім сего штука, як рядити масами та осібняками через розумну маніпуляційну теорію і пусте балаканя, через приписи дотикаючі звичайного життя та ріжні сорти других викрутів, та штука, на котрій Гої зовсім не розуміються, належить також до спеціялістів нашого адміністративного мозку. Виховані на аналізі, обсервації, на тонкостях хитрого обрахунку — в тих родах знання ми не маємо суперни-

ків, так само, як не маємо їх у вироблюванню плянів щодо політичних чинностей і в нашій солідарності. В тім згляді можнаби порівнати з нами хиба одних Єзуїтів; однак нам вдалося здискредитувати їх в очах безкритичної маси як звичайну явну організацію, під час коли ми держали свою організацію через цілій час в тіни. Впрочім можливо, що для світа не робить ріжниці хто є його володарем: голова католицизму чи наш деспот з крові Сіону! Та для нас, вибраного народу, ся справа мусить робити ріжницю.

Можливо, що через якийсь час ми будемо мати до діла з коаліцією Гоїв цілого світа; однак від сеї небезпеки хоронить нас істнуюча між ними незгода, котра пустила коріння так глибоко, що її ніколи не буде можна виполоти. Ми так посадили особисті і національні порахунки Гоїв, їхні релігійні і расові ненависті, що на протязі двайцятьох століть вони виросли до кольосальної величини. Се і є причиною, що нині нема ні одної держави, котра могла бі дістати денебудь піддержку, єслиб піднесла на нас руку; бо кожна мусить мати на увазі, що перше ліпше порозуміння проти нас є некорисне для неї самої. Ми за сильні — тому ніхто не може вимкнутися з під нашої потуги. Нації не можуть заключити навіть якої небудь дрібної угоди, доки ми секретно не положимо на ній своєї руки.

Per me reges regnant то значить: “через мене панують королі”. А сказали пророки, що ми самим Богом вибрані до панування над цілим світом. Бог наділив нас Генієм, щоб ми були спосібні для нашої задачі. Єслиб і противний табор посідав геніальність, він мігби ще боротися проти нас, однак і в такім случаю свіжий пришелець не пара давно - замешканому поселенцеві; між нами прийшлоб до такої безпощадної боротьби, якої світ єще не бачив. Так, але геній з їхньої сторони прийшовби за пізно. Колеса

машинерій усіх держав обертаються силою паровика, який вже находитися у наших руках; той паровик державних машинерій то — Золото. Наука політичної економії, винайдена нашими ученими, віддава-ла здавна королівський престіж капіталови.

Щоб капітал міг кооперувати без перешкоди, мусить мати вільну руку завести монополь промислу і торговлі; се вже увела в практику невидима рука у всіх частях світа. Ся свобода дасть промислов-цям політичну силу, котра поможе їм гнобити народ. Нині є далеко важнішою справою роззброїти наро-ди, чим вести їх до війни; багато важнішим ужити на нашу користь пристрасти, які вибухають полу-мям, чим вогонь гасити; багато важнішим підхоп-лювати чужі ідеї і їх пояснювати по своїй вподобі, як їх викорінювати. Головна задача нашої директо-рії полягає в тім: ослабити публичну опінію крити-кою; відвести її від серіозної розваги, щоб не збуди-ла спротиву; розсіяти умові сили в напрямі видума-ної, штучної боротьби при помочі пустумельства.

По всяк час народи світа, подібно як і поодинокі люди, приймали слова за діла, позаяк вони вдоволя-ються звичайним представленням справи, рідко ке-ли застановляючися чи за обіцянками йдуть діла. Тому ми мусимо оснувати інституції такого пред-ставлювання, котрі дадуть вимовний доказ їхньої ко-ристі для поступу.

Ми мусимо прибирати на себе великудушне об-личя всіх партій, всіх напрямків а вислів того да-ти через бесідників, котрі будуть нарочно так много говорити, що вичерпають терпеливість слуха-чів і спричинять відразу до красномовства.

Щоб запанувати над публичною опінією, ми мусимо привести її до стану замішання, висловлюючи зі всіх сторін так багато суперечних думок і то через довший час, щоб в тім лябірнті Гої потратили голо-

ви і прийшли до заключення, що у політичних спрах найлучше не мати жадної опінії; впрочім публіці і так не дається тих справ розуміти, позаяк їх знають лише ті, що публіку провадять. Се перша тайна.

Друга тайна потрібна до успіху нашого правительства міститься в слідуючім: наможити так много родів народного почуття, звичаїв, пристрастей, умовин громадського життя, щоб було неможливо комунебудь зорієнтуватися, де саме він в тім хаосі знаходиться; в наслідок чого люде перестануть оден другого розуміти. Сей спосіб послужить нам ще й з іншого боку; посіє незгоду у всіх партіях, роздробить збірну силу тих, котрі ще дотепер не хочуть нам підчинитися і знеохотить всяку особисту ініціативу, яка могла бі до певної міри заваджати нашим справам. **Нема нічого більше небезпечного як приватна ініціатива;** і если вона має за собою щей геніяльність, така ініціатива може вдіяти більше чим міліони людей, між котрими ми посіяли незгоду. Ми так мусимо повести науку між загалом Гоїв, щоб вони, коли опиняться перед якоюнебудь справою, вимагаючиою ініціативи, опустили руки у безнадійній слабости. Напруження, яке випливає зі свободи ділання, тратить силу, коли стрінеться зі свободою другого. З того зударення повстають сильні моральні потрясения, розчаровання, банкроцтва. Тими всіми способами ми мусимо так виснажити Гоїв, що ~~вони~~ будуть змушені предложить нам міжнародну силу такого рода, що її позиція уможливить нам без жадного насильства заняти постепенно всі сили світових держав і сформувати **Над-Владу.** На місце нинішніх пануючих ми поставимо опира, що буде зватися Адміністрація Над-Влади. Її руки будуть сягати як кліщі у всі напрями а її організація буде таких кольосальних розмірів, що нехильно підібє всі нації світа.

ПРОТОКОЛ ч. 6.

Монополі — на них зависять богацтва Гоїв. Пере-
брания землі з рук аристократії. Торговля, про-
мисл і спекуляція. Розкоші. Підвишка заробіт-
ньої платні і ціни на средства першої конечно-
сті. Анархія і піянство. Тайне значіння пропа-
ганди економічних теорій.

Внедовзі мусимо оснувати величезні монополії,
збирники кольосальних богацтв, від котрих будуть
залежати навіть великі маєтки Гоїв до того степен-
ня, що в день по політичній перемозі вони підуть на
дно разом з кредитом держав. . . .

Ви, присутні тут панове, як економісти, оцініть
значіння такої комбінації! . . . .

Всякими можливими способами мусимо роз-
вивати значіння нашої Над-Влади, представляючи її
як опікуна і добродія тих, що добровільно нам під-
далися.

Аристократія Гоїв як політична сила — мертва,
— її не беремо в рахунок; але земельні власники,
вони ще можуть бути для нас шкідливі з тої причини,
що є само - вистарчальні в средствах, якими
жиють. Тому для нас являється найважнійшою рі-
ччю позбавити їх якимнебудь способом їхньої землі.
Сю цільсяся найлекше, коли збільшиться на зем-
ельній власності тягарі — коли обтяжиться землю
довгами. Ті способи будуть контролювати господар-
ства і будуть держати їх в стані покірного і безус-
лівного піданьства.

Аристократи Гоїв, будучи з уродження неспо-
сібні вдоволятися малим, скоро згорять і здимлять.

Рівночасно ми мусимо опікуватися з напружен-
ням торговлею і промислом, однак найперше і пере-

довсім спекуляцією, якої роля держати в промислі рівновагу; відсутність спекулятивного промислу може збільшити капітал в приватних руках і послужити до віdbудови рільництва, звільнивши землю від довгів в земельних банках. Всьо, що ми хочемо, щоби промисл висушив з землі обох, робітника і капітал і щоби при помочі спекуляції передав в наші руки всі гроші світа, та зігнав сим способом всіх Гоїв у ряди пролетаріату. Тоді Гої поклоняться перед нами, если не з іншої причини, то щоби дістати бодай можливість екзистенції.

Щоби довершити руїну індустрії Гоїв мусимо до помочі спекуляції додати ще й розкоші, які ми поширили поміж Гоями, ту захланну жадобу розкошів, котра всю пожерає. Ми повинні піднести заробітну платню, котра однак не приспорить робітникам жадного хісна, бо в тім самім часі ми повинні підбити ціни на перших життєвих средствах під позором, що се робиться через упадок рільництва і скотарства; дальше ми мусимо штучно і глибоко підкопати жерела продукції, привичайвши робітника до анархії і до піянства, уживаючи поруч з тим всяких способів, щоб викорінити з лиця землі всі інтелігентні сили Гоїв.

Щоби Гої не зрозуміли перед часом правдивого значіння справи, мусимо замаскувати її мнимим горячим бажанням служити робітничій класі і великим засадам політичної економії, ради котрих наші економічні теорії ніби ведуть енергійну пропаганду.

ПРОТОКОЛ ч. 7

Справа збільшення зброєнь. Забурення і вороговання по цілім світі. Шаховання позиції Гоїв війною і всесвітною війною. Секрет — означає успіх в політиці. Преса і публична опінія. Зброя Америки, Хін і Японії.

Збільшення зброєнь, скріплення поліції — всього головні речі, потрібні до завершення згаданих перед плянів. Чого ми маємо діпняти то се, щоби у всіх державах світа були, кромі нас, лише маси пролетаріату, кількох відданих нашим інтересам міліонерів, поліція і військо.

По цілій Європі, а в наслідок зносин з Європою, також по других континентах, ми мусимо викликати забурення, незгоду і ворогування. Через се мати memo подвійний хосен. По перше шахуємо всі краї; бо вони добре знають, що ми маємо силу спричинити несупокої або завести порядок. Всі держави привикли бачити в нас непреможну силу примусу. По друге мусимо помотати інтригами всі нитки, які ми понасилювали до кабінетів всіх держав, чи політикою, чи економічними договорами, чи позичками. Щоби повести се успішно, ми мусимо в часі переговорів і аргументів уживати як найбільшої хистрости і бистроти, але зглядом так зв. "офіціяльної мови" ми мусимо держатися противної тактики і прибрести маску шляхотності і уступчивості. Через се народи і правительства Гоїв, приучені дивитися лиш поверховно на все, що ми даемо їм під увагу, будуть і на дальнє приймати нас за добродіїв та спасителів людського роду.

На кождий акт опозиції ми мусимо бути в положенню відповісти війною з сусідами тієї держави, яка посміла ставити нам спротив; колиб однак і сі

сусіди поважилися колективно станути проти нас, тоді мусимо поставити опір загальною світовою війною.

Підставою успіху в політиці є секрет її проектів; в дипломатії слово не сміє годитися з ділом. Нам треба змусити правительства Гоїв поступати в напрямі згіднім з нашими широко обдуманими планами, котрі вже близькі сповнення, а котрі ми представимо як загальну, публичну опінію, тайно підшептувану при помочи так званої "Великої Сили" — "Преси, котра за малими виїмками, що можна злегковажити, находитися вся в наших руках.

Словом, зібравши коротко наш систем держання правителств Гоїв в Європі за віжки, ми повинні, якщо буде ходити о одну державу, показати нашу силу терористичними замахами, а коли о всі, в случаю загального повстання проти нас, тоді ми мусимо відповісти арматами Америки, Хін і Японії.

ПРОТОКОЛ ч. 8

Двозначне примінення судових законів. Помічники масонської директорії. Спеціальні школи і понад шкільне образовання. Економісти і міліонери. Кому повірити відвічальні пости в правителстві.

Ми мусимо узбройтися всім оружієм, яке можуть ужити проти нас наші противники. В таких судових процесах, в котрих малобся проголосити вирок, що здававбися занадто зухвалий і несправедливий, ми мусимо підшукувати найкращі вислови і найбільш замотані точки в лексиконі судових оправдань; важним бо є, щоб такі резолюції були видані виразами, які на око обіймалиб найвищі моральні принципи,

вміщені в легальну форму. Наша директорія мусить окружитися тими всіми засобами цивілізації, між якими її прийдеться працювати. Окружить себе видавцями, практичними судовиками, адміністраторами, дипломатами і вкінці особами приготованими спеціальним понад - шкільним вишколенням в наших спеціальних школах. Ті особи будуть розуміти всі тайни соціального будівництва; будуть знати всі мови, які можна вивести з політичної азбуки і слів; будуть обзначені з усюю глубиною людської природи, з усіми її чуткими струнами, на котрих прийдеться їм грati. Ті струни — то спосіб думання Гоїв, іхні тенденції, недостачі, вади і прикмети, клясові і станові ріжниці. Злишним згадувати, що здібних асистентів влади, про котрих йде мова, буде назначуватися не з Гоїв, бо ті звикли сповняти свою адміністративну працю не завдаючи собі труду подумати, яка її ціль, ані розуміти на що її потрібно. Управителі з Гоїв підписують документи не читаючи їх, а повнять службу за гроші або з амбіції.

Ми окружимо нашу владу великою силою економістів. То і є причиною, чому економічні науки становлять для жидів найголовніший предмет студій. Кругом знає знова буде ціла констеляція банкірів, промисловців, капіталістів а головно міліонерів, позаяк в дійсності всю буде полагоджуване при помочі чисел.

На час аж доки не буде якоїнебудь небезпеки поручати відвічальні позиції в наших державах нашим братам — жидам, ми віддамо їх в руки осіб, о такій минувшині і репутації, що між ними а народом лежить пропаст; осіб, котрі на случай непослуху до наших інструкцій, мусять або ставити чоло кримінальному оскарженю, або стратитися — а се тому, щоб примусити їх боронити наших інтересів до послідного віддиху.

ПРОТОКОЛ Ч. 9.

Застосування масонських принципів в справі поновної едукації народа. Масонський клич. Значіння антисемітизму. Диктатура масонства. Терор. Хто слуги масонства. Значіння "бистрих" а "сліпих" сил в державах Гойв. Відносини між владою а товпою. Славоя лібералізму. Опановання просвіти і вишколення. Фалшиві теорії. Пояснення законів. "Підземелля" (столичні).

Примінюючи наші принципи належить звертати увагу на характер людей, в котрих краю живемо і робимо; до часу, доки народ не буде поновно едукований після нашого взору, загальне, однакове примінення тих принципів не буде мати успіху. Але примінюючи їх остережно побачите, що не мине і десять літ, як зміниться найбільш уперті характери і ви поставите новий народ в ряди тих, що підбиті нами вже давніше.

Слова лібералів, котрі на ділі є словами нашого масонського клича, а іменно: "свобода, рівність, братерство", ми, як скоро прийде наше царство, змінимо на слова вже не гасла, але як слова ідеального виразу, а се: право свободи, обовязок рівності, іdeal братерства". Отак ми його покладемо і в той спосіб хопимо бика за роги . . . В дійсності ми вже вимели кождий рід панування, кромі нашого, хоч **законно** є тих родів ще кілька. Ісли в нинішніх часах котра небудь з держав підносить проти нас протест, то се діється лише **задля формальності**, після нашої волі і по нашим вказівкам, бо їхній анти-семітизм є для нас конечний зі згляду на ведення наших менших братів. Не буду запускатися в дальші пояснення, позаяк ся справа була вже між нами предметом частих дискусій

Для нас нема тами, котра ограничувала б ширину нашої діяльності. Наша "Над-Влада" держиться "екстра - лєгальними" умовинами, які у принятій термінології означено енергійним і сильним словом — диктатура. Я можу сказати вам з чистою совістю, що у свій час ми, як законодавці, будемо видавати вироки і присуди, будемо вбивати або милувати, ми як начальники всіх наших військ, сядемо на коні генералів. Ми пануємо силою волі, позаяк в наших руках находяться фрагменти колись могучої партії, яку ми сейчас розбили. А зброя в наших руках — то безмежні амбіції, палюче пожадання, немилосердна пімста, ненаристь і злість.

Від нас походить все-руйнуючий терор. На свої услуги ми маємо людей всіх думок, всіх доктрин: реставраторів монархій, демагогів, соціалістів, комуністів і всякого рода утопійних мрійників. А всіх їх ми запрягли до одної задачі: кожний з них на свою руку вверчується в останки авторитету, намагаючись повалити всяку установлену форму порядку. Через ту їхню роботу всі держави, находяться неначе на муках; накликають, просять о тиштину, готові для спокою пожертвувати всім. Ми однак не дамо їм того спокою так довго, доки покірно і отверто не визнають нашої інтернаціональної Над-Влади.

Народи піднесли клич, щоб конечно полагодити питання соціалізму способом певних міжнародних агріментів. Але поділ на дрібні партійки віддав їх всіх у наші руки, позаяк до ведення співубігаючої боротьби їм потрібно грошей, а гроши всі в наших руках.

Ми могли б мати причину задержати згоду між "ясно-видною" силою гоївських монархів, а "сліпою" силою гоївської товпи; однак ми повзяли всі потрібні способи проти такої можливості. Між одною а другою силою ми збудували барикаду у формі взаїм-

ного терору між ними.... В цей спосіб "сліпа" сила товпи стала нам за піддержку тай ми, і лише ми одні будемо назначувати її провідника і, розуміється, направляти на дорогу, що веде до нашої цілі.

Щоби рука "сліпої" товпи не висунулася з нашої опікунчої руки, ми кожний мусимо час до часу входити з товпою в тісні зносини, якщо не якраз особисто, то конче через котрого небудь найбільш довіреного нашого брата. Коли узнають нас за одинокий авторитет, нам треба особисто провадити з людьми дискусії на торговицях, даючи їм в політичних питаннях інструкції в такий спосіб, щоб справити їх в той бік, в який нам потрібно.

Хто стане досліджувати, чого учатъ по селянських школах? Але нехай щось скаже посол правителства або пануючий король - про все довідається сейчас ціла держава, позаяк це розносить голос народу.

Щоби не знівечити інституції гоїв, заки прийде пора, ми взялися до них хитро і делікатно та скопили кінці пружин, які порушують їхній механізм. Ці пружини — то тісно і ясно зрозумілий порядок. Але ми замістили їх хаотичною сваволею лібералізму. Ми поклали свою руку на адміністрацію законів, на переведення виборів, на пресу, на особисту свободу, а головно на просвіту і вищеколення, які є фундаментом свободного істнування.

Ми збаламутили, одурили і зіпсули молодіж гоїв, виховуючи їх на засадах і теоріях, про які знаємо, що вони фальшиві, хоч то були ми, котрі в них ті теорії впойли.

На істнуючих законах, не змінюючи їх, лише на кручуєчи їх до суперечних інтерпретацій, ми збудували щось величавого що до результатів. Ці результати видно по перше в факті, що пояснення затъ-

мили самі закони; закрили їх відтак зовсім перед очима влади завдяки трудності зрозуміти щонебудь із помотаної сітки законодавства.

Це і є початок теорії науки про полюбовні суди.

Може скажете, що гої повстануть на нас із зброєю в руках, якщо відгадають, що робиться, заки наспів час; але на заході ми маємо проти того маневр такого застрашаючого терору, що скамінить найтвірдше серце — підземелля, ті підземні коритарі, котрі, заки прийде час, будуть поведені попід всі парляменти, звідки ті будівлі будуть висаджені у воздух зі всіми їхніми установами і архівами.

ПРОТОКОЛ Ч. 10.

Зверхній вигляд в політиці. Геній “голоти”. Що обіцяє масонський державний переворот? Загальне голосування. Провідники масонства. Провідний Геній масонів. Інституції та їхні функції. Отруя лібералізму. Конституція — школа партійних незгод. Ера республик. Президенти — ляльками в руках масонів. Відвічальність президентів. “Панама”. Роля палати послів і президента. Масонство — законодатна сила. Нова республіканська конституція. Перехід до масонського “деспотизму”. Момент для проголошення “Пана всего світу”. Защеплювання зараз і другі піdstупи масонів.

Нині повторю це, що я сказав давніше і прошу не забути, що правительства і народи вдоволяються в політиці зверхніми виглядами. Впрочому як можуть гої належно розуміти неясне, укрите значіння полі-

тичних справ, коли їхні представителі посвячують найкращу свою енергію на забави? Для нашої політики є якраз найважнішою річчю зрозуміти цей детальль; розуміння цеї подробиці поможе нам багато, коли будемо розважати про поділ влади, свободу слова, друку, віри, про право зборів, рівність перед правом, нетикальність приватної власності, мешкання, оподаткування (ідея тайних податків), протиділачу силу законів. Всі ті питання є того рода, що їх не можна торкатися перед народом ясно і отверто. А коли вже необхідно торкнутись їх, тоді не треба називати їх точно і определено; вистарчить зазначити без подрібних пояснень, що ми признаємо прінципи сучасних законів. Причина, чому належить в таких случаях замовчати, лежить в сім, що не називаючи головної засади будемо могли довільно викидати з неї одно чи друге не притягаючи на себе уваги; колиб назвати їх виразно, може здаватися, що все те було вже дане.

Голота плекає спеціальний респект і пошану зглядом геніїв політичної сили, а акти їхнього насильства приймає з подиву гідними замітками, прм.: "лайдацтво бо воно, лайдацтво, але яке зручне!... штука, если хотите, так, але як хитро зіграна, як знаменито зроблена,... що за безлична відвага!.....

Ми числимо на то, що будівництвом нового фундаментального устрою зацікавляться всі нації; проект під цей новий устрій ми вже виготовили. І щоб його перевести нам треба передусім узбрóтись і заосмотритися в сю скрайно обоятну на наслідки відвагу та недоступну силу духа, які то прикмети втілені у наших провідників, знищуть на нашему шляху всі перешкоди.

Коли ми доконали нашого перевороту, скажемо ріжним націям: "все, що сталося, дуже погано, всі ви виснажені терпіннями. Ми однак нищимо причини-

ну ваших мук — національності, кордони, ріжницю монети. Розуміється, вам вільно видати на нас засуд; та чи буде він справедливий, якщо ви виконаете його скорше, заки випробуєте те, що ми вам предложили"... Тоді голота нас вивисшить і буде носити на руках в однодушнім триумфі нових надій і очікування. Голосування, яке ми вчинили знарядом, що посадить нас на трон світа, навчивши навіть найменших членів людської породи голосувати при помочі зборів і аргументів між групами — то голосування послужить аж тоді своїй властивій цілі і аж тоді відограє в послідний раз свою роль через однодушне домагання радше зробити з нами тісну пріязнь, чим нас осудити.

В цілі забезпечення собі такого висліду потреба, щоб голосував кожний без ріжниці кляс та кваліфікацій; бо ми мусимо дістати абсолютну більшість, на яку не можна числити від образованих і заможних кляс. В той спосіб, впоївши в маси змисл само-значіння, ми знищимо між гоями значіння родини і її виховуючої вартості та усунемо можливість щоби поодинокі сильніші уми відколювалися від загалу. Голота, нами ведена, не дасть таким одиницям вибитися на верх, ані не буде їх слухати; вона привикне слухати лише нас, котрі платимо за послух і увагу. Так створимо могутню, сліпу силу, котра не буде могла ніколи рушитися в якунебудь сторону без проводу наших агентів, поставлених нами, як лідерів товпи. Нарід охотно підчиниться під той режим знаючи, що від тих лідерів буде залежати його заробок, вигода і всякого рода користі.

Пляни правительства мусять виходити готовими від одного розуму тому, що їх скріпити непорушно не можуть жадні аргументи, якщо будуть роздроблені на дрібні часті більше умами. Для того нам дозволено знати проект акції, але не дозволено над ним

не помішати взаємного відношення його складових частей та не ослабити практичної сили її секретного значіння кожного параграфу. Заводити дискусії і робити зміни в того рода праці через чисельне голосування, значить витиснути на тій праці пятно всіх розумувань і непорозумінь, які не могли інакше протиснуться в глубину її замислів. Ми хочемо, щоби на ші пляни були ядренно і відповідно перетравлені. **Тому ми не сміємо праці генія нашого проводу кинути в пазурі товпи, анід навіть вибраного товариства.**

Тоті пляни не перевернуть ще тепер існуючих установ. Вони лише спричинять зміни в їхній економії а за тим і в цілім складнім рухові їхнього поступу; котрий в цей спосіб буде звернений на дорогу, намічену у наших плянах.

Майже у всіх державах існує під ріжними іменами одна і та сама річ: посли, міністри, сенат, державна рада, законодатні і адміністративні відділи. Я не потребую виясняти вам, в яких відносинах стоять одні інституції до других, позаяк ви з тим всім обзнакомлені. Візьміть лише під увагу факт, що кожна вище названа установа відповідає якісь визначній державній чинності. Прошу замітити, що слово "визначній" я прикладаю не до інституції, але до її чинності; послідовно отже важні не державні установи, як радше їхні функції. Ті інституції поділили між себе усю державну працю - адміністративну, за конодатну і екзекутивну, задля чого їм приходиться працювати так, як працюють члени людського організму. Ісся скалічимо одну частину державної машини, держава слабне подібно як людське тіло і ... гине.

Як скоро ми завели в державну машину отрую лібералізму, ввесь її політичний устрій підпав зміні.. Держави опанувала смертельна недуга — затроєння крові. Чого лише належить вижидати, то кінця, смертної агонії.

Лібералізм зродив конституційні держави, за нявиши місце одинокої колись охорони гоїв, іменно деспотизму. Конституція, як вам відомо, це нічого іншого лиш школа незгоди, непорозумінь, сварок безплідної партійної агітації, партійних примх — словом школа всего, що спричиняє розбиття поваги державної діяльності. Трибуна “пустомельства” так само ефектовно як і преса заставили пануючих королів до безділля і безвластя, вчинили їх зайвими і безхосенними, задля чого у богатьох державах їх здетронізовано. Це було причиною, що почато республиканську еру, в котрій ми дістали спромогу покласти на місце володарів карикатуру влади — президента, вибирацого з юрби, з осередка маріонеток, наших рабів. Тут лежить фундамент міни, яку ми підложили під нарід гоїв, сказати радше, під народи гоїв.

В недалекій будучності ми запровадимо відвічальність президентів.

Тоді будемо могли легковажити форми в переведенню яких небудь справ, за які наші неособисті маріонетки будуть відвічальні. Що нас обходить если ряди тих, котрі стараються о уряд, будуть що раз рідші; если буде брак відповідних людей на президентів, брак, котрий остаточно здезорганізує державу?.....

Щоби той наш плян приніс бажаний результат, ми мусимо зарядити вибори в користь таких президентів, котрі у своїм минулім мають якісь темні, невисліджені плями, якісь “Панама”, або щось іншого — тоді вони будуть вірними агентами до звершення наших плянів, раз зі страху перед виявленням, а по друге з природного бажання задержати привілеї, честь і користі, получені з урядом президента. Президента буде крити, охороняти і вибирати палата послів, але ми мусимо взяти від неї право проєктува-

ти нові, або змінити існуючі закони, тому, що цим правом ми мусимо наділити відвічального президента—ляльку в наших руках. Зовсім природно, що після того авторитет президента стане метою всякого рода нападів; ми однак заохочимо його в спосіб самооборони, а це в право відклику до народа, в ухвалу народа понад голови послів, то значить, право відклику до тих самих сліпих наших рабів — до більшості юрби. Незалежно від того наділимо президента правом заведення воєнного стану. Послідне право ми уgruntуємо на тім, що президент як шеф всієї армії краю мусить мати її до своєї розпорядимости, коли зайде конечність охороняти нову республиканську конституцію, право охорони якої належить до него, як відвічального представителя тієї конституції.

Легко зрозуміти, що серед таких обставин ключі до святині будуть в наших руках і крім нас ніхто інший не буде більше керувати законодатною силою.

Кромі того по заведенню нової республиканської конституції відберемо палаті послів право інтерпелювати законопроекти правительства під позором задержання політичної тайни; зредукуємо також число послів, зменшуючи цим рівночасно політичні пасії і пристрасть до політики. Однак єсли посли навіть у своїм малім числі бухнули огнем, в що тяжко повірити, ми занулюємо їх голосним відкликом і постанововою усього народа... Від президента буде залежати іменування віцепрезидента палати послів і сенату. Замість сталих засідань парляменту ми скроємо його засідання до пару місяців. Шо більше, президент як шеф екзекутиви, буде мати право скликати і розвязувати парлямент а в посліднім случаю може час поновлення скликання нарад довільно відкладати. Отиж щоби консеквенції за ті всі вчинки,

в суті річи незаконні, не впали передвчасно для наших плянів, на встановлену нами відвічальність президента, ми підмовимо міністрів і других урядовців вищої адміністрації, щоб зручно ухилялися від за ряджень президента, послугуючись своїми власними способами — через що замість президента вони стануть жертвенними козлами... Спеціально припороучається, щоб цю ролю дати відіграти сенатори, державній раді, або раді міністрів а не поодиноким урядовцям.

Президент буде, після нашої вподоби, поясняти значіння таких законів, котрі містять більше інтерпретацій; дальнє він може їх уневажнити, як що ми вкажемо йому, що це конечне; крім цого він буде мати владу предкладати тимчасові закони а також ухиляти в державній конституційній праці під позором, що цого вимагає найвище добро держави.

Тими способами ми дістанемо силу знищити по-мало крок за кроком все то зараз на початках як прийдемо до влади; повиці застереження ми змущені вставити в конституції держав, щоб приготувити перехід до неспостереженого знищення всяко-го рода конституції, а тоді прийде час обернути всяку форму правління **в наш деспотизм**.

Однак признання нашого деспота може прийти ще перед знищеннем конституції; момент на це призначення прийде, коли народи зовсім виснажені безпопрядками і не компетенцією своїх володарів, о що ми вже постараємося, крикнуть: “Проч з ними! Дайте нам одного короля всеї землі, котрий нас зіднає та знищить причини незгод — національності, курдо-ни, релігії, державні довги — короля, котрий дасть нам мир і спокій, яких не можемо знайти **під нашими володарями і їх заступниками!**”

Але ви знаєте добре, що **аби спричинити можли-**

вість такого бажання у всіх націй, треба конечно у всіх країх викликати різкі непорозуміння між народом а владою до того степеня, щоб зовсім виснажити людство незгодами, ненавістю, боротьбою, заздрістю, а навіть ужиттям тортур, виголодженням, защеплюванням зарази, недостатками, щоби гої не бачили іншого виходу як втічі під нашу зверхність так що до грошей, як і кожну іншу.

Але ясли ми дамо народам світа хвилину віддиху, момент, якого ми так бажаємо, може не прийти ніколи.

ПРОТОКОЛ Ч. 11.

Програма нової конституції. Деякі подробиці про поновленої революції. Гої — отара овець. Тайне масонство і його “опереткові” ложі.

Державна Рада була колись точним виразом авторитету пануючого монарха; тепер як “опереткова” частина законодатного тіла вона буде, можна сказати, лише редакційним комітетом законів і королівських декретів.

Отже програма нової конституції така: ми будемо видавати закони і примінювати права та справедливість (1). дорогою законопроектів перед парляментарними тілами, (2). декретами президента в формі загальних постанов; наказами сенату і резолюціями державної ради в формі міністерських роспорядків, (3). і наслучай, як прийде догідна хвиля, революцію в державі.

Означивши приблизно такий спосіб ведення

справ, ми 'самі займемося подробицями тих комбінацій, якими нам ще потрібно довершити перевороту в курсі державної машини по вище наведеним вказівкам. Під словом комбінацій я розумію свободу преси, право 'зборів, свободу совісти, принцип голосовання і многої інших речей, які або мусять раз на все зникнути з пам'яті людей, або підпасти радикальним змінам в сам день проголошення нової конституції. Буде то лише одинокий момент, коли ми можемо сейчас видати наші розkази, позаяк пізніше кожна замітніша зміна[1] може бути дуже небезпечна для нас зі слідуючих причин: если така зміна буде введена зі строгістю, в зміслі суворости та ограничень, може між людьми зродити чувство розпуки зі страху перед дальшими змінами в подібнім змислі; если ж з другої сторони вона буде введена в зміслі уступок і поблажливості, скажуть, що ми пізнали свої ошибки а це підкопає престіж' непомильності нашого авторитету; або можуть сказати, що ми залярмовані мусимо іти на уступки, за що не стрінє нас вдяка, бо буде здаватися, що до цого нас примушено.... Оба случаї дуже шкідливі для поваги нової конституції. Все, чого ми хочемо, щоби від первого моменту її проголошення, коли народи світа, ще приголомшенні довершеною революцією, ще в стані терору і непевності, щоби вони зрозуміли раз на все, що ми так сильні, так непобідимі, повні такої могутньої влади, що в жадному случаю не будемо з ними числитися; не будемо звертати уваги на жадні їх опінії або домагання, що ми готові і спосібні невідпороною силою зломити кожної хвилі і в кожному місці прояви чи маніфестації якихнебудь домагань; що вкінці ми загорнули відразу все, чого хотіли і в жадному случаю не думаемо ділитися з ними нашою владою..... Тоді дрожачи зі страху вони замкнуть на все очі і будуть вдоволені, коли ще зможуть дочекати кінця -того всего.

Гої то отара овець а ми іхні вовки. А ви знаєте, що робиться, як вовки доберуться до отари?...

Ще є і друга причина чому вони замкнуть очі на все. Ми пообіцяємо, що повернемо їм скасовані свободи, як скоро лиш приборкаємо ворогів супокою і нового ладу та усмиримо всі партії.

Розуміється, не варта ані згадувати, як довго прийдеться їм ждати на повернення тих свободід...

Для якоїж бо ціли ми випрацювали всю тоту штуку правління і впакували її в уми гоїв, не даючи їм змоги провірити укритого значіння тієї хитrosti? чиж не тому, щоб крутими дорогами діпняти це го, чого нам як розпорощеному племени не можливо діпніти простою дорогою?

Це власне служило за базу для нашої організації тайного масонства котрого цілей не знає, ані не підозріває худобяча отара гоїв, котрих ми завабили в “опереткову” армію масонських льож, щоби кинути їм піском в очі.

Бог наділив нас, вибраний народ, ласкою розпорощення і то, що для всіх очей здається бути нашою слабістю, дає нам всю тоту силу, яка привела нас на поріг володіння усім світом.

Вже не богато лишається для нас роботи в будові на тих фундаментах, які ми заложили.

ПРОТОКОЛ Ч. 12.

Масонське поясненя слова “свобода”. Будучість преси в масонськім царстві. Контроля преси. Кореспонденційні агенції. -Як масони розу

міють поступ? Ще більше про пресу. Масонська солідарність в сучаснім газетярстві. Початок "публичних" домагань в провінціях. Непомильність нового режиму.

Слово "свобода", яке можна толкувати на ріжні лади, ми означаємо так:—

Свобода — це право робити так, як позиває закон. Таке пояснення слова буде нам у сліщний час дуже помічне; в цей спосіб вся свобода буде у наших руках, позаяк закони скасують або установлять лише то, що після наміченого повище програми для нас потрібне.

З пресою будемо поступати в цей спосіб:—

Яку ролю відіграє нині преса? Вона розбуджує та роспалиє ті пристрасти, яких нам потрібно для наших цілей, або знова служить для самолюбівих партійних замірів. Часто та преса звітрова, несправедлива, брехлива і більшість публики не має найменшого поняття, яким вона служить ціллям. Ми мусимо осідлати її і загнузити тісним зубилом; то саме належить зробити зі всіми другими продуктами друкарської штуки; бо як увільнимося від газетарських нападів, если лишимо проти себе памфлети і книжки? Видавництва, які в ниніших часах є жерелом великих видатків по причині цензури, ми обернемо в нашій державі в невичерпане жерело доходів; накладемо на них спеціальний стемплевий податок і зажадаємо де позитів як кавції передтим, заки позволимо на отворення якогонебудь часопису чи друкарні; це буде для нашої влади гарантією перед якого небудь рода нападами з боку преси; на тих, що відважилися нас атакувати, колиб це було ще можливим, накладемо не милосердні кари. Ті способи стемплевого податку, депозитів і кари, гарантовані тими депозитами принесуть нашему правительству величезні доходи. Це правда, що партійні органи не пожалують грошей на

ціли видавництва, але ми позамикаємо їхні видання зараз після другого на нас нападу; ніхто не буде міг покласти безкарно палця на авреолю непомильності нашої влади. Претекст на замкнення якогонебудь видавництва послужить для нас мима вимівка, що воно підбурює публичну опінію без причини і узасаднення. Прошу однак завважити, що поміж атакуючими нас видавництвами будуть також видання нами самими друковані, однак вони будуть атакувати лише ті точки, які ми вирішими змінити.

Без нашої контролі не дійде до публики ні одна оповістка. Це вже ми почасти осягнули, оскільки всі новинки переходят через наші агенції, в офісах котрих вони скупляються зі всіх частей світа. Ті агенції будуть зівсім у наших руках і будуть перепускати лише те, що ми їм подиктуємо.

Єсли ми нині обдумали плян, як опанувати опінію суспільностей гой і то до того степення, що всі вони підходять глядіти на світові випадки через заражені скла таких окулярів, які ми покладемо їм на носи; єсли вже нині нема ні одної держави, в котрій ми малиб якінебудь перешкоди дістатися до того, що гої в своїй глупоті називають державною тайною — то яке буде наше становище, коли нас признають найвищимипанами світа, в особі нашого короля всеї землі!....

Та вернімося ще раз до будучності друкарства. Кожний, хто бажає бути видавцем, бібліотекарем, або друкарем, буде обовязаний виказатися признаю для того дипльомою, котру на случай недбалості йому сейчас відбереться. В той спосіб знаряддя мисли — література стане едукаційним середником в руках нашої влади, котра не дозволить, щоб народні маси туманено по заулках фантазіями проплатити якогось поступу. Хто з нас не знає, що це марево поступових благодатей то проста дорога

до глупих імагінацій, з яких родяться анархістичні відносини поміж самими людьми і взглядом авторитету; поступ, або радше ідея поступу увела всякого рода еманципації, але забула поставити для них границю, так, що всі так звані ліберали то анархісти, если не на ділі, то в думках. Кожний з них вганяється за маревом волі, тим часом паде виключно у свавію, себто в анархію протесту, ради самого протесту....

Звернімося до періодичної преси. Ми наложили на неї, подібно, як на всі друкарські продукти, стемплевий податок від аркуша і депозит як кавцію, а за книжки нище 30 аркушів друку буде платитися подвійно. Такі книжки зачислимо як памфлети, щоби з одної сторони зменшити число магазинів, які є найгіршою формою друкованої отруї, з другої знова сторони, щоби тим розпорядком змусити авторів видавати такі обширні праці, щоб їх мало хто читав, тим більше, що вони будуть дорогі. Тим часом наші видавництва при помочі котрих ми будемо впливати на умовий розвиток в напрямі витиченім для нашої користі, будуть тані і радо читані. Податок зведе глупі літературні амбіції до уміркованих границь, а страх перед карами вчинить авторів від нас залежними. А коли найдеться хтонебудь, що бажавби проти нас писати, тоді не 'найде нікого, що його твори хотівби друкувати. Бо перед приняттям якогонебудь твору до друку, видавець, або друкар мусить просити влади о дозвіл це зробити. В той спосіб ми будемо наперед знати про штуку, яку проти нас приготовляють і усунемо її, попередивши справу, о яку буде ходити, нашими поясненнями.

Література і журналістика це два найважніші виховуючі чинники і тому наше правительство стане власником більшості часописів. Це зрівноважить шкідливий вплив преси, яка находитися в приватних

руках, і віддасть нам в посідання величезний вплив на публичну опінію... Ісси дамо дозвіл на десять часописів, то самі мусимо оснувати трийця, і так даліше в тій пропорції. Однак публика не сміє в жадний спосіб цього підозрівати. З тієї причини нами видавані часописи будуть на вигляд найбільше опозиційних напрямків і думок, через що зеднають нам довірю, та звернуть до нас всіх непідозріваючих нас противників, котрі тим чином впадуть в нашу лапку і будуть нешкідливими.

В першім ряді будуть стояти органи офіційного характеру. Вони все будуть на сторожі наших інтересів і тому їх вплив буде в порівненню незначний.

В другім ряді будуть пів-урядові органи, яких роля буде притягати холодних і нерішучих.

В третім ряді поставимо нашу власну на вигляд опозиційну пресу, яка у своїм бодай однім органі буде містити речі, що здаватися будуть для нас антиподами. Наші дійсні противники приймуть ту удавану опозицію за свою власну і покажуть нам свої карти.

Всі наші часописи будуть всяких можливих напрямків — аристократичні, республиканські, революційні а навіть анархістичні — розуміється на так довго, як довго буде тривати конституція... Як індійський божок Вішну вони будуть посідати сто рук, а з кожної руки один палець буде спочивати на одній з публичних опіній, як того буде нам потреба. Коли пульс буде приспішений, ті руки спрямують загальну опінію в сторону наших цілей, позаяк пацієнт в горячці тратить силу розуміння і мимоволі піддається суггестії. Ті тумани думають, що повтаряють думку часопису їхнього стороництва, тим часом вони повтаряють опінію нашу, або таку, якої нам потрібно... Думають в пустій вірі, що вони йдуть за органом

своєї партії, коли в сути річи ступають за прапором, який ми над ними розвинули.

Щоби спрямувати нашу газетярську міліцію до повищого розуміння, мусимо повзяти спеціальні і дуже точні старання при організуванню цієї справи. Під назвою Центрального Департаменту Преси ми за ведено літературні сходини, на котрих наші агенти, не звертаючи на себе уваги, будуть видавати потрібні в даній хвилі порушення і клічі. Дискутуючи і о-прокидуючи, завсідги поверховно і не торкаючи самої сути річи, наші органи поведуть удавану, брехливу боротьбу з офіціяльними часописами, виключно в тій цілі, щоби ми мали нагоду висловитися ширше і точніше, чим то можна початково зробити через офіціяльні часописи, розуміється, коли це вийде для нашої користі.

Ті напади на нас послужать ще одній цілі, а іменно: — наші піддані будуть переконані, що в нас істнє повна свобода слова, і тим чином наші агенти будуть мати змогу доказати, що всі опозиційні органи займаються простими наклепами, позаяк не можуть знайти проти наших заряджень ніяких поважних закидів.

Такі організаційні методи непомічені пубlicoю, але абсолютно певні, є найкраще обчислені на те, щоб успішно звернути увагу і довір'я публики для нашої влади. Завдяки таким методам будемо могли відповідно до того, як нам буде вигідно підбурювати, або успокоювати публичну опінію взглядом 'політичних питань, будемо могли переконувати або спричиняти замішання, друкуючи то і правду, то брехню, наводячи факти, або їх противорічності, залежно від того, чи вони будуть добре, чи зло приняті; завжди пробуючи уважно ґрунту заки на него ступимо. Ми перво будемо тріумфувати над нашими противниками, позаяк вони не будуть чати до своєї

роспорядимости органів преси, де моглиби дати повний і точний вислів своїм поглядам, завдяки вище згаданим нашим методам в поступованию з пресою. Нам не треба буде навіть збивати їхніх закидів, хиба дуже поверховно.

Пробні стріли, які ми в разі потреби дамо з третього ряду нашої преси, будуть сейчас енергічно відбиті в наших пів-офіційльних органах.

Навіть нині, беручи приміром французьку пресу, є вже формальності, що вказують на масонську солідарність в поступованию під кличем; всі органи преси є злучені спільно заводовою тайною; як старинні авгури, так само ні один з них не зрадить тайни дотично жерел інформації, доки не буде ухвалено її проголосити. Ні оден журналіст не вихопиться зрадити цего секрету, позаяк до праці на дневникарському полі допускається лише того, хто у своїм мінулім має той, чи інший ганьблячий боляк... Ті болики сейчас виявленоби. Як довго вони зістають тайною кількох, престіж журналіста приваблює більшість народу — товпу, що йде за ним з ентузіазмом.

Наши обчислення спрямовані головно на провінції. Для нас являється конечним розятрити там такі надії і імпульси, з котрими ми моглиби кожної хвілі впасти до столиці і предложити владі, що ці домагання це сподівання і імпульси провінції. Зовсім природно, що їхні жерела будуть все одні і ті самі, іменно — наши. Ного нам потрібно, то доки у нас не буде достаточної сили, столиці мусять бути придушені про вінціональною опінією нації, себто більшістю, яку створили наши агентури. Чого нам потрібно, то щоби в психологічний момент столиці не були в стані опрокинуті довершеною факту, если не з іншої, то з тоТ простої причини, що за цим заявилася публична опінія більшості по провінціях.

Коли ми будемо в періоді нового режіму перебирати у свої руки повне само-владство, ми не дозволимо, щоби преса відкривала якінебудь форми публичної ганьби; є конечним, щоби про новий режім думали, що він так совершенно вдоволяє кожного, що зникли навіть злочини.... Кримінальні справи мають бути відомі лише їхнім жертвам і принагідним свідкам — більше ні кому.

ПРОТОКОЛ Ч. 13.

Потреба щоденного хліба. Квестії політики. Квестії промисловості. Забави. Палати народа. “Правда є одна”. Великий проблем.

Потреба щоденного хліба примушує гоїв мовчати і бути нашими покірними рабами.

Агенти найняті з поміж гоїв до нашої преси, будуть на наш розказ вести дискусії над такою справою, якої нам невигідно покласти впрост в офіціяльні документи, а ми тимчасом тихенько серед гамору так знятої дискусії візьмемо і переведемо такі постанови, яких нам потреба, та предложимо їх публиці як довершений факт. Ніхто не посміє домагатися скасування раз вирішеної справи, тим більше, що її представиться як конечне улучшення... Безпосередно після цього преса зверне хід думок до якихнебудь нових питань. (чи ж ми не навчили людей шукати завсіди чогось нового?) До дискусії над тими новими питаннями кинуться знова ті глупі ростратники богощва, котрі ще й тепер не можуть зрозуміти, що вони не мають найменшого поняття про справи, над якими беруться дискусувати. Політичні справи мо-

жуть розуміти лих ті, котрі вели їх через богато століть — себто їхні творці.

З того всего ми побачимо, що асекуруючи для себе опінію товпи, ми лише улекшуємо працю для нашої політичної машини; рівно ж можете легко зауважити, що коли ми й шукаємо апробати, то не для наших діл, як радше для слів, що містяться в тім чи іншім питанню. Ми робимо безнастансно публичні заяви, що у всіх наших предприняттях руководимося надією і переконанням, що служимо для суспільного добра.

Щоб відтягнути від дискусії над політичними справами людей, які можуть оказатися троха за влізливі, ми висунули тепер на фронт ніби нові питання політичної натури, а іменно питання індустріальне. В тій ділянці нехай вони дискусиють аж до оглушення! Але маси погоджуються, остати нечинними і відпочати від політичної, як ім здається, діяльності лиш під услювям, що найдеться для них нові заняття, в яких ми підставимо ім щось такого, що виглядалоби на той самий політичний предмет. Щоби маси самі не розуміли до чого вони стремлять, ми розсіємо їхні думки забавами, грою, розривками, зворушеннями, опонувати. Незабаром пічнемо оголошувати в пресі компетицію в малярстві, спорті і других подібних штуках; заінтересування тими річами відвede їхню думку від питань, в котрих ми змушені ім опонувати. Відвикаючи що раз більше застановляти ся і виробляти якунебудь свою власну опінію, нарід зачне говорити в тім самім тоні, що й ми, позаяк ми одні будемо давати новий напрям його думці.... розуміється при помочі таких осіб, яких не буде можна підозрівати о змову з нами.

Роля, яку грають ліберали і всі утопійні мрійники, остаточно скінчиться, як скоро буде признана наша влада. Але до того часу вони будуть дальше

робити для нас добру службу. Тому нам треба постійно звертати їхні думки до ріжного рода пустих понять про фантастичні теорії, коби все лише нові і очевидно поступові: чиж не завернули ми з найбільшим успіхом гоям їх безмозгих голов тим словом поступ, хоч між гоями нема ані одного, котрий мігби поняти, що слово поступ означає ухил від правди і то у всіх случаях, крім матеріальних винаходів; Правда є одна і в ній нема місця на поступ. Слово поступ, як мильна ідея, служить до затемнення правди так, що її не знає ніхто, крім нас, Богом вибраних, і сторожів.

Коли ми увійдемо в наше царство, аж тоді наші бесідники вяснять ті великі проблеми, якими перевернено людство до гори корінем в тій цілі, щоб привести його під наше добродійне панування.

І хто буде колинебудь підозрівати, що всіми тими народами ми режисерували після політичного пляну, котрого ніхто не відгадував на протязі цілих століть?

ПРОТОКОЛ Ч. 14.

Релігія будучності. Будучі умовини рабства. Недоступність знання дотично релігії будучності.Pornографія і друки будучності.

Коли ми прийдемо до свого королівства для нас буде непожаданим, щоб існувала між нами яка інша релігія, крім нашої віри в одного Бога, з котрим звязане наше призначення як вираного народа і через котрого це наше призначення злучене із судьбою

світа. Тому ми мусимо вимести всі інші форми віри. Ісси це зродить атеїзм, який бачимо нині, то він, як переходовий стан, не буде мішати нашим поглядам; буде радше служити за пересторону для тих генерацій, котрі будуть прислухуватися науці Мойсеєвої релігії, яка через сталий і точно випрацьований систем привела всі народи світа під наше панування. Для того нам потрібно класти особливший натиск на її містичне право, на котрім, як скажемо, основана уся її виховуюча сила. Відтак при всякій нагоді будемо поміщувати статті, порівнювати у них наше добродійне панування з тим з минулих віків. Благодать супокою, хоч той супокій заведений насильно віковими забуреннями, збільшить значіння успіхів, на які будемо вказувати. Ошибки гоївських правителств будемо малювати найбільш яскравими красками. Ми викличемо до них таку відразу, що люди будуть воліти спокій в державі рабства, чим ті права перехваленої волі, які мучили людство і вичерпували найважніші жерела людського істнування, жерела використовувані юрбою лотовських спекулянтів, котрі самі не знають, що роблять.... Безхосені зміни форм правителства, до чого ми намовляли гоїв, підміновуючи їхню державну будівлю, так виснажуть до того часу народи, що вони будуть воліти все стерпіти під нашою владою, як брати ризико зносити ті всі забурення і нещастья, через які вони переходили.

Рівночасно ми не перестанемо класти натиск на історичні ошибки гоївських правителств, котрі через так богато віків мучили людство браком розуміння всего, що становить правдиве добро народу; котрі вганяючи за фантастичними проектами соціальних благ, не звертали ніколи уваги, що ті проекти погіршували, а ніколи не поліпшували стану міжнародних відносин, які творять підставу людського життя.

Уся сила наших принципів і метод буде в тій обставині, що будемо представляти і пояснювати їх як великий контраст до мертвого і зігнилого старого порядку річей в соціальному життю.

Наші фільозофи будуть дискутувати над всіми недоладностями і блудами ріжних вірувань у гоїв. Але ніхто ніколи не візьме під дискусію нашої віри, з її правдивої точки погляду, позаяк її ніхто точно не навчиться, кромі наших, — а ті ніколи не осміяльяться зрадити її тайн.

В поступових і культурних країнах ми витворили глупу, брудну і погану літературу. І через якийсь час по обняттю влади ми будемо піддержувати її публікацію в тій цілі, щоб вказуючи на контраст улекшили виголошування бесід, партійних програм тощо, які будуть виходити з наших світлих і гідних домівок.... Наші мудрі люди, вишколені на провідників для гоїв будуть писати промови, проєкти, памятники, статті, котрих ми будемо уживати, щоб вплинути на думки гоїв, спрямовуючи їх до такого розуміння і до таких форм знання, які ми для них означили.'

ПРОТОКОЛ Ч. 15.

Однодневна революція по цілім світі. Страчення. Будуча доля гоїв-масонів, Містичизм авторітету. Множення масонських льож. Центральна Екзекутивна Рада масонських старшин. Тактика Азєва. Масонство як вожд і провідник всіх тайних товариств.. Значіння публичних оплесків. Колективізм. Жертви. Страчення масонів. Упадок

поваги, права і авторитету. Наше становище, як вибраного народу. Стисливість і ясність законів в будучому королівстві. Послух для наказів. Міри проти надужиття влади. Строгість кар. Літа судейської служби. Лібералізм суддів і властей. Гроші всього світа. Абсолютизм масонства. Право відклику. Патріархальний “зовнішній вигляд” влади будучого володаря. Апoteоза володаря. Право сили — оден і одинокий закон. Король Ізраїля. Патріарх усього світа.

Коли ми вкінці прийдемо до свого царства пропомочі революції, приготованої повсюди на оден і той самий день, після того, як остаточно всі істнуючі форми влади будуть узnanі за негідні (це займе не мало часу, зоки то станеться, може й ціле століття) — нашим обовязком буде глядіти, щоб проти нас не роблено таких річей, як заговори. В тій цілі вимордуємо без милосердія всіх, котрі хватилиби в руки зброю, щоб мішати нам дійти до нашого царства. Кожна нова інституція, що виглядалаби на тайне товариство, буде тоже карана смертю; а ті з істнуючих товариств, що стояли на нашій службі і будуть нам служити, розвяжемо, членів же іх вишлемо на заслання в далеко віддалені від Європи землі. В цей спосіб поступимо з тими гоями — масонами, котрі за богато знають; тих, що з якоїнебудь причини ми пощадимо, будемо держати у безнастannім страху перед вигнанням. Ми видамо закон силою котрого всі бувші члени тайних товариств підпадуть карі прогнання поза межі Європи, як осередка нашої влади.

Постанови нашого правительства будуть остаточні і без жадного відклику.

В товариствах гоїв, в котрих ми насадимо і розкорінимо незгоди та протестантизм, одинокою можливою дорогою привернути порядок буде примінити немилосердні міри, котрі будуть доказом прямої

сили правительства; на жертви, котрі упадуть, нема потреби звертати уваги, бо они будуть терпіти для майбутнього добробуту. Осягнення того добробуту навіть коштом жертв, є повинністю всякої влади, яка повинна узнавати як оборону свого існування не лише свої привілеї, але і зобовязання.

Найпевніша гарантія тревалости правління є утвердити авреолю влади; ту авреолю осягається лише такою маєстатичною твердістю сили, що її емблем нетикальності можна вивести лише з містично-го жерела — з божої ласки. Такою була до недавни російська автократія, один і єдиний поважний ворог, якого ми коли на світі мали, не вчисляючи папства. Пригадайте собі примір, коли Італія, бродячи у крові, не діткнула і волоса на голові Суллі, котрий якраз ту кров проливав; Сулля тішився апoteозою за свою силу в очах тих людей, котрих рвав на кусні, а його неустрашимий поворот до Італії прошумів кругом него з недоторкаемістю. Люди не покладуть ніколи руки на того, хто загінотизує їх своєю безличністю і силою думки.

Але в міжчасі заки прийдемо до свого царства, нам треба держатися противної тактики: будемо творити і множити по цілім світі масонські льожі; будемо втягати туди всіх, що визначаються, або будуть визначатися в публичній діяльності, бо ті льожі будуть творити для нас найважніші розвідчі бюра і місця впливів. Всі льожі підчинимо одній центральній адміністрації, знаній лише нам, а невідомій всім прочим, а котра буде складатися з наших учених старшин. Льожі будуть мати там своїх репрезентантів, котрі будуть служити за параван для вище згаданої управи масонства, а від котрої будуть діставати ключі і програми. В тих льожах завяжемо гудз, що буде держати разом всі революційні і ліберальні елементи. В їхній склад будуть входити всі

верстви товариства. Цим способом будуть нам відомі найбільш секретні заговори, бо дістанутися в наши провідні руки в сам день свого почину. В членство цих лъож увійдуть майже всі агенти міжнародної і народної поліції, позаяк їхньої служби не може для нас ніхто заступити з тої причини, що поліція може взагалі ужити для непослушних своїх спеціальних способів, як теж потрафить закрити нашу діяльність, постачити претекстів до невдоволень і тим подібне.

Люде, які найохотнійше входять в тайні товариства є ті, котрі жують своїм власним дотепом, ріжні доробкевичі, взагалі люди легкодушні, котрих не маємо великої трудности ні провадити ні ужити до накручення механізму нами винайденої машини. І якщо цей світ зістане підбурений, буде то знаком, що то ми спричинили замішання, щоб зломити за велику його солідарність. Однак колиб в його середині повстав заговор, то на чолі заговору не буде ніхто інший, лише один з наших найбільше довірених слуг.. Зовсім природно, що ніхто інший крім нас не може вести масонської діяльності; бо лише ми знаємо кудо провадити, лише ми знаємо кінцеву ціль кожної форми діяльності. Гої не мають жадного знання, не знають навіть безпосереднього висліду якоїнебудь акції; коли їхні думки сповняться, вони звичайно ставлять собі перед очі хвилеве вдоволення зі своєї власної опінії не зважаючи навіть, що сам перший почин акції не належить до їхньої ініціативи, лише до підсичення їхньої думки з нашої сторони.

Гої вступають до лъож з цікавости або надії, що при їх помочі дістануть огризки з публичного пая, деякотрі знова, щоб публика слухала їхніх непрактичних і безпідставних фантазій; вони спрагнені зворушення задля успіху і оплесків, на які ми особливо щедрі. Причина, чому ми признаємо їм якийнебудь

успіх лежить в тім, щоби скористати з великої їхньої зарозумілости, зродженої оплесками, в наслідок котрої вони несвідомо присвоюють собі наші суггестії, навіть не пробуючи опонувати їм з превеликого довір'я, будьто вислів їх думкам дає їхня власна неомільність і будьто для них взагалі не потрібно позичати думок від когось другого.. Ви не маєте поняття, до яких границь несвідомої наївності тручає найрозумніших гоїв ота висока зарозумілість, як легко па дають вони на дусі при найменшім неповодженню, хоч це неповодження не є нічо іншого, як перервання посиланих їм оплесків і як скоро можна їх підчинити в рабське підданство ради здобуття поновного успіху... **І о скілько "наші" легковажуть успіх, якщо можуть лише перевести свої плянни, о стілько гої посвятять якінебудь плянни, коби лише осягнути успіх.** Ця психольогічна проява улекшує нам нашу задачу направити їх на бажану нами дорогу. Ті з вигляду тигри мають овечу душу а в їх головах буйні вітри. **Ми посадимо їх на коника ідеї про поглочення індивідуальності символічною одиницею колективізму.** Во ни ще не мали та й вже ніколи і не будуть мати настільки сенсу зрозуміти, що той коник колективізму є яскравим противінством до найважнішого права природи, котра від самих початків створення світа відріжнила одну одиницю від другої і то якраз задля установлення індивідуальності.

Єсли ми могли привести гоїв до такого степення глупої сліпоти, чи це не доказ, та й то яскравий доказ, як богато слабше розвинені уми гоїв в порівнанні з нашими умами? Це і є головною причиною наших успіхів.

Як далекозорими були наші учені мужі старих віків коли казали, що до одержання серіозної цілі не належить приставати на якихнебудь засадах ані числити жертв, для тієї цілі принесених... Ми

ніколи не числили жертв з худобячого насіння гоїв, та хоч ми посвятили і богато своїх людей, але через це дали ми їм тепер, таке становище в світі, про яке вони не могли і мріяти. Мале число наших жертв в порівнанню до нашої чисельності, охоронило нашу націю від руїни.

Смерть є неминучий кінець для всіх. І богато лучше є приблизити цей кінець для тих, що стоять на пешкоді нашим справам, як для нас, творців тих справ. Тратимо отже масонів в такий спосіб, що ніх то (хиба одно братство) не може колинебудь мати підозріння що до наших смертних присудів; навіть самі жертви не підозріваючи умирають, коли того треба, неначе на звичайний рід слабости.... Знаючи це навіть братство не сміє проти того протестувати. Тими способами ми випололи з масонських осередків всякий корінь протесту проти наших заряджень. Під час коли проповідуємо гоям лібералізм, в тім самім часі тримаємо свій народ і своїх агентів в стані безвзглядного підчинення.

За нашими впливами гої виповняють свої закони в дуже незначній мірі. Повагу права повалено ліберальними поясненнями, які ми впровадили в ці сфери. В найважнійших і фундаментальних справах та питаннях судії поступають так, як ми їм диктуємо і дивляться на справи через тільки світла, кілько ми відхилимо їм для адміністрації гоїв; розуміється, це робиться при помочі осіб, котрі є знаряддям в наших руках і котрі, як здається, не мають з нами нічого спільногого — як тоже при помочі опінії часописів та богато других середників.... Чисто звірський розум гоїв є неспособній уживати аналізи і обсервації а ще більше предвиджувати, куди може бути спрямована в певний спосіб поставлена квестія. Навіть сенатори і вищі адміністративні власти приймають наші поради.

В тій ріжниці здібності гоївських думок а наших можна ясно зауважити пятно нашої висшості як вибраного народа, наших вищих прикмет гуманності, в протиленстві до низьких брутальних думок гоїв. Мають отворені очі, але нічого перед собою не бачать і (може крім кількох матеріальних річей) не винайшли нічого. З цого можна пізнати ясно, що сама природа призначила нас вести і управляти світом.

Коли прийде час нашого явного, публичного панування, пора, щоб показати його благодаті, тоді ми перелицюємо всі законодатні установи; права зро, бимо короткі, ясні, тверді, не потребуючі жадних поясень так, що всякий наш підданий буде їх як слід розуміти. Головний рис, що буде тягнутися ниткою через усі наші закони, буде сліпий послух розказам і цей принцип піднесемо до небувалої висоти. Тоді зникне всяке надужиття наслідком строгої відвічальності всіх, і то до найнишої одиниці перед вищою владою, як репрезентанткою сили. Надужиття власті підчиненої цій послідній інстанції, буде каратися так немилосердно, що не богато найдеться похопних, котрі пробувалиби експериментів з даною їм властю. Мусимо пильно слідити за кожним рухом адміністрації, бо від неї залежить рівний хід державної машини; попуст в одному місці спричиняє ослаблення всюди і тому не лишимо без примірного покарання ані одного случаю безправя чи попусту.

Затаєння винних, поблажливість між адміністративними урядовцями — всі ті роди зла зникнуть за раз за першими примірами тяжких кар. Авреоля нашої влади задля зискання якнайвищого престіжу, вимагає відповідних, це є брутальних кар за найлекші провини. Жертву, хочби її терпіння перевищали просупок, зачислиться як Ґояка, що впав на полі боротьби адміністрації в інтересі влади, принципу і закона,

котрі ніколи не дозволять тим, що держать віжки публичного воза, звертати з публичного гостинця на їх приватні дороги. На примір: наші судді будуть знати, що коли вони захочуть пишатися глупим милосердям і поблажливістю, нарушать закон справедли вости, котрий є виданий на то, щоб карати за прос тупки, давати людям добрий примір, а не на те, щоб судді пописувалися своїми духовими прикметами.... Ці прикмети вони можуть оказувати в приватно му життю, а не в публичній інституції, котра має тво рити «виховуючу базу людського життя.

Наш судейський штаб не буде служити довше як до 55 року життя; по перше тому, що старі люди більш вперто тримаються пересудів і не так легко підчиняються новим розпорядженням, а по друге тому, що в цей спосіб будемо могли скорше дістати е лястичність при зміні штабу, котрий лекше подається під нашим напором; хто схоче задержати свою позицію мусить сліпим послухом доказати, що він того варта. Взагалі ми будемо назначувати наших суддів лише з тих, котрі розуміють ясно, що роля, яку вони мають грati, є карати і примінювати закони а не снити про примінення лібералізму коштом едукаційного пляну держави, як про це думають нинішні гої.... Ця метода перемішування штабу послужить також до того, що можна буде зігнорувати якунебудь колективну солідарність з боку тих, котрі повнять ту саму службу і змусить всіх пильнувати інтересів вла ди, від котрої залежить їхня судьба. Молода генерація суддів буде вишколена в певних поглядах дотич но, того, щоб не допускатися якогонебудь надужиття, котре псувалоб усталений порядок між ними самими як горожанами.

Цими часами судді гоїв примінюють полекші при всякого рода злочинах, не маючи правдивого поняття про свій уряд, позаяк нинішні правителі при наз-

начуванню суддів не стаються впоїти в них почуття обовязку і сумлінності в річах, яких від них вимагається. Як дикий звір випускає своїх молодих за добичею, так роздають гої своїм підданим вигідні посади навіть не стаючись пояснити їм, для якої цілі та позиція установлена. Тут лежить причина для чого їхні правительства руйнуються своїми власними силами, через діяльність власної адміністрації.

З приміру результатів такого поступовання по зичмо собі ще одну лекцію для нашого правительства.

Ми вирвемо з корінням лібералізм зі всіх важливих стратегічних постів нашого правительства, від котрих залежить вишколення підвладних нашої державної машини. Ті пости зайнуть виключно ті, котрих ми вишколили для адміністраційної управи. На можливий закид, що емеритура старих службовців буде коштувати державний скарб богато грошей, я відповім: по перше, їх ვაօсмоториться, на місце того, що втратили, в якус приватну службу, а по друге я зазначу, що всі гроші світа будуть сконцентровані в наших руках, в наслідок чого це не буде наше правительство, котре буде боятися видатку.....

Наш абсолютизм буде у всім льогічно послідовний і тому в кожнім з його декретів наша найвища воля буде шанована і безсумнівно виконувана; він буде ігнорувати всякі шемрання, всякого рода негодування, а кожний їх обяв в ділі знищить до коріння тяжкими карами для прикладу другим.

Ми знищимо право касації, котре перейде виключно до нашої роспорядимости, себто до вирішення того, хто панує; ми не можемо дозволити, щоби народ повзяв думку, що може статися така річ, як несправедливе рішення нами назначених суддів. Колиб однак щось подібного лучилося, ми самі скасуємо рішення, але за то назначимо таку примірну кару на

суддю за брак розуміння своєго обовязку і цілі свого іменування, що подібний случай певно більше не повториться.... Ще раз повторю: ми мусимо затягнути, що нам треба знати кожний крок нашої адміністрації, которую належить пильно стеречи, щоб народ був з нас вдоволений, бо люди мають право домагатися від доброго правительства добрих урядовців.

Наше правительство буде мати вигляд патріархального батьківського опікуна в особі нашого пану-ючого. Наш власний народ і наші піддані будуть бачити в його особі батька, котрий журиться кожною їхньою потребою, кожним їх вчинком, їхніми як під-владних відносинами одних до других, як рівнож їх відносинами до монарха. Тоді вони так ґрунтовно переймуться думкою, що для них неможливо обійтися без тієї опіки і проводу, если схочут жити в мирі спокійно, що **приймуть автократію нашого монарха з набожністю близькою апoteози**, головно коли будуть бачити, що ті, яких ми поставили на ноги, не клали ніколи своєго “я” на місце його авторитету, лише сліпо виповняли його розкази. Вони будуть радіти, що ми управильнили все в їхнім життю, так як то роблять мудрі родичі, коли хочуть виховати діти в послусі і покорі. Бо народи світа, що до секретів нашої політики були протягом всіх віків лише малолітнimi дітьми, подібно як і їхні правительства.

Як бачите, я оснував наш деспотизм на правах і обовязку: право змусити до виконення сбовязків є прямо повинністю кожної влади, котра є для своїх підданих батьком. Вона має право сили, которую може ужити, щоб спрямувати людство до того порядку, який назначила сама природа, а іменно: **до підданства**. Все на світі є в стані підданства, если не чоловіка, тоді обставин, або своєго власного внутрішнього характеру — у всіх случаях чогось сильнійшого. І так ми будемо тим чимось сильнішим, ради добра.

Ми обовязані без вагання жертвувати одиниці, котрі ломлять установлений порядок, позаяк у при-
мірнім покаранню за проступок лежить великий еду-
каційний проблем.

Коли король Ізраїля покладе на свою святу го-
лову корону віддану йому Європою, він стане патрі-
ярхом світа. Конечні жертви, принесені ним після їх
заслуг, ніколи не дійуть до числа жертв, які принес-
ли на протязі століть манія великої і співзаводи
між правителями ґойів.

Наш король буде в постійних зносинах з на-
родами, виголошуючи до них з трибуни промови,
котрих розголос буде росходитися тої самої години
по цілім світі.

ПРОТОКОЛ Ч. 16.

Ослаблення університетів. Заступство класицизму.
Вишколення і професія. Оголошення авторите-
ту "монарха" по школах. Знищенні свободи нав-
чання. Нові теорії. Незалежність думки. Навчан-
ня об'єктивними лекціями.

Щоби спричинити знищенні всіх колективних
сил крім нашої, ми ослабимо перший щебель кол-
ективізму — університети через зміну навчання в
зовсім нових напрямах. Іхні урядовці і професори бу-
дуть приготовані до викладів після подрібної тай-
ної програми праці, від котрої не зможуть вони від-
ступити свободно ані на одну йоту. Їх буде назначу-
ватися з особливими застереженнями і розміститься
так, що будуть зовсім залежні від правительства.

Ми вилучимо з курсів науки державне право !

все проче, що відноситься до політичних квестій. Ті предмети будуть побирати зі всіх вписаних лиш кілька тузинів осіб, вибраних за їхні замітні спосібності. Університети не будуть більше випускати зі своїх саль бабів, котрі продумують пляни до конституцій як до якої комедії, або трагедії, запрятаючи собі голову питаннями політики, в котрих навіть їхні рідні батьки не мали якоїнебудь думки.

Фалшиве подавання відомостей про політичні справи великовідому числу слухачів творить утопійних мрійників і поганих підданих, як це можемо бачити самі на примірі загального в тім взгляді образування гоїв. Ми впровадили в образування ті всі принципи, котрі так знаменито підкопали у гоїв розуміння порядку. Але коли ми прийдемо до влади, усунемо з пляну науки всякий предмет, котрий спричиняє замашання та зробимо з молоді послушних дітей влади, шануючих пануючого як підпору і надію тиші та спокою.

Класичні науки, як і всяку іншу форму науки старинної історії, де є більше злих, як добрих при-
мірів, замістимо наукою програми на будучність. Вимажемо з людської пам'яті всі факти минулих віків, які для нас є непожадані, лишаючи лише ті, в яких змальовано всі блуди гоївських правителств. Науку практичного життя, повинності взгляdom росказів, науку міжнародних взаємин, уникання злих і самолюбійних прикладів, котрі поширюють заразу злого і другі подібні квестії едукаційної натури, посташимо на саме чоло програми образування; та програма буде начеркнена після осібного пляну на кожну життєву професію чи становище, в жаден спосіб не узагальнюючи навчання. Таке трактування справи образування має спеціальну вагу.

Кожний стан мусить бути вишколений в грани-
цях відповідаючих його призначенню і життєвій пра-

ці. Лучаються генії, котрі старалися і все будуть старатися протиснутися до других станів суспільності; але булахи скінчена глупота зі сторони тих рідких, принагідних геніїв, колиб вони дозволили неталановитим людям пхатися до чужих ім станів, бо ті рабують в цей спосіб позиції других, які належать до тих станів через уродження або заняття. Ви самі знаєте, чим то покінчилося для гоїв, які дозволяли на цей разячий абсурд.

Щоби авторітет пануючого запав глибоко у серця і думки його підданих, треба конечно дбати, щоб в часі його діяльности учiti цілу націю по школах і по торговицях про його розум, його діла та всякі його добродійні наміри.

Ми знищимо кожний рід свободи навчання. Ученики ріжного віку будуть мати право збиратися разом зі своїми родичами в наукових заведеннях не-наче в клубах; під час тих сходин, головно у святочні дні, учителі будуть виголошувати свободні лекції на такі питання як полові зносини, закони подібності, умові ограничення, випливаючі з невідповідних полових зносин і вкінці фільзоофію нових теорій, світовище не оголошених. Ті теорії піднесемо до стану віроісповідної догми як переходовий етап до нашої віри. По докінченню викладу про наші програми теперішньої і будучої діяльности, перечитаю вам про принципи тих теорій.

Словом, знаючи з досвіду богатьох століть, що нарід живе і движеться ідеями; знаючи дальше, що ті ідеї впосні лише при помочі образування, примінено-го з рівним успіхом до всякого віку людини, розуміється ріжними методами — ми поглотимо і заберемо на наш власний ужиток послідню іскру незалежності думки, яку і так через довгі минулі роки ми нахиляли до нам потрібних цілей та ідей. Той систем

заховстання думки вже в роботі через науковий план т. зв. об'єктивних лекцій, цілею котрих є повернути гоїв в недумаючі невільничі створіння, котрі лиш чекають, щоб поставити їм перед очі вже готові річи, аби могли виробити собі про них думку.... У Франції один з наших найлучших агентів п. Борджайс вже публично оголосив цю нову програму науки при помочі об'єктивних лекцій.

ПРОТОКОЛ Ч. 17.

Оборона. Вплив духовенства на гоїв. Свобода совісти. Папський двір. Король жидів як патріарх — папа. Як поборювати сучасну церков. Функції нинішньої преси. Організація поліції. Поліція з охотників. Шпіонажа на взір шпіонажі Кабаль. Надужиття влади.

Практикування адвокатури продукує холодних, лютих, впертих і неморальних людей, котрі у всіх справах займають не особисте, а чисто правниче ста новище. У них є впертий звичай брати все після вартисти оборони, а не публичного добра з результатів. Звичайно не ухиляються брати оборону якого б то не було рода, стараються за всяку ціну добитися увільнення від вини, перекручують дрібні правничі за карючки і тим деморалізують справедливість. З тих ото причин ми поставимо цю професію у вузki рамцi, котрі будуть держати її у сфері виконування публичної услуги. Адвокатам, зарівно і суддям відбереться право зноситися з процесованими; вони будуть одержувати бизнес лише зі суду і будуть студіювати справи із заміток при рапортах та документах; будуть боронити своїх клієнтів питуючи в суді про факти,

які лучилися. Гонорар будуть діставати без взгляду якого рода буде оборона. Це зробить їх звичайними референтами судівництва в інтересі справедливості, як противагу до прокуратора, котрий буде референтом в інтересі обвинувачення; це скоротить судову процедуру. В цей спосіб установиться практику чесної, неупередженої оборони, веденої не з особистого інтересу, як радше з переконання. Мимоходом згадавши ця практика усуне теперішній спосіб підкупного торгу між адвокатами, де вони погоджуються на виграну тієї сторони, котра більше заплатить....

Нашим старанням було від давна обезславити духовенство гоїв і через це зруйнувати його місію на землі, котра в цих часах може бути ще для нас перешкодою. Вплив духовенства на народи світа падає з дня на день що раз нище. Всюди проголошено свободу совісти так, що **тепер вже лиши роки ділять нас від моменту цілковитого упаду християнської релігії**; дотично других релігій ще менше будемо мати до роботи, але про це ще передвчасно згадувати. Ми поставимо клерикалізм і духовенство в такі тісні рами, що їх вплив піде у відворотній пропорції до їхнього попередного поступу.

Коли остаточно наспіє час на знищенні папського двора, палець невидимої руки покаже той двір всім народам. Коли вже народи кинуться на него, ми виступимо наперед в характері його оборонців, начеб ми хотіли спинити надмір кровопролиття. Через той мансвр ми проникнемо до самої його утроби і певно не вийдемо звідтам скорше, доки не перегриземося через усю силу того місця.

Король жидів буде правдивим папою всесвіта, патріархом інтернаціональної Церкви.

Однак, в міжчасі коли ми переучуємо молодіж в нових традиційних релігіях а відтак в нашій, ми не

покладемо руки на істнуючі церкви, але будемо їх поборювати при помочі критики, обрахованої на викликання схизми.....

На загал наша теперішня преса буде дальнє обвинувачувати справи держави, релігії, неспосібність гоїв, уживаючи завсіди хочби й найбільш неморальних висловів, щоби лише обнизити їх престіж способами, які може лиш вишукати геній нашого талановитого племени.....

Наше королівство буде прообразом божества Вішну, на якім основується його уособлення — в наших сто руках буде в кожній по одній пружині машини соціального життя. Ми будемо бачити все без помочі офіціяльної поліції, котра по ширині своїх прав, що ми їх випрацювали для вжитку супроти гоїв, перешкаджає правительствам бачити. Одна третина наших підданих буде держати під додядком решту населення з розуміння обовязку, як добровільна поліційна служба держави. Бути шпіоном і донощиком не буде тоді ганьбою, але заслугою; однак безпідставні доноси будемо карати дуже жорстоко, щоб не розповсюдилося надужиття того права.

Своїх агентів будемо брати так з високих, як і з низших верств суспільності; з урядничої кляси, котра проводить свій час на забавах, редакторів, друкарів і видавців, книгарів, прикащиків і купців, робітників, фірманів льокаїв. і т.д. Цей відділ не маючи прав і не будучи уповажненим повзяти якунебудь акцію на свою руку — отже поліція без жадної власти — буде лише доносити і свідчити; справдження їхніх рапортів і арешти будуть належати до відвічальної групи контрольорів поліційних справ, під час коли сам акт арештування переведе жандармерія і муніципальна поліція. Особа, котра почула, або підглянула щось дотично політичної квестії, а не донесла владі, буде оскаржена за укривання і покарана.

наколи її докажеться, що вона винна того злочину.

І так, як нині наші брати є обовязані на своє власне ризико доносити до "кабал" відступників зі своєї родини, або на членів, котрих запримічено що роблять щонебудь в опозиції до "кабал", так в нашім царстві по усім світі всі наші піддані будуть обов'язані перестерігати того обовязку державної служби в тім напрямі.

Така організація викорінить надужиття влади, силу підкупства, в дійсності все, що ми при допомозі наших дорадників, наших теорій про надлюдські права чоловіка, впровадили у звичаї гоїв.... Але як єще ми подбали, щоб збільшити причини, котрі упередили безпорядки в середині їхньої адміністрації?... Серед числа тих методів є одна найважнійша—агенти для привернення ладу, але так уміщені, щоби мали нагоду у своїй розкладовій діяльності розвинути і показати свої лихі нахили — вперту зарозумілість, невідвічальне примінення влади а перше і найважнійше, продажність.

ПРОТОКОЛ Ч. 18.

Способи тайної охорони. Спостереження внутрішніх заговорів. Публична тайна охорона — є руïною авторитету. Тайна охорона короля жидів. Містичний престіж влади. Арештування на перше підозріння.

Коли для нас буде конечно треба скріпити способи тайної охорони (найбільш фатальна отруя для поваги авторитету), ми мусимо зарядити позірні заворушення або якісь маніфестації, під час яких маль

котенти через добрих бесідників будуть виявляти своє невдоволення. Кругом бесідника зберуться всі, котрі спочувають його поглядам. То послужить нашій службі з рядів гоївської поліції за претекст до похатних допитів і трусів.....

Позаяк більшість заговірників ділає із замиливання до гри, задля розголосу, тому, доки вони не виконають явного атентату, ми не діткнемо їх ані пальцем, лише пішлемо в їхній осередок шпіонські елементи... Треба памятати, що авторітет влади дуже маліє, коли за часто відкриває проти себе заговори; це викликає думки, що влада свідома своєї слабости, або що гірше несправедливости. Зверну вашу увагу, що ми зломили престіж гоївських королів як раз через часті замахи на їхнє життя за допомогою наших агентів, сліпих баранів з нашої отари, котрих легко намовити до атентату кількома ліберальними фразами, уважаючи лише, щоб ці фрази були зафарбовані політичними красками. Ми змусили пануючих призватися до своєї слабости оголошенням явних способів їхньої секретної охорони і через це ми зруйнували надії авторітету.

Нашого володаря буде охороняти секретно лише дуже мала гвардія, позаяк ми не сміємо допустити підвладних до думки, що проти него може в'загалі повстати яканебудь зрада, котрої він не бувби в силі знищити і мусівби від неї критися.

Єслиб ми допустили до такої думки, як то робили і роблять гої, ми мусіли видати смертний при суд если не на пануючого, то в кожнім разі на його династію та й то в недалекій будучності.

Щоби на зовні робити добре вражіння, наш володар буде примінювати свою⁶ власті лише для користі нації, а в жаднім случаю не для своєго хісна або своєї лінастії. Тому остерігаючи сю окрасу,

Його авторітет буде шанований і бережений самими півладними, котрі окружать його авреолею в пере-конанню, що з ним звязаний добробут кожного громадянина держави, що від него залежить порядок у щоденнім життю маси.

Явна охорона короля доказує слабість його сили.

На публичних виступах між людьми буде наш король завсігди окружений товпою позірно цікавих мушин і жінок, котрі займуть кругом него передні ряди, ніби случайно, на ділі же, щоб задержати потрібний порядок на случай, коли дальші ряди оказували якийнебудь брак респекту. Це буде приміром повздержання і для других. Коли лучиться між людьми петент і буде намагатися прориаочися через ряди, вручити петицію, перші ряди мусять взяти таку просьбу і на очах петента вручити пануючому так, щоб всі знали, що доручена річ дійде свого призначення і що послідовно істнує певного рода контроля над самим пануючим. Для самого істнування авреолі сили потреба, щоби люди могли сказати: "як лиш про це король знає", або "король це почує"....

З установленням офіційальної тайної охорони гине містичний престіж влади; коли піддати трохи відваги (а кожний уходить в тім за майстра) бунтівник є свідомий своєї сили і як лише лучиться нагода, очікує моменту, щоб зробити напад на владу.... Вправді ми проповідували Гоям щось іншого, але через той найважніший факт ми могли бачити, до чого довів їх систем публичної охорони....

Криміналісти будуть арештовані на перше менше або більше доказане підозріння; не можна дозволити, щоб зі страху перед можливою ошибкою дати нагоду утечі особам, котрих підозрюється о політичний ухил чи злочин, позаяк в тих справах ми будемо скрайно немилосердні. Єсли у звичайних проступ

ках істнє ще можливість, накручуючи ріжні точки, дозволити на поновне розтрیсання мотивів справи, то нікя не можемо простити особам, котрі займають ся квестіями, в яких ніхто, хиба одна влада може що небудь розуміти.... Та й не всі правительства розуміють правдиву політику.

ПРОТОКОЛ Ч. 19.

Право вносити петиції і проекти. Зрада держави. Оскарження за політичні провини. Проголошення політичних злочинів.

Если ми не дозволяємо на якунебудь самостійну бабранину в політиці, то з другої сторони будемо за охочувати людей вносити петиції і проекти до правительства, щоб воно застановлялося, чи не надавалиби вони для улучшення становища громадян; цей спосіб відкриє перед нами вади а навіть фантазії наших підданих, на котрі ми відповімо або сповненням їхніх петицій, або розумним спротивом викажемо коротко-зорість тих, що мильно розуміють справу.

Державна зрада є нічого іншого як гавкання собачки на слона. В добре зорганізованій владі, з точки погляду не поліційного а громадянського, собачка гавкає на слона в совершенні несвідомості його сили та значіння. Тай не треба нічого більше, лиш на добрім примірі показати відносне значіння обох, а собачки вже перестали гавкати і звинули хвости під себе в моменті, як лиши придивилися слочеві.

Щоби знищити престіж геройства за політичні злочини, ми будемо переслухувати їх в категорії злодіїв, мордерців, взагалі всяких бридких і брудних

злочинів. Це помішає публичній опінії поняття про того рода злочини з ганьбою, випливаючою з прочих злочинів так, що публика напятає їх з такою самою погордою.

Ми зробили, що могли (і думаю з успіхом) для одержання того, щоб гої не могли дійти до тих середників, які опираються на державній зраді. І це була та ціль, що ми через пресу і промови, а посередно — в хитро уложених шкільних підручниках по історії, проголосили, що мовляв то мучеництво малоби бути приняте виконавцями державної зради за ідею спільногодобра. То проголошення збільшило число лібералів і привело тисячі гоїв в ряди нашого живого скота.

ПРОТОКОЛ Ч. 20.

Фінансова програма. Степеневий податок. Процентове стемплеве оподаткування. Скарб, опрощовані папери і застій монетарного курсу. Методи рахунковости. Знищення церемоніяльної виставності. Застій капіталу. Биття монети. Золота стопа. Стопа кошту робітничої сили. Бюджет. Державні позички. Одно — процента серія. Промислові шери. Правителі гоїв: дворяни і фаворитизм, масонські агенти.

Сьогодні ми діткнемося фінансової програми, котру я вилишив на самий кінець моого докладу, як найтруднішу, головну і рішаючу точку наших планів. Заки приступлю до неї, пригадаю вам, що я вже говорив трохи про це, але лише як згадку, коли я виразився, що ввесь зміст нашої діяльності вирішений квестією рахунку.

Коли ми прийдемо до свого царства, наша авторитатична влада буде, із само-заховавчого принципу, уникати, щоб з розмислом не перетяжувати народа податками, памятаючи, що вона грає роль батька і опікуна. Але що державна організація коштує дорого, то конечним є дістати потрібні на то фонди. Для того правительство мусить з найбільшою остережністю випрацювати плян рівноваги в цій справі.

Наше правління, в котрім король буде тішитися легальною фікцією, (видумкою) будьто в його державі все належить до него (що можна дуже легко впровадити в життя) буде уповажнене зарядити законну конфіскату всеї грошової суми, в цілі ureгульовання її циркуляції в державі. З того слідує, що отаксування буде найкраще покрите степеневим податком на маєтності. В той спосіб належний податок буде заплачений без трудностей і руйновання ко-гонебудь у формі проценту від суми даної маєтності. Богачів мусимо перестеречи, що іх повинність зложить частину своєї надвишки до диспозиції держави, позаяк держава гарантує їм певність посідання решти їхнього маєтку і право чесних доходів,—кажу чесних — бо контроля над власностями покладе кінець рабівництву в легальній дорозі.

Та соціальна реформа мусить прийти з верхів, позаяк вже дозрів на неї час — це є необхідним як запорука спокою.

Податок наложений на бідних людей, є зерном революції і працює на шкоду держави, котра в погоні за незначним доходом тратить великий. Зовсім віддільні від того податки на капіталістів зменшують богацтва приватних осіб, котрим ми нарочно дали нині змогу сконцентрувати маєтки як противагу до державної сили гойв — до фінансів держави.

Податок збільшуваний процентово до стану маєтности дастъ о много краї доходи як нинішній

поголовний або доходовий податок, який є користний для нас виключно в тім взгляді, що спричиняє клопоти і негодовання поміж гоями.

Сила на якій опреться наш король лежить у рівновазі і гарантії спокою, котрі вимагають, щоб капіталісти відступили частину своїх доходів на забезпечення працездатності державної машини. Потребе би держави мусіть бути оплачувані тими, котрі не відчувають тягару і котрі мають подостатком, щоби дати.

Ці міри знищуть ненависть бідних до богачів, в яких ми будемо бачити головну фінансову підпору держави, в котрих будемо мати організаторів суперкою і добробуту, позаяк бідні самі побачуть, що ніхто інший лиш богачі постачають потребних середніх ків, щоби ці річі дістати і удержати.

Щоби нові податки не трутили податковців з інтелігентних сфер в занадто велику нужду, то після призначення їхніх вкладів на відповідні цілі, їм звернеться назад повну суму, крім такої квоти, яку треба буде з того призначити на потреби трону і адміністраційних інституцій.

Пануючий наш король не буде мати на своє ім'я ніяких маєтностей — раз його батьківство репрезентує всі державні скарби — в противінім случаю одно буде противорічти другому; факт посідання ним приватних середників нищивби право власності, яке спільно посідають всі громадяне краю..

Кревні того, що панує, вилучивши наслідника трону, одержуваного ресурсами держави, мусіть або входити в ряди державних службовців, або працювати, якщо хочуть набути право до якоїнебудь власності; привілей королівського походження не може служити до нищення скарбу.

Купно і продаж, одержання грошей чи спадку буде предметом процентового стемплевого податку. Якийнебудь трансфер маєтку, чи це буде грошевий, чи інший не маючи доказу на заплачення повищої такси, що її буде реєструватися поіменно, признає попереднього власника винним заплатити процент від такси і то від часу перепису даної суми аж до дня, коли виявився його викрут, щоб трансфер задекларувати. Документи перепису мусять бути предкладані тижнево до місцевої скарбової канцелярії з поданням імені, назвиська і місця сталого замешкання так старого як і нового власника маєтности. Трансфер цей з поданими іменами мусить містити точну суму, вилучивши квоту звичайних оплат купна і продажі, котра буде предметом отаксування, однак лише стемплем, виданим на означений процент певної суми.

Порахуйте лише кілько разів такі такси як ці покрилиб скарбові доходи гоївських держав.

Міністер скарбу буде держати певну суму резервових грошей, а все, що збере понад ту суму, мусить пустити в обіг. Цими сумами буде оплачувати публичні роботи. Ініціатива в роботах того рода, що вийшла з державних жерел, буде тісно лучити робітничу клясу з інтересами правительства і пануючого монарха. З тих самих грошей буде відкладатися певну суму на надгороди за винахідчивість і продуктивність.

Під жадним услівям не сміє задержатися в державній скарбниці більше, як певно означену одиницю, повище точно і гойно обчисленого бюджету, тому, що гроші є на те, щоб циркулювали а всякого рода перерва в обігу грошей впливає шкідливо на хід державної машинерії, для котрої гроші є смаровилом; брак омасти може навіть зовсім здергати роботу механізму.

Заступлення розмінної монети паперами, що приносять процент, якраз і спричинило вже застій, а наслідки того стану навіть досить замітні.

Ми установимо трибунал рахунковости, де пануючий монарх знайде кожної хвилі точний рахунок державних приходів і розходів, винявши недокінчені ще рахунки за біжучий місяць і за попередній, який може бути ще не готовий.

Одна і одиноча особа, ще не буде мати жадного інтересу в рабованню держави, є її властитель, монарх. Тому його особиста контроля усуне можливість, щоб в державний скарб втиснулися які надущиття.

Репрезентуючі функції монарха на приняттях задля етикети, котрі занимають так много дорогого часу, будуть залишені, щоб пануючий мав більше часу на контролю і розвагу. Тоді його сила не буде розбита на дрібні частини між облудних двораків, котрі оточують трон задля помпи і виставності, а котрі заінтересовані виключно своїми справами а не справами держави.

Ми спричинюємо для гоїв час до часу економічні крізи нічим іншим, лише вицофанням грошей з обігу. Стають нерухомо величезні капітали, вибравши гроші з державних кас, котрі зневолені постійно звертатися до тих самих застояних капіталів о позички. Позички обтяжують фінанси держав через побірання величезних процентів, через що держави стали невільниками тих капіталів.... Загорнення всеї про мисловості з рук дрібних майстрів в руки капіталістів висуше до решти всі соки народу, а з ним і соки держав.

Теперішнє биття монет не відповідає поголовному запотребуванню нації і тому не може задоволити всіх потреб головно робітничої кляси. Биття гро-

шай мусить відповідати зростові населення, через що і діти від самого уродження мусять абсолютно бути зараховані як консументи гроша. Ревізія видавання грошей є нині найважнійшою квестією цілого світа.

Будьте переконані, що золота основа гроша стала руїною кожної держави, котра її приймила, поза як не могла заспокоїти жадання готівки, тим більше, що ми забрали золото з обігу оскільки це було можливим.

Основою, яку ми мусимо завести для грошей, буде ціна сили робітника, чи вона буде рахована па перами чи дровами. Ми будемо видавати гроши з нормальним запотребуванням кожного підданого, додаючи до скількості кожнє народження а відіймаючи з кожною смертю.

Рахунки буде вести для себе кожний департамент, (французький адміністраційний поділ) кожний округ.

Щоби не було проволоки у виплаті грошей на державні потреби, пануючий означить декретом су му і термін таких виплат; то усуне протекцію в міністерстві одної інституції на шкоду других.

Бюджети приходів і розходів будуть ведені побіч себе, щоби одно другого не затемнювало через віддалення.

Реформи, які ми проектируємо для зasad і фінансових інституцій гоїв, вберемо в такі форми, щоби ні кого не зааллярмувати. Ми вкажемо на необхідність реформ в наслідок безпросвітної темноти, в яку гої погрузили через свої неправильності державні фінанси. Перша неправильність, на яку покажемо, лежить в тім, що вони зачинають фіiscalний рік поєдинчим бюджетом, котрий зростає рік поза рік зі слідуочих причин: ухваленим бюджетом вони тягнуть пів року,

відтак домагаються додаткового бюджету, щоб по вести справи у вдоволяючий спосіб, розтягають його на три місяці, після чого вимагають нового додатку, доки не кінчуть того всього ліквідаційним будже том. Але позаяк бюджет слідуючого року намічується згідно зі сумою додатків року попереднього, щорічний ухил від нормального стану доходить до 50% на рік, так що за десять літ річний бюджет в троє більший. Завдяки тим методам, які допускають в своїй нерозвязі гоївські держави, їхні каси пусті. Зачинається період позичок, котрі поглотили решту її довели всі держави гоїв до банкротства.

Ви дуже добре розумієте, що такого рода економічних порядків, які ми підсунули гоям, самі провадити не можемо.

Всякого рода позичка доказує слабість держави і брак розуміння державних прав. Позички висять над головами пануючих як меч Дамокля, котрі місто зібрati від своїх підданих дорогою додаткового податку, приходять з витягненою рукою жебрати до наших банкірів. Заграничні позички то пявки, котріх ніяк не можна взяти з державного тіла, доки вохи або не відпадуть або сама держава їх силою не відірве. Але держави гоїв їх не відривають; вони вперто прикладають до себе тих пявок що раз більше, так що мусять нехильно гинути через висушення тіла пустивши собі добровільно кров.

Бо що в дійсності є позичка — особливо позичка заграниця? Позичка — то випущення державних банкнотів, що містять в собі процентові зобов'язання пропорціонально до суми позиченого капіталу. Ісля позичка несе 5 процент, то в двайцятьох роках держава за дармо платить в проценті суму, котра рівняється затягненій позичці, в сорок роках подвійну, а в шістдесят — потрійну, під час коли довг все одно лишається незаплачений.

З тих міркувань ясно, що якоюнебудь формою поголовного податку держава видирає послідний цент з бідного податковця в тій цілі, щоб полагодити рахунки з богатими чужинцями, від котрих позичили гроші, замість сколектувати ті центи для своїх потреб без додаткових процентів.

Як довго позички були внутрішні, тої лише перекидали свої гроши з кишень бідного у кишеню бога того, але коли ми дали відступного потрібній особі, щоби перенести позички в зовнішні сфери, все богатство держав поплило у наші скарбонки і всі тої почали платити нам гарач підданіх.

Єсли поверхоність пануючих королів дотично державних справ і продажність міністрів або брак розуміння фінансових справ зі сторони інших провідних осіб довели до того, що їхні держави стали довжниками наших банків і то на суми майже немислимі до сплачення, то сталося це не без великого вкладу грошей і клопоту з нашої сторони.

Ми не дозволимо на застій грошей і тому у нас не буде опроцентованих паперів, крім одно—центової серії, так, що не будемо платити процентів п'ять кам, котрі висисають усю силу держави. Право видавати опроцентовані папери буде дано виключно індустріальним компаніям, для котрих не буде трудності платити процентів зі зиску, позаяк держава з позичених грошей не побирає процентів, бо вона значить, щоби видавати, а не уживати грошей для спекуляції.

Індустріальні папери буде купувати також і правительство, котре платячи тепер як довжник данину в наслідок позичкових операцій, переміниться відтак у вірителя і буде позичати гроши на зиск. Цей спосіб спинить застій грошей, надміrnі зиски і лінівство, все те, що було користне для нас між гоями, як довго вони були незалежними, але непожадане під нашим правлінням.

Як очевидно є нерозвинена сила думки чисто брутального мозгу гоїв, показує факт, що вони позичали від нас гроші з оплатою процентів навіть не думаючи, що все одно ті самі гроші з доданням процен тів вони мусять дістати зі своєї державної кишени, щоби нас залагодити. Щож може бути більш прос тим, як взяти потрібні гроші від своїх власних громадян?

Але то є доказ генія нашого вибраного розуму, що ми зуміли представити тоям справу позичок у та кім світлі, що вони навіть добачують в них для себе користь.

Коли на це прийде пора ми будемо провадити наші рахунки в світлі вікового досвіду, набутого че рез проби пороблені на державах гоїв, які то рахунки будуть ріжнитися ясними і стислими позиціями і покажуть всім зараз на перший погляд користі з наших інновацій. Вони покладуть кінець тим надужиттям, через які ми запанували над гоями, а які в нашім царстві не будуть дозволені..

Ми так обгородимо наш систем рахунковости, що ні сам пануючий ні найнищий урядовець не буде міг відвернути найменшої суми від її призначення, щоб то сейчас не викрилося, ані не буде міг звернути в іншу сторону крім цеї, в яку раз цю суму направлено на підставі точного пляну акції.

А без стисло означеного пляну не можливо панувати. Можна мимоходом зазначити, що ходження неозначеними дорогами при неозначеных засобах веде до руйни навіть героїв і пів—богів.

Гоївських монархів, яким ми час до часу давали поради, належало відривати від державних занять двірськими приняттями,, задержанням етикети; забавами, так, що вони були лише параванами для нашого панування. Довіреним дворакам, котрі заступали

монархів у сфері державних справ, наші агенти намі чували спосіб ведення діл і заєдно успокоювали короткозорі уми обіцянками, що на будуче предбачено економію і улучшення. Економію в чим? В нових по датках? — могли бути питати, але ніколи не питали ці, що розуміли наші справи і проєкти.

Вам добре відомо, до чого вони дійшли в наслі док такого недбалства, на якім степені фінансових безпорядків вони опинилися помимо подиву гідної працьовитості їхніх народів.....

ПРОТОКОЛ Ч. 21.

Внутрішні позички. Довг і податки. Звороти. Банкротство. Щадниці і рента. Знищенння грошевого ринку. Регуляції індустріальної вартості.

До того, що я предложив вам на послідних зборах, тепер додам лише подрібні пояснення що до внутрішніх позичок. Про заграницні позички згадувати більше не буду, бо кожному відомо, як ми нажи влялися національними грішми гоїв, і що в нашій державі чужинців не буде, себто не буде нічого із заграниці.

Ми покористувалися продажністю урядовців і ослабленням пануючих, щоби зробити з наших грошей два, три а то й кілька разів більше, позичаючи їх правителствам гоїв, хоч держави тих трошей і не конче потребували. Чи мігби хтонебудь так з нами зробити?.... Длятого я зайдусь лише внутрішніми позичками.

Держави оголошують, що така позичка буде включати і буде отворена лише для субскрипцій на їхні власні бонди, себто на опроцентовані державні папери. Щоби до такої позички могли станути всі, назначується ціну досить високу, бо від сто до тисяч ки; для тих, що підпишуть завчасу признається знижку. На другий день в штучний спосіб підбивається вартість бондів з мімої рації, що населення рушилося купувати. За кілька днів скарбові каси, як вони кажуть, переливаються і що вплинуло більше грошей, як уряд потребував (на що брати?). Субскріпції мають ніби перевищати много разів розписання позички; тут обчислено на театральний ефект — дивіться, говорять вони, яке довіра оказав народ до державних бондів!

Але коли комедія скінчиться, виходить на яв, що затягнено довг, та й то довг незвичайно важкий. Щоб заплатити від него процент потреба розписувати нову позичку, котра не поглочує, лише збільшає поголовний довг. А коли вичерпається і цей дохід, являється конечність новими податками покрити — не позичку, єдино процент від неї. Податки ці, це довг вжитий до покриття довгу.....

Пізнійше приходить час виплат, але вони зменшують виплату процента без покриття довгу; крім цого виплат не можна перевести без згоди вірителів; оголосивши проте виплати робиться пропозицію звернути гроші тим, що не хочуть міняти свого паперу. І якщо кожний відказався від тієї пропозиції та за жадав своїх грошей назад, правительство зачіпилося за свою власну шкіру і найшлобся в невиплатності та не могло заплатити пропонованих сум. На щастя піддані гоївських правителств, не розуміючи на фінансових справах, волять радше стратити на виміні і зменшенню процента, як ризикувати новим уміщенням своїх грошей, чим улекшують своїм

правительствам скинути з плечей довг часто на кільканайцять міліонів.

Що до заграничного довгу, гої не можуть робити подібних штук, позаяк знають, що ми зажадали б всіх грошей назад.

В цей спосіб довершене банкротство ріжних держав найлучше доказати відсутністю яких небудь взаємин між інтересами народів а тих, що над ними панують.

Прошу звернути свою спеціальну увагу на цю точку, як тоже і на слідуюче: всі внутрішні позички сконсолідовани нині в так зв. швидкі позички, це є такі, котрих термін виплати менше або більше близький. Ті довги складаються з грошей, вложених у державні скарбниці і в резервовий фонд. І коли їх лішиться на довго до диспозиції правительства, ті фонди випаровують на заплачення процентів від заграничних довгів, а на їх місце робиться депозит рівної вартості т. зв. рент.

І ці ренти є якраз то, чим полатані діри в державних касах гоїв.

Коли ми вступимо на трон світа всі ті і їм подібні фінансові крутійства як незгідні з нашими інтересами, ми виметемо так, що по них і сліду не стане; знищимо також і грошевий ринок, позаяк ми не можемо дозволити, щоби престіж нашої сили був захитаний через флюктуацію цін, покладених на нашу валюту, котрої ціна оголошена законом, буде представляти повну вартість без якоїнебудь можливості зниження або піднесення (підношення цін дає претекст до знижки і тут іменно був початок, який ми зробили дотично валюти гоїв).

Грошеві ринки ми заступимо величавими державними кредитовими інституціями, які будуть мати на цілі означувати ціну індустріальних вартостей згід

но з поглядами правительства. Ті інституції будуть в можности кинути на ринок п'ятьсот міліонів індустріальних паперів денно, або купити на таку саму суму. Цим способом всі індустріальні підприємства дістануться в залежність від нас. Можете собі уявити яку незміrnу силу ми собі тим забезпечимо...

ПРОТОКОЛ Ч. 22.

Тайна того, що надходить. Зло многих еків як основа будучого добробуту. Авреоля власти і її містичне почитання.

У всім, що я вам дотепер предложив, я старався змалювати уважно тайну того, що надходить, що минуло і що діється сейчас, справляючи повінь важких випадків, котрі надійдуть вже в недалекій будучності, — тайну наших відносин до гоїв і наші фінансові операції. До того предмету я маю ще дещо додати.

В наших руках находитесь найбільша сила наших днів — золото; протягом двох днів чи можемо постаратися з наших складів о таку його скількість, якої захочемо.

Певно, що нема потреби шукати дальше доказів, що наше панування призначено Богом. Певно також, що з таким богатством як наше нема труднощі доказати, що все то зло, яке ми мусили робити: протягом тілько століть, кінець — кінцем послужило справі правдивого добробуту — запровадженню у всім порядку. Хоч то може статися при помочі певного насильства, все одно той порядок буде заведений. Можемо доказати, що ми є добродіями, котрі на пошар-

паній і роздертій землі відновили правдиве добро а також особисту свободу і тому уможливили її тіши-тися миром та спокоєм і правдивою повагою взаїм-них відносин, розуміється, під услівям точного захо-вання всіх нами установлених законів. Ми докладно пояснимо, що свобода не міститься в розпусті і в пра-ві незагнуданої сваволі так само як повага і сила людини не полягає на праві кожної голосити дест-руктивні засади такі, як свобода совісти, рівність і подібні; що особиста свобода ніяким робом не поля-гає в праві ворушити себе і других нерозумними про-мовами перед розгнуданою товпою і що дійсна сво-бода міститься в постійності чоловіка чесно і точ-но виконувати всі життєві права; що людське дос-тоїнство оповите свідомістю прав як також відсут-ністю слухності кожного, а не виключно і в цілос-ти фантастичними виображеннями про своє “я”.

Наша влада буде славна, позаяк буде всемогуча, буде панувати і вести, а не цілий час колотити подіб-но як ті лідери і промовці, що аж похрипли виголо-шуючи глупі слова, які вони називають великими принципами, а які не є нічого іншого, - сказати по правді - лиш утопії..... Наша влада буде вінцем по-рядку, а в тім міститься усе щастя людини. Авреоля тієї влади натхне усі народи приклонити в побожнім страху перед нею коліна. Правдива сила не укла-дається з жадним правом, навіть божим; тому ніхто не сміє підходити до неї близько так, щоби забрати з неї хочби пядь.

ПРОТОКОЛ Ч. 23.

Зменшення виробництва люксусових предметів. Продукція дрібних ремісників. Безробіття. Прогібція. Вигублення старої суспільності і її воскресення у новій формі. Богом вибраний.

Щоб призвичайти людей до сліпого послуху належить конечно впоїти в них чувства пониження і покори; в тій цілі треба зменшити продукцію люксусових предметів. Тим ми поправимо моральність зіпсовану перегонами в сфері люксусу. Ми відновимо виробництво дрібних ремісників, що буде означати заложення міни під приватні капітали фабрикантів. Це конечно треба зробити також і з цеї причини, що фабриканти на велику скалю часто підбурюють, хоч не все свідомо, думки мас проти правителіства. Нарід з дрібними ремісниками не знає нічого про безробіття, а це лучить його тісно з істнущим порядком, послідовно з силою авторитету. Безробіття — це найбільше небезпечна річ для правителіства. Що до нас воно скінчить грати свою ролю в моменті, коли ми переберемо владу у свої руки.. Піянство буде також заказане законом і каране як злочин проти достойності людини, котра під впливом алькоголю перемінюється в худобину

І ще раз повторяю, що піддані окажують сліпий послух лише взглядом сильної руки, котра від них цілковито незалежна, а в котрій відчувають меч для оборони і піддержки проти соціальних пошестей. Чого вони хотуть з ангельським духом в королеві? Все, що вони мають у нім бачити, це персоніфікацію сили і влади.

Найвищий пан, який заступить місце всіх тепер пануючих володарів, котрі волочуть своє істнован-

ня між суспільностями нами зіпсутими, суспільностями що заперечують навіть авторитет Бога, з посеред котрих бухає зі всіх сторін полум'я анархії, — той пан мусить поперед усього взятися до погашення того всепожираючого вогню. Длятого він буде обовязаний вигубити істнуочі суспільноти, хоч він повинен скропити їх своєю власною кровю, щоби воскресити їх знова в формі правильно зорганізованої армії, свідомо воюючої з всякого рода заразою, котра могла покрити тіло держави боляками.

Той Оден від Бога є вибраний “свише” на знищенні глупого насильства, яке родиться з брутальності а не гуманності, а ведене інстинктами а не розумом. Сили ті тріумфують нині явлюючись в рабунках і у всякого рода гвалтах під маскою принципів за права і свободу. Вони вивернули всі форми соціального порядку, щоб на їх руїнах двигнути трон короля жидів; але вони покінчуть свою ролю з моментом, коли той король засяде на престол. Тоді треба буде конечно замести їх з його дороги, на котрій не сміє бути ніяких грудок ні скалок.

Тоді ми будемо могли сказати народам світа: “Дякуйте Богові і згинайте коліна перед тим, на котрого чолі печать предназначення, котрого сам Бог провадить, і ніхто інший лиш він освободить нас від всіх вище згаданих слабостей і гріхів”.

ПРОТОКОЛ Ч. 24.

Потвердження корення царя Давида. Усунення прямих наслідників. Король і його три дорадники. Король є судьба. Бездоганність зовнішньої моральности Короля жидів.

Тепер прийду до способу підтвердження династичного корення короля Давида до послідного потомка на землі.

То підтвердження міститься по перше і головно в тім, в чім спочивала до нинішнього дня заховавча сила у веденню нашими ученими старшинами всіх світових справ в кермованню образуванням думки усього людства.

Певні члени покоління Давидового приготовлять королів і наслідників, вибираних не правом наслідства, але задля їх незвичайних спосібностей, впроваджуючи їх в найбільш секретні тайни і проекти правління, однак завсігди із застереженням, щоб ніхто не знав про секрет. Причина такого способу акції лежить в тім, щоби всі знали, що правління не можна повіряті таким osobам, яких перед тим не введено в святую їх штуки....

Лише ті особи будуть вчитися практичного примінення вище означених плянів згідно з досвідом многої віків, всіх спостережень в політично-економічних рухах і соціальних наук — словом будуть вчити ся духа законів, які незмінно означила сама природа для управильнення відносин усього людства.

Часто треба буде відсадити прямих наслідників від вступлення на трон, коли в часі науки викажуть легкодушність, лагідність і другі прикмети, котрі є руїною авторитету, котрі робили їх нездібними до правління, а для них самих були небезпечні в урядуванню.

Лиш ті, що безумовно є спосібні до твердого, навіть як би то мало бути аж брутальне, безпосереднього панування, дістануть від наших учених старшин керму держави.

На случай хороби або слабости волі чи яких ин-

ших форм нездібності, королі мусять на підставі закона зложити корону в нові і достойні руки.

Про королівські пляни в данім моменті а тим більше в будуччині, не буде знати ніхто, навіть його найближчі дорадники.

Лиш король і трох, котрі будуть творити його прибічну раду, будуть втасманичені в це, що прийде.

В особі короля, котрий через незломну волю буде паном самого себе і цілого людства, будуть всі добачувати свою судьбу з її таємничими шляхами. Ніхто не буде знати, що хоче король осягнути своїми зарядженнями і тому ніхто не посміє ставати по-перек невідомої дороги.

Розуміється, збірник розуму короля мусить поємністю відповідати плянам правительства, котрі треба здійснити. З тієї причини він не вступить на трон інакше, як по іспиті розумових прикмет, переведенім ученими старшинами.

Щоб піддані знали і любили свого короля, потреба, щобі він конечно розмовляв з ними на торгови цях. Це забезпечує скріплення двох сил, котрі тепер завдяки нашему теророві одна від другої відділені.

Цей терор є для нас конечний аж до часу, коли ті дві сили віддільно впадуть в наші руки.

Король жидів не може бути на ласці своїх пристрастей, а головно тілесних; по жадній стороні його характеру не може брутальний інстинкт взяти верху над розумом. Змисловість гірше, як що друге нищить прикмети ума і чистість поглядів, наклонюючи думки на найгіршу і найбільш дiku сторону людської діяльності.

Підпора людства в особі найвищого пана всого світа з святого сімени Давида мусить посвятити для народа свої особисті нахили.

Наш найвищий пан мусить бути приміром бездоганності.

ЗАМІТКИ

Читаючи протоколи і порівнюючи всю там сказане з нинішною світовою ситуацією не треба забувати, що ні за зміст, ні за практичне їх примінення не можна винувати пересічного жида, ані жидівську націю.

Протоколи, переведені з єврейських оригіналів — значить автентичні — се твір малого гуртка жидівських провідників старинних і сучасних, се продукт так званого **месіянізму**. Жиди, як звісно, єще від часів пророків очікують вперто Мессії — свого великого земського володаря, який мавби вийти з покоління Давидового, а який має підчинити під своє панування усіх “Гоїм”, себто невірних (христіян, магомедан, та інших).

Особа сего майбутнього володаря світа “з крою Сиона”, його власті і спосіб правління намічена у протоколах дуже точно: “**Той Оден від Бога є вибраний “свише”**” (протокол 23.) “**Певні члени Давидового покоління приготовлять королів і їх наслідників**” (прот. 24.) А коли той король-деспот “**вложиться на свою святу голову корону**” тоді скажемо народам світа: “**Дякуйте Богові і згинайте коліна перед тим, на котрого чолі печать предзначення, а котрого сам “Бог провадить”.**” (прот. 23). Про того “помазанника” говорять впрочім не лише протоколи. Про него говорить і талмуд. “**Ми жиди мусимо запанувати над невірними**”, та в міжчасі, заки до того дійде, “**ми живемо з усіми невірними у воєнному стані**”. А дальше: “**Християне походять від чорта**”, тай ще заки прийде наш мессія “**вони мусять бути вигублені**”.

Сими мессіяністичними ідеями переняті всі жиді і нічо іншого лиш сі іде держать їх, розпороше-

них по усім земськім гльобі, в одній тісній, духовій родині. “Се дає нам тую силу, щотра привела нас на поріг володіння світом” (прот. 11). Вистарчить подивитися лише, яка житейська сила, яка вірність своїй расі визирає з очій хочби нинішнього жида, без ріжниці, чи се буде тип патріархальний чи зреформований! Старенький рабін розчітується в тойрі чи талмуді; ученики гуртуються біля нього, а громада слухає; велика якась, сильна думка гуртує їх отак, єднає. Се гуртує їх мессіяністична ідея.

Річ певна, що коли другі народи на протязі історії розвивали і практично примінювали свої політичні ідеї, то могли і жидівські провідники уняти свій месіянізм у певні конкретні форми. Повищі протоколи якраз і висвітлюють подрібно методи, якими послугувалася і послугується тайна жидівська адміністрація, щоб здійснити свої ідеали. Сі методи, як сама акція учених старшин Сіону жидівському загалом мало або і зовсім невідомі (бо як кажеться в 10 протоколі: **“Ми не сміємо праці генія нашого проводу кинути в пазурі товти, ані навіть вибраного товариства”**) — а сі методи такі послідовні і нелюдські, що для своїх цілей ся тайна адміністрація по свячує навіть своїх людей, спричиняючи нераз для простого жидівства богато лиха, коли того вимагає інтерес провідників. Щоби приміром зібрати усе золото світа в жидівські руки **“приходилося витягати його з моря сліз і крові”**, (прот. 2.) бо **“до одержання серіозної цілі не належить числити жертви, для тієї цілі принесених”**. І хоч **“ми посвятили багато своїх людей, але через це ми дали їм тепер таке становище в світі, про яке вони не могли і мріяти”**. (прот. 15.

Чи учені старшини Сіону, себто укриті жидівські верховоди, поступали і поступають після плянів, намічених в повищих протоколах, чи після яких інших — річ не така важна. Важним є це, що світові випадки, бодай від початку 19. століття до нині, йшли

і йдуть якраз так, як намічено у протоколах, або як влучно висловився звісний Генрі Форд “що пляни протоколів стосувалися і стосуються до світового становища аж до сего часу.”

Уважний читач протоколів завважить легко, як далеко посунулося вже жидівство у своїх здобутках. Щоб перевести аналізу тих здобутків, вистарчить поділити зміст протоколів на такі часті, які побіч подробиць меншої ваги, висуваються там на перший плян. Таких частей можна зложити три: 1) підкопання і остаточне повалення авторітету істнущих держав; 2) при помочі соціялістичних клічів захопити провід низших верств суспільностей; 3) руками тих низів — себто пролетаріату заснувати своє інтернаціональне царство, з королем-деспотом Сіону та з вірою Мойсея включно.

I. Повалення авторітету істнущих держав

По великій французькій революції (протоколи приписують тайни її організації жидам: “тайни як її приготовано, відомі нам добре, бо то була робота наших рук”. (прот. 3.) кинено між європейські народи свободолюбиві клічі, ліберальні тенденції та проголошено “право людини”. Лібералізм почав руйнувати внутрішні державні організації християнських народів і зродив політичний хаос. Протоколи твердять на багато місцях, що жиди були перші, котрі “кинули в маси народа слова: “свобода, рівність, братерство”, слова повторювані від тоді глупими ви борчими папугами, котрі злітались з усіх усюдів на ту приману і з нею уносили добробут світа”. (пр. 1). “Ті слова завдяки нашим агентам загнали в наші ряди зі всіх сторін світа цілі легіони, котрі несуть наш прапор з ентузіазмом”, прот. 1.). Розуміється ті ліберальні клічі голосили найкращі і велиki люде ріжних націй, однак жиди приписують собі ініціативу тієї роботи, так як вони бачили в ній свої велики ці-

ли. Так званий поступ і свобода, що зависли над цивілізацією 19. століття “були черваками, що точили добробут Гоїв, що кінчили спокій, тишу, солідарність і нищили всі основи гоївських держав” (прот. 1.). “Ми зробили всео, що лише можливе для цеї ціли; ми озброїли всі партії, ми поклали авторітет як точку нападу з боку всяких амбіцій. З держав вчинили ми глядіяторську арену, де змагається цілий рій помішаних питань... Ще трохи, а непорядки і банкроцтво будуть універзалальні... (прот. 1.).

Гармонія між володарями а підданими уступилася перед безладдям вільнодумства, авторітет кинено під ноги безkritичної товпи, поки вкінци всі важні державні справи не стали предметом розривання з боку партійної господарки. І слішно хвалятися автори протоколів, що сі вільнодумні клічі уможливили їм “впобіти в товпу усіх країв, що їхні правительства ні-чо іншого лиш слуги народа.... і що тих слуг можна змінити як зношенну рукавичку” (прот. 1.) “В очах людей злізло з коронованих голов святе намашення Божих Помазанників, а коли ми при тім підкопали у них і віру в Бога, силу власти кинено на вулиці, в місце публичного ужитку і ми її захопили в свої руки”

Щоб занести думки образованої кляси і укрити себе та свої пляни, жидівські учені і фільозофи кинули у світ ріжні теорії і фрази і під час коли учені “Гої” дискутували та бавилися тими абстрактними теоріями, жиди станули до роботи та почали підкладати міни під основні установи християнських держав. До своєї безславної праці знайшли жиди дуже скоро помічників, які діло руїни перенесли навіть на себе самих. “На свої услуги ми маємо”—кажуть вохи у протоколі 9-ім — “людей всіх думок, всіх доктрин”... а всіх їх “ми запрягли до одної задачі: кожний з них на свою руку вверчується в останки авторитету, намагаючись повалити всяку установлену форму порядку”.

Демократичний хаос, спричинений вільнодумством минулого століття, послужив жидам до смілого і впертого закріплення свого месіянізму прямо під боком християнського Европейця. Аrenoю їх роботи стали тепер парляменти, найвищі адміністративні установи а навіть двори пануючих. “Ми поклали свою руку на адміністрацію законів, на переведення виборів, на пресу, а головно на просвіту і вишколення” (прот. 9). “Нації не можуть заключити навіть якої-небудь дрібної угоди, доки ми секретно не положимо своєї руки” (прот. 5).

Коли котранебудь з держав — грозять вони у протоколах — на нас повстане, ми з сусідною до неї державою відповімо війною, а колиб таких держав було більше, “помотаємо інтригами всі нитки, які ми понасилували до кабінетів всіх держав” (прот. 7), і викличемо війну всесвітну”. Тай викликали. Загальний упадок по світовій війні, яка буцім то велася для охорони демократії, побільшив та вивершив загальний хаос, з якого найбільш скористало міжнародне жидівство, захоплюючи в свої лабети так званий Союз Соціалістичних Російських Республік та пролетаріят у всіх майже державах світа

На всіх повоєнних конференціях та конгресах, а головно в ославленій женевській Лідзі — виявилася ця прославлена “влада демократії” як сумна відбитка правдивої жидівської влади, де жид є правдивим володарем і тираном; а конференцію розоружень таки і названо “кошерним мітінгом”. Формально говориться ще, що такі то або такі держави “переговорють”, “заявляються” тощо — на ділі усі ті народи живуть в постійнім страху, плекають ненависть і ворожнечу, бо так подобається світовій фірмі жидівської політики, бо в загальній колотнечі може жидівство збирати собі преспокійно жнива із своїх заєїв. “Ми вже вимели в дійсності — чваняться они у протоколах — кождий рід панування,крім свого”

Трудно збагнути, чи воно так склалося, чи дійсно політичною акцією світа управляє якась могуча “укрита рука” — що по світовій війні наступила гуртовна дегрантізація королів; зникли монархії, а започатковано еру республик — якраз по мисли повищих протоколів. **“По всій Європі, а також по других континентах ми мусимо викликати забурення, незгоду і ворогування”** (прот. 7). Народи зневіряться до своїх правителств, і тоді **“ми дістанемо нагоду покласти на місце володарів карикатуру влади, — президента, вибраного з юрби”** (прот. 10.). Однак республіканську еру уважають автори протоколів лише переходовим етапом. Президенти будуть лише “марionетками” в їхніх руках (прот. 2). **“Правителями, яких ми мусимо вибирати з публики, звертаючи при тім строгу увагу на їх здатність до сліпого послуху, не можуть бути особи вишколені в хитрощах правління; вони мусять бути фантом у нашій грі”** (прот. 2). Адміністративні уряди будуть підкупні, а через безпорядки та некомпетенцію **“треба буде по всіх краях викликати різкі непорозуміння між народом а владою до того ступення, щоб виснажити людство незгодами, ненавистю, боротьбою, а навіть виголодженням і защеплюванням зарасі... щоб Гої крикнули: “Проч з ними! дайте нам короля, щоб нас зіднав, щоб знищив причини незгод: — національності, кордони, релігії, державні довги, короля, котрий дасть нам мир і супокій”.** (прот. 10.). А сей король буде **“найвищий пан всого світа із святого сімени Давида”** (прот. 24). **“Ся ненависть побільшить єще наслідки економічної крізи, котра здержить бізнес на біржах і спинить індустрію. І ми мусимо всіми тайними підземними методами, відкритими лише для нас, при помочі золота, яке находитесь зовсім в наших руках, спричинити всесвітну економічну крізу, якою викинемо на вулиці цілі купи робітників рівночасно у всіх краях Європи. Ся товпа кинеться**

з роскошою проляти кров тих, яких у простоті своєї несвідомості ненавидить від колиски, і яких майно буде могла таким чином загарбати для себе”“ (протокол 3).

Властива сіть, яку закинуло жидівство понад ни нішим світом, і при помочі якої задумує поставити на трон світа отсего короля “із сімени Давида” — се золото. **“В наших руках — хваляться вчені старшини Сіону — находитися найбільша сила наших днів — золото; протягом двох днів ми можемо постаратися із наших складів о таку його скількість, якої захочемо”** (прот. 22). Жиди — це стара раса торговців; властво, з приводу їхнього нахилу до торговлі та до гроша не можна більше робити закиду. Нещастя лежить однак в цьому, що жиди вміли повернути ціле зацікавлення Гоїв в бік безплідних і фантастичних теорій, ними самими видуманих, а самі захопили гроші, кредит і торговлю. **“Християнські лідери і промовці аж похрипали, виголошуочи глупі теорії”** (прот. 22). **“У них найголовнішую роль грає це, що ми вмовили в них призвати за наукову правду”...** ті теорії, котрі **“спеціалісти наших агентур хитро поштукували в ціли вишколення гоївських умів у потрібнім для нас напрямі”** (прот. 2)

Попри золото захватили жиди у свої руки ще іншу руйнну силу — пресу, той виразник духового життя народів. **“В наших руках находитися велика сила, котра порушує уми народа — а це преса”...** **“Через пресу ми зискали силу впливів, хоч самі остали в тіни; при помочі преси ми зібрали в свої руки, золото світа”** (прот. 2.). **“Преса за малими виймками що впрочім можна злегковажити, находитися уся в наших руках”**, (прот. 7). В цьому випадку, подібно як із золотом відбувся той самий образ розвитку. Заки ще християнські громадянства та їхні правительства оглянулися, втиснувшись вже до редакцій, до видавництв та до кореспонденційних бюр непевний

чоловік непевної раси; з часом жидівський дух став у верхах прилюдної думки. Протоколи учених старшин Сіону дуже подрібно займаються справою преси: що і як мається подавати до прилюдної відомості, що і як критикувати, як настроювати публичну опінію і тим подібне. “Без нашої контролі не дійде до публики ні одна оповістка. Це вже ми по частині осягнули, оскільки всі новинки переходят через наші агенції, в офісах котрих вони скупляються зі всіх частей світа. Ті агенції будуть зівсім в наших руках і будуть перепускати лише те, що ми їм подиктуємо” (прот. 12). “На загал наша теперішна преса буде дальнє обвинувачувати справи держави, релігії, неспосібність гоїв, уживаючи завсігди хочби й найбільш неморальних висловів, щоби лише обнизити їх престіж способами, які може лише вишукати геній нашого талановитого племені” (прот. 17). “В поступових і культурних країнах ми витворили глупу, брудну і погану літературу” (прот. 14).

“Ті тумани думають, що повторяють думку часопису їх сторонництва, тим часом вони повторяють опінію нашу, або таку, якої нам потрібно... Думають в пустій вірі, що вони йдуть за органом своєї партії, юлі в сути речі ступають за прапором, який ми над ними розвинули” (прот. 13).

Хто має золото та пресу в своїх руках, опановує очевидно і театр, кіно та радіо. Тут іде вже діло руїни авторитету на велику скалю. Сцена, котру Шілер називав “моральною школою” стала місцем плюгавлення всіх культурних чинників і запевнила жидам вплив в області духа.

Порнографічна література, культ вільної любові, тілесних розкошів та нагого тіла, ширені між молодіжєю жидівськими авторами та фільзофами розбиває в атоми родину, підставу громадянства; материнство — се тільки казка старих часів. “Ми збаламутили, одурили і зіпсули молодіж гоїв, вихо-

вуючи їх на засадах, про які знаємо, що вони фальшиві” (прот. 9). “Іхня молодіж виростає в глупоті і вчасній неморальності, в котру втягнули її наші спеціальні агенти.... як рівно ж наше жіноцтво в домах розпусти”. (прот. 1.).

Отак доспіває світова імперія Ізраїля. Держави підпали під вплив жидівського гроша; велика частина людства вже улягла під силою сугестії жидівського духа. В Росії і на Україні дійшов цей стан уже до вершка. І заходить питання, на скільки треба вважати большевизм підвалинами жидівської світової імперії і чи є він сам у собі вже цілею, чи лише пригравкою, передумовою чогось, що має прийти?

II. Большевизм — здійснення жидівського месіянізму

Кожна революція, кожний державний чи соціальний переворот, з'являється наче буря на небі: бліскавиці та громи тревожать людей якийсь час, але опісля небо випогоджується знову, хмари розсуються і зпоміж них усміхається знову ласкаве сонце. Щодо большевизму справа представляється зовсім інакше. Тупій, хочби навіть і як розхвилюваній масі російського пролетаріату ніяк не треба “всесвітної революції” ані “диктатури пролетаріату”. Це рішучо політика жидівства, виразне здійснення месіянізму. До цого жиди признаються. **“Богато є істинування самого большевизму, багато з тієї обставини, що так много жидів є большевиками, лежить в тім факті, що ідеї большевизму у багатьох точках є згідні з найкращими ідеями жидівства”** — каже жидівський часопис “Джюїш Кронікл” з 14. квітня 1919 року. **“Юдаїзм найшов свій найвищий і остаточний вислів в большевизмі”** проголосив Конгрес Сіоністів в Цюриху. В Росії дійшов той “вислів” до вершка: Третий Інтернаціонал, в котрого склад на 545 членів є 447 жидів з прибраними російськими іменами, не лише плекає думку, але й акту

ально та інтензивно працює, щоб поширити це здійснення месіянізму на весь світ. Як на протязі 19 століття лібералізм сточив живий державний організм, так і під цю пору большевицькі ідеї добираються до самих підвалин нашого суспільного ладу. Соціалізм і його найблища дитина — комунізм — розвиненими жидівським духом у євангеліє клясової боротьби — став попросту **“національною наукою”** опанованих ідеєю месіянізму жидів. Очевидно, тут не ходить о добро кляси; нині вже аж надто видно, що “влада пролетаріату”, яку вони видвигнули на початку російської революції — то звичайний, глумливий обман.

Вистарчить заглянути до протоколів, щоб додбачити послідовність, з якою жиди переводили свої жахливі пляни. Сі пляни начеркнені не під- кінець світової війни — ні — вони вже були у жидів тоді, як про комуністів та про соціалістів не було ще й чутки. Сю примару зродили якраз жиди і то для своїх цілей.

“Давно тому, ще в старинних часах — говорять вони у першім протоколі — **ми кинули в маси слова: свобода, рівність, братерство**”. Через абстрактність тих слів учені “Гойм” не були годні нічого висновувати, **“бо у природі не може бути рівності, не може бути свободи”**. Кинулися проте до нарочно нами помотаних теорій і горлаючи про якісь права, походження людини та братерство, знищили своїми власними руками авторитет влади і свою аристократію. **“Ми, жиди, повинні ясно бачити, яку розкладаючу силу мали теорії Дарвіна, Маркса, Ніцшого”** (прот. 2). Тимчасом ми загарбали в свої руки усе золото світа, пресу, бізнес і промисл. Промислом і торговлею **“висушили ми з землі обох: робітника і капітал та загнали сим способом всіх Гойв’у ряди пролетаріату”**. (прот. 7.).

Щоб той пролетаріят, **“дич, яка оказалася свое ди**

кунство при кожній нагоді (прот. 1), держати з по-корі та послусі до себе **“ми призвичаїли робітника до анархії і піянства”** (прот. 6), а щоби гої не зрозу міли перед часом правдивого значіння нашої політики, **“ми замаскували її мнимим горячим бажаням слу жити робітничій класі”** (прот. 6). Наша остаточна ціль **“пустити з вітрами всі істнуючі органи ладу і порядку”**, відбудувати відтак всі пониженні інституції на нових, зовсім відмінних основах і **“зробитися самовладним паном усього світа”** (прот. 1). До цеї цілі ми уживаємо ріжких доріг і ріжких середників, щоб кругими дорогами діпняти цого, чого нам як розпорощеному племени не можливо діпнити дорогою простою” (прот. 11). Під нашим проводом народи Гоїв вже понівечили свою аристократію і не дають своїм людям інтелекту вибитися на верх, а коли з одного боку впали в кіхті наших брутальних грошеробів, в кіхті нової аристократії гроша і знання, з другого боку ми сейчас **“виступили на сцену як мнимі спасителі робітника від тієї опресії і предложили йому вступити в ряди наших боєвих сил — соціалістів, анархістів, комуністів”**. (прот. 3). Бо коли щось провадить до нашої цілі, тоді ми **“не залишимо жадного підступу, перекуїства і зради”**. (прот. 1). Тимто провід у всіх робітничих та соціялістичних організаціях спочиває у наших руках, го-ям же дістаються хиба **“окрушини, які ми кидаємо ім з нашого стола в заміну за то, що голосують після нашого диктату, на людей, яких ми ім підставимо, на слуг наших агентур”** (прот. 1).

Чому жидівство почало свої експерименти якраз від Росії, протоколи також пояснюють. Росія — **“один і єдиний ворог, якого ми на світі мали, не вчи-сляючи папства”**. (прот. 15). **“А зброя в наших ру-ках — це безмежні амбіції, немилосердна пімста, не-нависть і злість”**. (прот. 9). Крім сего в старій Росії усе мусіло підчинятися ідеї царя та правовірності

і тому під суспільним оглядом російське громадянство було зовсім незорганізоване. Послідовно під пору перевороту підпала перша Росія зовсім під владу жидівських революційних провідників. Певна річ, що не такою то легкою річкою було підчинити консервативного Росіяніна такій непогрібній впрочім для него ідеї як “світова революція”. Треба було підстарати йому на початку перевороту таку приману як землю, загальне добро, свободу робітників і селян і тим подібне. **“Наш тріумф завдячуємо тій обставині, що ми завсігди граємо на найтончих струнах людських душ, на жадобі і ненаситності матеріальних потреб людини”.** (прот. 1). Збунтовано передовсім військо і випущено найгірше шумовиня великих міст, щоби розворушити край, щоб грабити награбане. Мимо того нелегко було влити в консервативне населення революційного духа, тому першим завданням було поставити добре оплачувану та сильну гвардію, зрекрутовану з усяких Татар, Китайців, Мадяр та других полонених, а на чолі котрої станули виключно жидівські комісари.

Пробоєвою і закріплюючою силою большевизму була не воля російського пролетаріату, але звірячі інстинкти тієї “червоної гвардії” її жажда наживи та людської крові.

Хто не був пролетарем найшовся поза правом; проте розвинено страшний терор і над так званим “народом”, котрий комуністи преці мали “освободити”. Чому? Бо треба було, щоби **“від першого моменту захоплення влади, коли народ ще приголомшений доконаною революцією, ще в стані терору і непевності, щоби він зрозумів раз на все, що ми так сильні, так непобідні, повні такої могутності, що в жайнім случаю не будемо з ніким числитися, ні не будемо звертати уваги на жадні опінії або домагання.”**

Європа затуманена своєю побідою лишила час, що “робітнича і селянська” республіка стала справ-

жним державним тілом. А та держава, жадна панування, щоби не стратити ні одної пяди землі з давнішої імперії, взялася ліпiti “добровільну” федерацію з України, Кубані та азійських країв, “в плот до отримання”. Нам добре відомо, кілько крові і сліз поплило при основанню сеї “добровільної” федерації та кілько міліонів одних лише Українців вигублено за саму думку про “отримання”.

Свідомість побіди та жадоба влади опанувала носіїв большевицької ідеї від найвищих комісарів до найнищого урядовця. Що їх обходить, що селянин став у них панцирним рабом, а робітник політичним орудієм; у них одна думка: вдергати за всяку ціну радянську владу в Росії і викликати звідтам всесвітну революцію. Залізна карність не тільки споїла провідників большевизму з їхніми спів-робітниками в одно, але дала собі раду з противниками, які мусять виконувати все те, чого домагаються верховоди. Кажуть, що є дуже мало, бо всього пів міліона комуністів, а ще менче тих, котрі ведуть оцих 500 тисяч справжніх большевиків; але і ці немногі ділять під диктатом горстки провідників. На всякий випадок вони знаменито вміють тримати 150 міліонів радянського населення та переводити на нему свою неймовірні насильства. І можнаби подивляти незрівнану однопрямність большевицького твердого деспотизму супроти своїх таки громадян, *єсли “учені старшини Сіону” не були виправцювали точних і подрібних планів тієї однопрямності.*

“Проект під цей новий устрій ми вже виготовили і щоб його перевести нам треба передовсім узбротись і заохотитися в сю крайно обоятну на наслідки відвагу” (прот. 10). *“Найбільшим фактором державної потуги не є нічо інше як немилосердне насилиство”* (прот. 1).

Щоби населення “совітів” задержати в покорі і рабстві та щоби йому не прийшла колинебудь охो-

та напasti на Кремль і відплатити кровопійцям за свої муки і наругу, створили большевики страшне “че—ка” і шпіонську систему. Точно після повищих протоколів “одна третина підданих буде держати під додглядом решту населення зі зрозуміння обовязку, як добровільна поліційна служба держави. Бути шпіоном і донощиком не буде тоді ганьбою, але заслугою” (прот. 17). І дійсно доволі маловажного підозріння і без ніяких формальностей іде невдоволений з комуністичного режіму на другий світ — роздумувати до схочу над контрреволюцією. “Криміналісти будуть арештовані на перше менше або більше доказане підозріння; не можна дозволити, щоб зі страху перед можливою ошибкою дати нагоду утечі особам, котрих підозрівається о політичний ухил чи злочин, позаяк в тих справах ми будемо скрайно немилосердні”. “Головний рис, що буде тягнутися ниткою через усі наші закони, буде сліпий послух росказам і цей принцип піднесемо до небувалої висоти.” (прот. 15). “У свій час ми, як законодавці, будемо видавати вироки і присуди, будемо вбивати або милувати, ми як начальники всіх наших військ, сядемо на коні генералів” (прот. 9). “Наша держава має право заступати страхіття війни менше замітними, а більш вдоволяючими смертними присудами, конечними до вдергання терору, що ним закріпляється сліпе підданство”. (прот. 1). За шіснайцять літ большевицького панування від тих страхіття просякла кров'ю російська, а головно Українська та Кубанська землі, а посунулися ті страхіття так далеко, що дикі звірята в зоологічних городах, свині та риби годовано людським мясом.

Після жидівського фільозофа Маркса нема душі й не істнують отже гріх та злочин. Тож трутили большевики своє громадянство в низи звірячого життя, вирвали з його душі всяку святість, щоб вчинити себе громадянство для себе слухняним матеріалом. І

цікаве, що прямий розказ на таке поступовання мають якраз і протоколи. **“Ми мусимо підкопати всяку віру, мусимо видерти з гоївських умів підставові принципи Божества і душі, а поставити на їх місце математичні міркування та матеріяльні потреби”**

Міжтим кару смерти за звичайні злочини знесено, як “гідкий спосіб царизму” а задержано її виключно у “боротьбі з контр-революцією”. Щоб дістати найлекше в руки кожного, хто не годиться з режимом комуністів, зорганізовано небувалу в історії світа шпіонажу; брат повернувся проти брата, син кинувся на батька, на рідну матір — тавро Каїна спалахнуло на чолі кожного другого. **“Бо особа, котра почула або підглянула щось дотично політичної квестії, а не донесла владі, буде оскаржена і покарана за укривання”**. (прот. 17). **“І так як наші брати—жиди є обовязані на своє власне ризико доносити до “Кабал” відступників зі своєї родини, або на членів, котрих запримічено, що стоять в опозиції до “Кабал”, так в нашій державі всі наші піддані будуть обовязані перестерігати точно обовязку державної служби”**. (прот. 17).

Тому що большевизм зовсім не оправдав цього, до чого під час першої і другої революції простували російські народи, а читаючи отсі тайні протоколи “Учених Старшин Сіону” — можна сміло твердити, що ціле то “підприємство” зорганізоване і ведене “Укритою Рукою” жидівського месіянізму. Як славно заходилися народи Росії біля свободи — а впали у ще страшнішу неволю! Ішли на барикади для хліба, праці та мира, а добилися **страшного голоду**, Соловків, Сибіру та підземелля Че—ки! А сталося то не случайно, не з браку врожаю — ні — се було намічено в плянах жидівської акції Бог зна від кілько літ. **“Наша сила лежить в хронічній недостатці поживи і у фізичній слабості робітників, позаяць лише в сей спосіб можна зробити їх невільниками**

нашої волі". (прот. 3). Читаючи це можна легко зrozуміти, чому большевики зорганізували голод на Україні та Кубані, в колишнім шпіхлірі Європи. Можна легко зрозуміти, чому на воєнній раді в Київі, коли дехто обавлявся, що на случай війни Сovітів з Японією Україна може зробити повстання. — командант Че—ка успокоював: "Винищена і голодна Україна повстання зробити не зможе і її будуть могли стерегти відділи Че—ка". Безнастаний терор є посеред того головною умовою большевизму. Щоби могти колись підчинити усе людство королеви "із сіменем Давида" треба большевицьким вождям держати своїх громадян в безоглядному послусі, який з чергі треба закріпити через винищення почуття всякої моралі та людської гідності. "Нашим обовязком буде глядіти, щоб проти нас не робили заговор. В тій цілі вимордуємо без милосердія всіх, котрі хватилиби в руки зброю, щоб нам мішати..." "Кожна інституція, що виглядалаби на тайне товариство, буде тоже покарана смертю — тих членів такої інституції, що стояли на нашій службі, вишлемо на заслання в далекі землі... Тих, що з якоїнебудь причини їх пощадимо, будемо держати у безнастаним страху перед засланням". (прот.15).

Безоглядний послух, якого московські сатрапи вимагають від своїх урядовців і підданих є так твердий, що винний найменшого ухилу не повинен навіть чекати на кару зі сторони влади, але повинен сам стратитися. Сего вимагають і протоколи: "На час аж доки не буде якоїнебудь небезпеки поручати відвічальні позиції в наших державах нашим братам—жидам, ми віддамо їх в руки осіб, о такій минувшині і репутації, що між ними а народом лежить пропаст; осіб, котрі на случай непослуху до наших інструкцій, мусять або ставити чоло кримінальному оскарженю, або стратитися — а се тому, щоб примусити їх боронити наших інтересів до послідного віддиху".

(прот. 8). Що большевицькі урядовці розуміють належно цей розказ, доказали Хвильовий та Скрипник.

Щоби довершити свою руйну роботу, взялись большевицькі верховоди за виховання молодої генерації. З чортівським вирахуванням оголосили, що “ро́дичі — це пересуд”, а виломлену з під впливу родичів молодь закинено в примусові державні заведення, радше прибіжища всяких пороків, з метою зробити з неї “свідомих пролетарів”. Обіцяють і протоколи, що “наша влада знищить між гоями значіння родини і її виховуючої вартості” (прот. 10), щоб ужити дітей зручно до політичної ціли, головно до шпигунства з контрреволюцією. Шкільний систем має перед усього завдання навчити молодь, що немає Бога; другим завданням: впоїти в молодь ненависть до всього небольшевицького та наставити її до боротьби за “світову диктатуру пролетаріату”. Щож на се протоколи? “Ми знищимо кожний рід свободи навчання. Ученики ріжного віку будуть мати право збиратися разом зі своїми родичами в наукових заведеннях неначе в клубах; під час тих сходин, головно у святочні дні, учителі будуть виголошувати свої лекції на такі питання як полові зносини, закони подібності, умові обмеження, випливаючі з невідповідних полових зносин і вкінці фільозофію нових теорій, світови ще не оголошених”. (прот. 16).

Тому, що жидівський месіянізм розтягає державу для свого “Найвищого Пана” на цілий світ, радянський громадянин не сміє мати батьківщини. Нація — це “видумка буржуазії” і ряний большевик ненавидить це слово найгірше. Святе для других слово: Україна або Росія виставляють большевики на глум.

Товариши! Рушниця в руки!
В російські святощі сміливо бий!...
співають, вертаючи зі “школи” радянські діти — о-

крадені жидівськими верховодами з батьківщини, з релігії, з домашнього огнища та людської гідності. "Учені старшини Сіону" також дуже вперто настоюють на се, щоб вичеркнути зі словара слово "нація", а їх протоколи переповнені обіцянками, що володар Сіону знищить причини наших мук — "національності, кордони, ріжницю монети" (прот. 10). То знов як найбільший добродій людства "на пошарпаний і роздергтій (кордонами) землі відновить правдиве добро". (прот. 22).

Як інтернаціональний громадянин, сам без батьківщини а плекаючи ідею на підбиття усього світа — жид мусить вимагати і від задурманених ним большевиків залишення національності. І колиб не було інших причин, то задля цеї одної треба вірити, що большевізм нічо інше лише жидівський месіянізм і пе редумова чогось, що нам на разі тільки неясно уявляється, а що може спричинити світову катастрофу.

ІІІ. Король жидів — папа Інтернаціональної Церкви

Уже понад сто літ живе людство під знаком щораз горячійших змагань між християнством а соціалізмом. Щоби кинути світло на ту боротьбу та належно зрозуміти дотикаючі тієї боротьби протоколи "учених жидівських старшин", належить упритом нити собі бодай коротко зasadничі ріжниці обох світоглядів.

Християнство, як звісно, є релігією вільної волі і свободіної любові близького. Воно оцінює чоловіка після внутрішньої вартості, а духові намагання, моральне геройство, самопосвяту та любов кладе як найперші чесноти душі. Богацтво і бідність уважає одним із духових станів, а не суспільним становищем, тому, що в душі робітник може бути таким самим буржуєм як і фабрикант. Богач, се кожний той, що не хоче і не може піти за приказом Христа: "шукайте передусім Божого царства, а всео проче дастъ

ся вам". А за тою "рештою" мишкує богач і бідний.

Але це значіння душі соціалізм відкидає і хоче розвязати духову потребу спільного життя зовсім механічним, нагальним способом. Він хоче шляхом революції і напрасних переворотів, шляхом **примусової** організації перебудувати людство на засадах рівності і братерства, хоче **примусити** людей бути добрими. Спасення (розуміється дочасного — себто здобуття маєтку)каже соціалізм виглядати, не як християнство, зі середини, з внутрішнього чоловіка, а з успішного зросту громадських колективних установ. Вірить, що братерство і справедливість можливе без боротьби з гріхом, а просто твердими наказами і немилосердним терором. І тому, що братерство є виявом духа, соціалізм може завести хиба організацію, товариство. В виду сего дві різні ідеї: християнського духовного брацтва і проти - християнської згуртованої громади — мусять поборюватися.

Соціалізм виступв зі своєю місією раз тому, що християнське обєднання людей не здійснилося, а по друге тому, що він також має старі, релігійні завязки і претендує на підбиття для тих завязків усього людства. Корінь соціалізму, а тим і його дитини комунізму, лежить в староєврейській **месіяністичній** ідеї, в жидівському очікуванню Месії, як туземного царя, що заведе на землі рай і справедливість. Оце розуміння приходу того "**Пана всого світа з покоління Давида**" (прот. 23), веліло жидам не призвати Христа. Пізніше ту месіяністичну ідею висказав у новій формі геніяльний жид Карл Маркс, котрий переніс усі прикмети "вибраного народу" на пролетаріят, який як "вибрана кляса" під проводом "учених старшин Сіону" має спсти людство від зла, нещастя і несправедливості. Після Маркса пролетаріят є одинокою клясою, яка є свободна від гріха, себто від виниску, тільки ся кляса є в посіданні правди. **Носії тієї соціалістичної правди, месіяністичної ідеї,**

перебирають на себе завдання ширити її огнем і мечем. Правдивий месіяністичний соціалізм є в теорії — соціалізмом жида Маркса, а в практиці — соціалізмом російських більшевиків.

Що воно не ікнаже видно найлучше з того, яку рішучу війну виповіли більшевики Богови, а разом з тим християнської культури. Світ знає, яку шалену пропаганду провадять носії комуністичного брачтва, щоби внести у свою товпу ідею атеїзму та цілковитого зірвання з християнством. Се впрочім припоручають їм і учени старшини, як видно з іхніх протоколів: *“Нашим старанням було від давна обезславити духовенство гойв і через це зруйнувати його місію на землі, котра в цих часах може бути ще для нас перешкодою. Вплив духовенства на народи світа падає з дня на день, що раз нище. Всюди проголошено свободу совісти так, що тепер вже лише роки ділять нас від моменту цілковитого упадку християнської релігії; дотично других релігій ще менше будемо мати до роботи, але про це ще передвчасно згадувати. Ми поставимо клерикалізм і духовенство в такі тісні рами, що їх вплив піде у відворотний пропорі” до їхнього попередного поступу”.* (протокол 17).

Щоб приспішити той упадок жидівські верховоди руками російського шуму виня обернули церкви в театральні салі; на сьому самску місці, звідки лунала колись слава Богові, ведуться тепер “освідомлюючі” відчити, які нехтують колишніми святощами російського громадянства в найбільш огидний спосіб. На публичних місцях влаштовується зовсім серіозні релігійні процеси, на яких засуджується Бога, Христа та його матір, по чому йдуть цілі процесії з плякатами, написами та повикривлюваними ляльками, які представляють Трійцю чи святих. Сі ляльки паляться в супроводі поганих дотепів та мерзких промов. “Глядіть, це ми перемогли Бога!”

І цікаво, що в тім грішнім похміллю найбільша лють большевиків не звертається проти православної церкви, а проти папства. Росія ніколи не мала звязків з папством, тому декому було дивно, звідки вона набрала такої трівоги перед Римом. Оцей пороксизм пояснюють протоколи: “**до недавніх днів одиноким серіозним ворогом, якого ми мали в світі, була російська автократія, не включаючи папства**” (прот. 15). І коли остаточно “наспіє час на знищення папського двора, палець невидимої руки покаже той двір всім народам. Коли вже народи кинуться на него, ми виступимо наперед в характері його оборонців, начеб ми хотіли спинити надмір кровопролиття. Через той маневр ми проникнемо до самої його утро би і певно **не вийдемо звідтам скорше, доки не перегриземся через усю силу того місця**” (прот. 17).

Папство є нині послідним заборолом, що держиться ще кріпко. Воно є послідним авторітетом на землі, якого лібералізм 19 століття не міг побороти, а котрого хоче руками пролетаріату, тієї “вибраної кляси”, поконати жидівський месіянізм, бо: “**правдивим папою всесвіта і патріархом інтернаціональної церкви буде сам король жидів.**” (прог. 17). Тому на смерть з папою! Він найбільший ворог робітничої кляси — він винен цілому нещастю. Оцей вияв бульшевицької скаженини дуже замітний. Носії месіянізму приготовляють радянською владою і Третим Інтернаціоналом царство “**Найвищого Пана всього світа з святого сімени Давида**” (прот. 24), себто Анти Христа, а сей прецінь мусить зударитися з папством, як з остаточною твердинею авторитету і християнської цивілізації. Мусить зударитися та щей побороти, бо на підставі жидівських плянів, які містять про токоли “учених старшин Сіону” інтернаціональна церква того “папи” всесвіта буде визнавати віроєповідання Мойсея. “**Коли прийде час на наше царство, для нас буде непожаданим, щоб в нім була інша ре-**

лігія як наша “вибраного народа”. Тому ми мусимо, вимести всі інші форми віри” (прот. 14). “Але в між часі (заки ще то царство прийде) ми будемо переучувати молоде покоління в традиційній релігії (опертій на наших пророках) і будемо поборювати існуючі церкви критицизмом, обрахованим на викликання схизми”. (прот. 14 і 17). Це переучування в традиційній (себто жидівській) релігії вже і ведеться і то досить широко та інтенсивно при помочі всяких “біблійників”, суботників, свідків Єгови та інших. Ті рухи фінансує нікому невідома кишеня, так як нікому невідома рука засипає нинішні суспільності стосами літератури на всіх мовах світа, з цілею, як каже судія Фишетрик з Квебеку, “зогидити християнське духовенство і законодавтні тіла як знаряддя сатани” та по казати “традиційну” релігію як одиноко Божу.

Оден з урядників данського конзуляту був в Москві на святі жовтневої революції. Під час свята мав бути відслонений в публичному парку памятник “предтечі світової революції”. Появу на трибуні комісара жида — з прибраним російським іменем — повітали вистрілами з гармат. По промові підійшла публична дівка до памятника і відслонила перед зізіраною товпою того “предтечу” — погруддя Юди Іскаріотського “чесного чоловіка, який не завагався здерти маску з облудного буржуазного пророка” (себто Христа). Каже, що деякі селянє перехрестилися... Сором вдарив у лицце християнському народові.

Який буде кінець того шалу? Євангелист каже про це дуже коротко: “Коли Юда пізнав що він вчинив, став жалувати, кинув срібло посеред святині й пішов: взяв шнурок і.... — декотрі з большевицьких урядовців на Україні вже пішли його слідом...

Я. Н. К.

